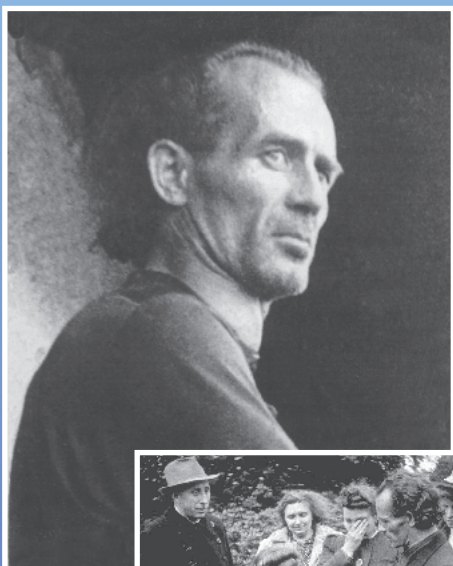

Bruno Gröning *működése*

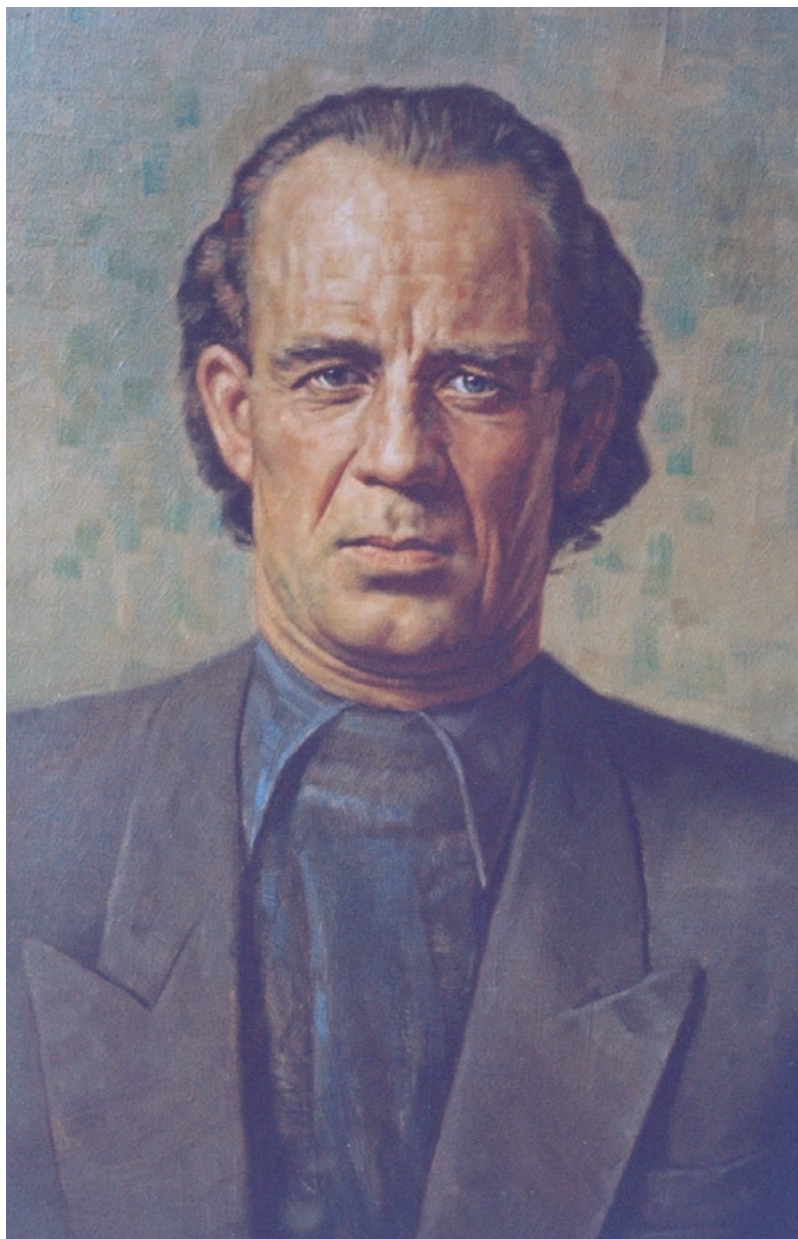
életében

és

ma

Thomas Eich

Bruno Gröning

Bruno Gröning működése

életében és ma

BRUNO GRÖNING MŰKÖDÉSE

életében és ma

Thomas Eich

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

1. kiadás 2006

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Lelki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-933344-45-8 ungarisch

A német eredeti kiadás:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

Tartalomjegyzék

Előszó 11

Bevezetés 13

I. rész: Bruno Gröning személye

1. fejezet: Bruno Gröning élete 23

Gyermekkora és ifjúsága 23 – Az előkészületek évei 24 – A herfordi „Csodadoktor“ 27 – A „fenomén Gröning“ és a tudomány 29 – Traberhof 31 – Üzletelők Gröning körül 33 – A családok megtérése 35 – Az első nagy per 36 – A Gröning pirulák 38 – A Gröning Szövetség 39 – A nagy per 41 – Szakítás a Gröning Szövetséggel 45 – Szava elűzi a betegséget 47 – A per folytatása 49 – Útja Párizsban végződött 50

2. fejezet: Tanítása 55

A szellemvilág mestere 55 – A nagy megtérés 56 – A Heilstrom 59 – Einstellen 60 – Regelungok 62 – A szabad akarat 63 – A jó és a gonosz 64 – Az isteni vezetés 66 – A gondolatok erői 67 – Az ember szellemi lény 69 – Isten a legnagyobb orvos 70 – A Heilstrommal feltöltött tárgyak 71 – Továbbra is történnek gyógyulások 73 – Bruno Gröning életbölcséletei 73

3. fejezet: Sarlatán vagy csodatevő? 77

Egy püspök, mint korabeli tanú 77 – A heidelbergi vizsgálatokról 79 – Gröning működésének lényegét félreismerték 81 – A heidelbergi szakvélemény 83 – Bruno Gröning és az orvosi szakkifejezések 84 – Gröning szellemi gyógymódja 84 – Gröningen keresztül az isteni erő hat 86 – A materializmuson alapuló gondolkodásmód ellen 87 – Gröning az egész emberre hat 89 – Gröning és az orvostudomány 89 – Gröning a határtudomány szempontjából 92

4. fejezet: Korabeli tanúk beszámolói 95
- Az apa tanúságtétele 95 – Már Danzigban különleges képességei voltak 96 – Szomszédság Bruno Gröninggel 96 – Egy unokaöccs beszámolója 99 – Nem volt pénze 100 – Aki gyógyít, annak igaza van 101 – Traberhofi benyomások 102 – Tömeges gyógyulások 103 – Egészséges vagy! 105 – Leleplezni a csalást 106 – Egy igaz ember 109 – A golyó meggyógyította 111 – Álljon fel! 112 – Kigyógyult a rákból 113 – Tovább fogok segíteni 114 – Mindent előkészített 115

II. rész: A Bruno Gröning Baráti Kör

5. fejezet: A közösségek értelme és célja. 119
- A közösségek létrejövetele 119 – Egy közösségi óra 120 – A közösségi óra fontossága 123 – A felebaráti szeretet műve 124 – A közösségi órák haszna 125
6. fejezet: A Baráti Kör szervezeti felépítése. 127
- Közösségvezetők, munkacsoportok, szűkkörök 127 – Sikerbeszámoló-munkacsoportok 128 – Az Orvostudományi Szakcsoport 129 – A Bruno Gröning Archivum 132 – Felismerések a megváltás fényében 132 – Tájékoztató tevékenység 134 – Fordítói munka 136 – A Grete Häusler Kiadó 136
7. fejezet: A Bruno Gröning Baráti Kör – szekta? 139
- Nem valláshoz kötött 139 – Feltárta az ínséget 141 – A gyógyulás kegyelem 142 – Nem szekta! 143
8. fejezet: Gyógyulási beszámolók. 145
- Orvosi dokumentáció 145 – A gyógyulás megszentelődik 146 – Gyógyulás asztmából 155 – Bénulások megszűnnek 157 – Térd- és nyakizület gyógyulása 159 – Mozgáskorlátozottság megszűnése 160 – Megérte a várakozást 163 – Istennek semmi nem lehetetlen 165 – Siker sikert követ 166 – Gyógyulási beszámolók a sajtóban 168 – Meghárál a fájdalom 170 – A tetteiken keresztül fogjátok megismerni őket 171

III. rész: Ad-e Bruno Gröning megoldási lehetőségeket az időszerű problémákra?

9. fejezet: Mindenhová rend költözik be. 175
- Félelem helyett biztonság 175 – Erőtlenség 178 – Rátalált a hitre 179
– Hitben élni – Bruno Gröninggel 181 – A rockzene „életfilozófiája” 182 – Harmónia a házasságban 185 – Válás helyett harmónia 187
– Lakást talált 189 – Munkahelyet talált 190 – Segítség vizsgáknál 191
– Az isteni védelem 193 – Boldogulni az életben 196
10. fejezet: Hódítsátok meg a Földet! 197
- Állatok gyógyulása 197 – Az állatv orvos lemondott róla, az Einstellennel meggyógyult 198 – Tacskó gyógyulása bénulásból 198 –
Növények gyógyulása 200 – Isteni erő vegyszerek helyett 201 – Isten segíteni akar 202 – A beteg fák is meggyógyulnak 203 – További fagyógyulások 204 – Az ember viseli a felelősséget a természetért 205
– A Föld a mi anyánk 208 – A természet Isten 210
11. fejezet: Minden baj gyökere. 211
- A materializmus ellen 211 – Az idő szorítása 212 – Az idő szelleme 214 – A pénz uralma 215 – Csak Isten tud segíteni 217 – Nem hajolt meg a pénz előtt 218 – A szeretet legyőzi az önzést 219 –
12. fejezet: A hamis próféták. 221
- a) Orvostudomány és gyógyszeripar: az emberiség jótévői vagy kor-bácsolói? 221
- Az orvosok: segítők vagy pénzkeresők? 222 – Következmények 223
– A gyógyszeripar fortélyai 225 – Az emberi testet megfertőzni 228
– Az állatkísérletek, csak alibik 230 – Eredmények helyett katasztró-fák 231 – Az orvosoknak ez nem megengedhető 233
- b) Az ember maga akar terem tő lenni 234
- A génterápia 234 – Az élet szabadalmaztatása 236 – Az emberek egészségéért? 236 – A manipulált igazság 237 – A mesterséges az élet-

be való beavatkozást jelenti 239 – Féligazságok, a tudományos cselekedetek alapja 241 – Az ember a teremtmény és nem a Teremtő 243	
c) Az atom: az élet építőköve	244
Farkas báránybőrben 245 – Végét járja a teremtés? 246 – Isten terve ellen cselekedni 249	
d) A kiút: Következetes megtérés	250
Elfordulás a megszokottól 250 – A visszatéréshez való erő: a szeretetet 251 – Perspektíva 252	
Végső megjegyzés: Miért Bruno Gröning?	255

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: (ejtsd:haijlstrom)

így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi.

Einstellen: (ejtsd: aijnstellen)

az ember ráhangolódik az isteni erőre és magába fogadja azt.

Regelungen: (ejtsd: régelungen)

a Heilstrom beáramlásával a testben egy tisztító folyamat kezdődik el, amely fájdalommal is járhat. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning Regelungnak..

Előszó

1949-ben Bruno Gröning személye világszerte nagy érdeklődést váltott ki. Csodálatos gyógyulások történtek, és betegek ezrei zárándokoltak működésének színhelyére. 1959-ben távozott el körünkől a „csodagyógyító“, de egy Baráti Kör életben tartja szellemi örökségét, és még a mai napig is történnek gyógyulások.

1985-ben hallottam először a Bruno Gröning Baráti Körről, amely felkeltette érdeklődésemet és csatlakoztam hozzá. Itt jó néhány olyan különleges eseményt érhettem meg, mint a szembetegségemből való spontán gyógyulást.

10 éven keresztül viseltem +3,5 dioptriás szemüveget, amit 1985 augusztusában egyik napról a másikra letehettem anélkül, hogy bármi panaszom lett volna. Ugyanolyan jól láttam, mint azelőtt szemüveggel.

Különösen csodálatos volt ez a folyamat, mivel én senkivel nem beszéltem erről a Baráti Körben. Csak gondolatban kértem Bruno Gröning segítségét. Senki sem tudott róla.

Az 1985 decemberében történt orvosi utóvizsgálat eredményeként megállapították, hogy szemem teljesen egészséges. A látásom tökéletes, és nincs többé szükségem szemüvegre.

Ez, és sok hasonló tapasztalat meggyőzött Bruno Gröning gyógyerejének hatásosságáról és elhatároztam, hogy segítek a Műben. Bepillantást nyertem a Baráti Kör felépítésébe, működésébe és Bruno Gröning tanítását egyre jobban megismerhettem. Az évek alatt mióta a Bruno Gröning Baráti Körhöz tartozom láthattam számtalan ember gyógyulását és életkedvük visszatérését. Mint közösségvezető, gyakran megtapasztalhattam, hogy a segítséget keresők csak azért, hogy megszívlelték Bruno Gröning tanítását, visszanyerték egészségüket.

Ezeket megtapasztalva erős vágyat éreztem, hogy könyvet írjak Bruno Gröning működéséről és a Baráti Kör munkájáról. Így keletkezett ez a könyv. Az igazságnak megfelelően szeretném az eseményeket tolmácsolni azzal az emberrel kapcsolatban, akit Anita Höhne

a *Geistheiler heute...* (Szellemgyógyászok ma...) című könyvében Németország első és leghíresebb gyógyászáként emel ki*. A negyvenes évek első nyilvános fellépésétől egészen 1959-ben bekövetkezett haláláig és azon túl is, szemügyre kell venni a „herfordi csodadoktor“ működését.

Ebből a célból a könyv hármass felosztását találtam a legcélszerűbbnek. Az első rész Bruno Gröning személyével foglalkozik, életével, tanításával és a korabeli tanúk benyomásaival. A második rész bemutatja a Bruno Gröning Baráti Kört a mai formájában, és gyógyulási beszámolókat is tartalmaz. A harmadik rész rámutat, hogy Bruno Gröning tanítása és hatása jóval több, mint csak a gyógyulás. Világra szóló problémák, mint az erdők pusztulása, a környezetszennyezés, a kábítószer problémák stb. mind megoldhatóak a segítségével.

Köszönettel tartozom Grete Häusler asszonynak, aki megengedte, hogy ennek a munkának az érdekében hozzájuthassak a Bruno Gröning archívumhoz, és a Grete Häusler kiadó minden munkatársának, akik a könyv létrehozásában segítettek.

Bár lennének készek az olvasók arra, hogy a Bruno Gröning körüli eseményeket előítélet nélkül olvassák, és meggyőződhesse nek szavai igazságáról! Nem ok nélkül mondta mindig:

„Bízzál és higgyél,
segít és gyógyít az isteni erő!”

* Anita Höhne: *Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge*, Hermann Bauer kiadó, Freiburg i. Brsg., 1991..

Bevezetés

Amikor Bruno Gröning 1949-ben – négy évvel a második világháború vége után – a figyelem középpontjába került, a körülötte történeteket csodálkozással és bizonytalansággal fogadták az emberek. Senki sem tudta a váratlan gyógyulásokat megmagyarázni. 1949. június 24-én a *Münchener Merkur*-ban a következőket lehetett olvasni:

„Herford, az ő Bruno Gröningjével Németország minden részéből jövő emberek ezreinek zarándokhelye lett. ‚Csodagyógyításait‘ szájról-szájra adták tovább. Tudományos bizottságok, Nordrhein-Westfália kormánya, a rendőrség, sajtóbizottságok, valamennyien ezzel az emberrel foglalkoztak. Egyesek jótevőnek, vagy egyszerűen Isten küldöttének tekintik. Mások viszont sarlatánnak tartják. (...)

Valójában a herfordi ‚csodadoktor‘ feltűnést keltő sikereit nem lehet letagadni. Bénák széttörnek a mankóikat, vakok újra látnak, tüdő-, gyomor- és asztmás betegek lesznek ismét egészségesek. Gröning az embereket ámulatba ejti, úgy néznek fel rá, mint egy csodára. (...)

A világ egy talánnyal találta szemben magát. Hogyan lehetett ilyesmi? Hogy tudott Bruno Gröning ilyen gyógyulásokat előidézni, amelyek még az orvosok általi kontrollálást is kiállták? Ő maga így magyarázta:

„Nem én gyógyítok, hanem az isteni erő gyógyít általam.“

És másik helyen:

„Ha Ön hisz a gyógyulásban, akkor már megkapta a segítséget. Csak hinnie kell Önnek!“

Mit kezdhet az isteni erővel a felvilágosodott, komolyan gondolkodó ember a huszadik században? Hogyan okozhat a hit ilyen gyógyulásokat, amelyek Gröning körül naponta történtek?

Hogy ezt a kérdést megválaszolhassuk, egészen messze kell visszanyúlnunk, és a betegségek igazi okát kell felismernünk. Sok ember él abban a hitben, hogy a betegség valami véletlen folytán keletkezik,

ami hirtelen jön és az ember jóformán a semmitől betegszik meg. Bruno Gröning ellenben azt mondta:

„Minél jobban eltávolodott az ember Istentől, tudatosan vagy tudattalanul, annál kevesebb életerő maradt a testében, úgy hogy alig volt már benne élet, és a szervek, ahogy bánt velük, úgy reagáltak. Az ember nem tudta életét teljes erővel leélni. Eltávolodott ettől az erőforrástól. Végül is elveszítette a nagy isteni erőforrással való kapcsolatot. Nem tudta többé Isten energiáját magába fogadni, és így vált ő, ill. a teste egy ronccsá.“

Teljesen hasonlóan ír az osztrák író, Hans Sterneder *Der Wunderapostel* (A Csodaapostol) című beavató regényében:

„Nos, végül is szeretnék neked a betegségek mély értelméről mesélni, mert a betegségek és a gyógyításuk miatt szedik az emberek a gyógynövényeket és gyógyfüveket.

Láthatod, az emberek számtalan sok betegségben szenvednek, és kimondhatatlanul sok szenvedő sóhajtozva vonszolja magát a földi életen át. Ez már rég odavezethette volna az embereket, hogy feltegyék a kérdést, tulajdonképpen mi az oka a betegségeknek? Mert ha Isten, ha ezt helyesen értelmezzük, az embert a saját képére teremtette, akkor Istennek, a tökéletesnek, az embert szintén tökéletesnek, tehát egészségesnek kellett kigondolnia és megteremtenie. És miután az ember Istentől származik, szellem az Ő szelleméből és lényének egy része, akkor az ember maga is egészséges kell, hogy legyen, mert Istennél nincs betegség.

És ha valaki azt válaszolná neked: „Az ember csak úgy egyszerűen megbetegszik“, akkor válaszolj neki nyugodtan: „Nem, egy ember sem lesz csak úgy beteg! Hanem maguk az emberek azok, akik a betegségeket magukhoz hívják, vonzzák, magukra veszik a betegségeket!“

Mert minden betegség természetellenes, szellemellenes, Isten ellenes, démonias!

Ha ez így van, akkor meg kell kérdezni magunktól, miért keletkezik, hogyan kerülhetjük el, hogyan győzhetjük le?

Ha mélyebben megfigyeled az életet a természetben és az emberben, hamarosan tudatosodik benned, hogy az egész világ-
űrben nincs véletlen, hanem minden a rend és a bölcsesség örök
isteni talaján nyugszik.

Tehát, az egészség és betegség is a törvény megrendíthet-
len talaján kell, hogy álljon! S nem nehéz ebből kikövetkeztetni:
ameddig egy ember az isteni törvények fényében van, egészsé-
ges, és abban a pillanatban, amikor az isteni törvény kegyelmi
köréből kilép, tehát vétkezik ellene, megbetegszik!

Istennel való harmónia: egészség.

Istentől való eltávolodás: betegség.“*

Ezt olvashatjuk Jakob Lorbertől:

„Ha az emberek soha nem fordulnának el Istentől, soha sem
jutnának bajba, nem érné őket szerencsétlenség. (...) A testi
betegségek mindenkor csak keserű következményei Istennek az
emberekkel világosan közölt parancsolatai megtagadásának.

Aki már fiatal korától kezdve hűségesen ezekhez tartja magát,
annak egészen idős koráig soha nem lesz szüksége orvosra. (...)
De az emberek elfajultak, hamarosan súlyos testi bajaik keletkez-
tek, és megismerték annak a következményeit, hogy Isten törvé-
nyeit alig, vagy egyáltalán nem követték.

Mert az ember csak ilyen. Aki képes egy tökéletes gépezetet
valamilyen célból elkészíteni, úgy biztosan ahhoz is ért, hogy
hogyan lehet azt célszerűen használni, és hogyan kell a gépezet-
tet működtetni, hogy ne romoljon el, és a későbbiekben is alkal-
mazni lehessen. A gépezet gyártója megmutatja és elmagyarázza
annak, akinek eladta, hogy mire ügyeljen, hogy a gépezet funk-
ciójának megfelelően, tartósan működjön. A vásárlónak termé-
szetesen pontosan be is kell tartania, amit a gyártó mondott. De
ha a vásárló idővel saját akaratából vagy hanyagságból ezt nem

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*, Hermann Bauer kiadó, Freiburg i. Brsg.,
1984.

tartja be, akkor saját magát kell okolnia, ha a gépezet elromlik, és ezáltal teljesen, vagy részben használhatatlanná válik.

Isten azonban a legnagyobb ,gépmestere‘ az emberi életnek, amelyet Ő az emberek számára hasznos utasításokkal, mint egy művészi gépezetet rendezett be. Ha a lélek a vele világosan közölt utasítás szerint használja ezt az étellel ellátott gépet, ami Isten parancsolatait tartalmazza, úgy a test a szükségének megfelelő egészségben marad, de ha idővel a lustává és érzékivé váló lélek nem veszi figyelembe az örökkévalóságos nagy gépmester törvényeit, úgy saját magát okolhatja, hogy testét mindenféle nyomorúság lepi el.“*

Az amerikai Ralph Waldo Trine *In Harmonie mit dem Unendlichen* (Harmóniában a végtelennel) című könyvében olvashatjuk ezeket a sorokat:

„Az egészség, a tökéletes, gazdag és mindent betöltő egészség az élet normális állapota. Minden más abnormális. Abnormális állapot azonban valamilyen visszásságból származik. Isten sohasem teremtett betegséget és szenvedést. Ezeket kivétel nélkül az emberek teremtették. Azáltal, hogy a törvényeket, amelyek szerint élniük kellene, megszegik. De mi már annyira megszoktuk ezt, hogy már ott tartunk, ha nem is normális, de valamilyen természetes állapotnak tekintjük.“**

Hans Sterneder úgy magyaráztatja el a Csodaapostollal, hogy Isten törvényeinek megszegése által végül is érzékelhető betegségek keletkeznek a testben.

„Isten életerejét állandóan szétárasztja az egész világon. Ez a sugárzás minden élőlényt táplál, ahogy a gyereket az anyatej táplálja, és általa a legnagyobb és legvirágzóbb egészségnek örvendhet.

Aki tehát Istenben él, a bőséget és azáltal az egészséget tapasztalhatja meg. Mert Istennel teljes összhangban, vagyis tökéletes harmóniában van. (...)

* Jakob Lorber: *Johannes – Das grosse Evangelium*, Lorber kiadó. Bietigheim, 1985..

** Ralph Waldo Trine: *In Harmonie mit dem Unendlichen*, Stuttgart, 1984.

De abban a pillanatban, amikor egy ember megszakítja az Istennel való harmóniát, ha tudatosan, vagy anélkül elfordul Istentől és vétkezik az örök, isteni törvény ellen, akkor természetesen zavar keletkezik Isten és az ember viszonyában. Mindenképpen kisebb-nagyobb rövidzárlat jelentkezik. Az ilyen ember, aki Isten törvénye ellen vétett, úgy hogy kiesett az egységből és a harmóniából, ellentmondásba került Istennel, ellentétkebe, diszharmóniába süllyed. Vagy szellemileg lesz beteg, mert minden Isten elleni cselekedet a szellem megbetegedése!

Nos halljad! Ez a szellemi megrázkódtatás, ez a meghasonulás Istennel feltétlenül azt okozza, hogy Isten tiszta, tökéletes életárama már nem folyhat akadálytalanul és teljes mértékben a vétkező teremtménybe.

A lecsökkent áramlás következtében az isteni szikra fénye zavaros lesz. A további következménye pedig az, hogy ez az alutáplált isteni szikra már nem képes a lelket az isteni erővel (...) tökéletesen feltölteni. (...)

Ahogy Isten elrendezte, hogy az isteni szikra az Ő életerejét felvegye, és a lélekhez továbbítsa, (...) úgy a lélek is állandóan táplálja a fizikai testet és egészségben tartja.

És most halljad az emberéletnek az egyik legnagyobb csodáját! Isten az emberi testet úgy építette fel, és a Vele való kapcsolatot olyan módon alakította ki, hogy minden szerv egy bizonyos isteni tulajdonságnak felel meg!

Nos, ha az ember ezeknek az isteni tulajdonságoknak vagy erényeknek egyike ellen is vétkezik, a lélek megbetegszik. Vagy a földi élet szavaival mondva: nem képes az isteni életáramot abba a szervbe teljes mértékben felvenni, amelyik azt az erényt testésíti meg, ami ellen az ember vétkezett. És így lesznek a szervek a hiány következtében ugyanolyan betegek, mint a növény a pincében, ha a napsugár nem ér el hozzá teljesen.

Így a betegség útja mindig ez a hármas út: először a szellem vétkezése, vagyis a szellem megbetegedése, utána a lélek megbetegedése, (...) és mint utolsó fokozat, a fizikai test megbetegedése.

Így látod, hogy minden testi betegség az ember számára, aki sem a szellemi meghasonlást, sem a lelkében való viszályt nem érzékeli, az utolsó és veszélyes jele annak, hogy diszharmóniába jutott Istennel.

Minden testi és lelki megbetegedés figyelmeztető jel a megtérésre, hogy az ember visszaállítsa az Istennel való egységet, harmóniát, mielőtt még késő lenne, és el kell gondolkoznia azon, miben vétkezett Isten törvénye ellen.“*

Bruno Gröning mindezt egyszerű szavakkal magyarázza meg:

“Isten szépnek, jónak, és egészségesnek teremtette az embert. Ilyennek is akarja látni. Eredetileg az emberek szorosán kötődtek Istenhez: szeretet volt, harmónia és egészség, minden egységes volt. Amióta azonban az első ember egy másik hangra, a Gonoszra kezdett hallgatni – aki kívül állt ezen az egységen – s azt tette, amit az mondott neki, megszakadt a kötelék, s azóta Isten itt áll, az emberek pedig ott. Isten és az emberek között hatalmas szakadék nyílt. Nincs kapcsolat. Az ember magára hagyatva van, ha mégoly hívő és sokat imádkozik is, élete során találkozik a Gonosszal, aki lehúzza a mélybe. Önök is eljutottak ide a mélybe életük során. Önök is átéltek a szerencsétlenséget, a fájdalmakat, a gyógyíthatatlan bajokat. Azt mondom: Ne menjenek még mélyebbre, én felszólítom Önöket a nagy megtérésre! Jöjjenek fel, és én hidat építek a szakadék felett! Térjenek át a fájdalom útjáról az isteni útra! Itt nincs szerencsétlenség, fájdalom, gyógyíthatatlan: itt minden jó. Ez az út visszavezet Istenhez!“

A test megbetegedése Sterneder szerint az utolsó figyelmeztető jele az Istentől való elszakadásnak. De amint Trine írja, az emberek eközben annyira hozzászoktak a betegségekhez, hogy természetesnek tekintik, és nem veszik tudomásul a figyelmeztető jeleket. Ma egyre világos-

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*

sabb lesz, hová vezet ez. Az ember figyelmen kívül hagyja Isten intését, és biztosan halad a katasztrófa felé. Úgy tűnik, a Föld megsemmisülése és azzal az egész emberiség megsemmisülése csak idő kérdése.

De Isten meg akarja akadályozni, hogy az emberek ezt az utolsó lépést megtegyék és mindent tönkretegyenek. A jeleket – betegségek, természeti katasztrófák stb. – az emberek nem ismerték már fel, tehát Istennek azt kellett tennie, amit Ő mindig is tett: nagy szellemeket küldeni a Földre, akik ott az Ő akaratát hirdetik és figyelmeztetik az embereket a megtérésre.

Bruno Gröning azt a feladatot kapta, hogy a szenvedőket, betegeket és vegetálókat segítse, megszabadítsa a szenvedésüktől, és minden embert felhívjon a nagy megtérésre.

Az egyszerű danzigi férfi jártas volt az élet alapszabályaiban. Ismerte a szellem és lélek közötti összefüggéseket és azok egymásra hatását, tudta mi okozza a betegségeket, és hogyan lehet azokat megakadályozni. De mindenekelőtt megvolt benne, amit a mai időkben egyre ritkábban tapasztalhatunk, az Isten iránti szeretet.

Ő az embereket nem csak a betegségek eredetéről világosította fel, hanem segített is nekik, és ez számára nélkülözéssel, ellenségeskedéssel, gúnyolódással járt. Embertársai egészsége, üdvössége, a bajból való megszabadítása fontosabb volt számára, mint a személyes boldogsága.

„Adják át nekem a betegségeket, gondjaikat, bajaikat, minden rosszat – én mindent átveszek. Széles a hátam.“

És ő nem csak úgy mondta ezt, hanem meg is tette, mint ahogy a számtalan sikerbeszámoló bizonyítja. De a bámulat az, hogy ma is, évtizedekkel halála után is megteszi ugyanezt, és a gyógyulások nem szűnnek meg.

Ez az írás Bruno Gröning működését akarja tanúsítani. Beszámol életéről, tanításáról és művéről, és megvilágítja azt, amit mozgásba hozott. De még továbbmegy és megmutatja, hogy általa nemcsak betegségek szűnnek meg, hanem az emberek ismét boldogok lesznek, és megtanulják életüket irányítani. Ez Bruno Gröning tulajdonképpeni célja.

„Az emberek mesternek neveznek engem, tulajdonképpen ki is egy mester? Aki például a mesterségét uralja, az mester. Vannak lakatosok, szabók, asztalosok stb., én viszont kívánom, hogy az ‚élet mesterei‘ legyenek!”

Az embernek helyt kell állnia az élet harcában, és nem szabad a Gonoszt magába fogadnia. Minden élethelyzetet meg kell oldania és a Jót tettekre váltania. Bruno Gröning felszólította az embereket, hogy a felebaráti szeretetet komolyan vegyék, és minden embert Isten gyermekének tekintsenek. Ők mindnyájan összetartoznak, nem szabad egymás ellen küzdeni, harcolni. Ha az emberek ezt megszívlelnék, embertársaikat valóban szeretnék, és segíteni akarnának egymásnak, akkor a Föld másképp nézne ki. A mai idők számtalan, világot átfogó problémája magától oldódna meg. Az embereknek csak bízniuk kellene embertársaikban, megbecsülni, szeretni egymást és kérni Isten áldását, akkor olyan változás állna be, amit ma még nem vagyunk képesek elképzelni. És Bruno Gröning ide akarja vezetni az embereket. A gyógyulás az első lépés, de az út folytatódik, és csak egy célja van: tökéletes Isteni egység!

I. RÉSZ

BRUNO GRÖNING SZEMÉLYE

Alig akadt név az ötvenes években, amely annyira felizgatta a kedélyeket, mint Bruno Gröning neve. Alig történt olyasmi, ami annyira ellenétes reakciókat váltott ki, mint ami Bruno Gröning személye körül történt. Egyesek szerették és tisztelték, mások gyűlölték és harcoltak ellene. Egyesek számára ő volt az utolsó remény a különböző orvosi kezelések sikertelen útjain. Mások számára ő volt a legnagyobb veszély, ami összeomlással fenyegette a szorgalmasan, évszázadokon keresztül kialakított tudományos világképet.

Milyen ember volt ez a Bruno Gröning, aki ilyen nagy érzelmeket váltott ki az emberekből? Egyesek térdre borultak, mások kardot ragadtak. Az ő idejében alig volt olyan ember, akinél környezet reakcióiban ilyen szorosan egymás mellett jelent volna meg a „hosszanna“ és a „feszítsd meg“, mint Bruno Gröningnél.

Bruno Gröning fenomén, aki után érdemes kutatni.

1. fejezet: Bruno Gröning élete

Amikor 1949 májusában az újságok a „herfordi csodadoktor“-ról beszámoltak, Bruno Gröning mögött már olyan életút állt, amely a tapasztalatok gyümölcseivel volt gazdagon megáldva, és nélkülözésekkel volt kikövezeve.

Gyermekkora és ifjúsága

Bruno Gröning 1906. május 30-án született Danzing-Olivában, August és Margarethe Gröning hét gyermeke közül a negyedik gyermekként. Szülei már korán felfigyeltek fiuk különlegességére. Időnként, ha az apa mogorván és zsémbesen jött haza, a csecsemő szobájából hirtelen egészen erős hangok hallatszottak ki. Amikor a szülők ijedten utánaéztek, már minden csendes volt, és a kicsi békésen aludt bölcsőjében. Erre az apa abbahagyta a zsémbeskedést és megnyugodva járkált a házban. Ilyen és hasonló események elidegenítették tőle szüleit és testvéreit, sőt az apából kellemetlen érzelmeket váltott ki. Minél idősebb lett Bruno Gröning, környezete annál idegenebb lett számára. Egon Arthur Schmidt így számol be a *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning* (Bruno Gröning csodagyógyításai) című könyvében:

„A családban Bruno Gröninget (...) a ‚különc‘ gúnynévvel látták el. Még ma is gyakran említi ezt, és ha testvéreinek viccesen a szemükre veti, szégyenkezve hajtják le fejüket. Különösen a legidősebb fiú, Georg hangsúlyozza ki, hogy ha valamit megettek, Bruno soha sem árulta el testvéreit, még akkor sem, ha az összeküvés ellene irányult, és emiatt szenvednie kellett.“*

Környezetének keményszívűsége által kiközösítve, a kis Bruno a természetbe menekült. Jobban vonzódott az állatokhoz, fákhoz, bokrokhoz, mint az emberekhez. Gyakran órákra eltűnt az erdőben.

* Egon Arthur Schmidt: *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning*, Falken kiadó, Berlin 1949.

„Itt megtapasztalhattam Istent. Minden bokorban, fában és minden állatban, sőt még a kövekben is. Órákon keresztül állodgáltam elmélyülve – tulajdonképpen az idő megszűnt számomra – és mindig úgy éreztem, mintha egész bensőm kitérné a végtelenség felé.“

A vele hasonló korúak verekedéseiben soha sem vett részt. Így ő lett a gonosz gúnyolódások tárgya, akit különlegességéért megverték és büntettek.

Idővel felismerhetővé vált Bruno Gröning lényében az, aminek köszönhetően a későbbi „csodadoktor“ nevet kapta. Jelenlétében állatok, emberek gyógyultak meg. Különösen az első világháborúban kereste fel gyakran a kórházakat, ahol szívesen látott vendég volt. Ha megjelent, a sebesültek jobban érezték magukat, és sokan meggyógyultak. Betegek is üzentek édesanyjának, menjen el hozzájuk a kis Brunoval. A családban és ismerősök körében szívesen fogadták a kisleány gyógyító képességét.

Bruno Gröning így ír életrajzában:

„Már kis koromban megszabadultak jelenlétemben szenvedéseiktől a beteg emberek, és a gyerekek, de felnőttek is veszekedéskor, ingerült állapotban néhány szavamtól teljesen megnyugodtak. Már gyerekként észrevettem, hogy azok az állatok, amelyek félnékek voltak, vagy amelyeket rosszindulatúnak tartottak, velem szemben jóindulatúak és szelídek voltak. Ezzel szemben a szülői házzal való kapcsolatomban különös és feszült volt. Ezért hamarosan teljes önállóságra törekedtem, hogy kikerülhessek a meg nem értettségből, amit családom velem szemben tanúsított.“

Az előkészületek évei

Az általános iskola 5. osztálya után Bruno Gröning kereskedői szakmát kezdett tanulni. Ezt azonban két és fél év után apja nyomására kénytelen volt abbahagyni. A kőműves foglalkozású édesapja azonban azt akarta, hogy fia hozzá hasonlóan építési szakmát tanuljon ki. Ács-

nak taníttatta, de itt sem juthatott el a záró vizsgáig, mert a háború utáni zűrzavaros gazdasági helyzet ezt nem engedte meg. Negyed évvel tanoncságának befejezése előtt, megbízások hiányában, a cég bezárt. A rákövetkező időkben különböző tevékenységeket folytatott. Majdnem két éven keresztül működtetett egy épület-, és műbútorasztalos-műhelyt, dolgozott gyári és alkalmi munkásként, volt táviratkihordó és gyengeáramú szerelő. Egon Arthur Schmidt így ír a következő időről:

„Azonkívül különböző munkatársai, mint különleges ismeretjeléről számoltak be, arról, hogy bármilyen munkához is nyúlt, az mind sikerült neki, órák, rádiók javításánál, vagy amikor lakatosként dolgozott. A műszaki dolgokban különösen ügyes volt. Soha sem vonakodott a legdurvább, a testileg legnehezebb munkák elvégzésétől sem. Mint kikötőmunkás, ugyanúgy húzta a kötelet, mint társai. Nem rejtette véka alá, ez hozzátartozott ahhoz az úthoz, amely őt a mélységen átvezette, hogy eljusson a magasságba. Egy régi kínai közmondás mondja: ‚Aki sohasem ment mocsáron keresztül, abból nem lehet szent.‘ Régebbi munkatársaitól fennmaradtak bizonyítványok, amelyek közül nemrég a kezembe került egy, és ebben az állt, hogy egy éves közös munka után ennek a munkásnak Bruno Gröning volt a legrendesebb, legjobb munkatársa, akivel valaha is együtt dolgozott, és az elképzelhető legjobb emlékei vannak róla.“*

Huszonegy évesen megházasodott. De felesége egyáltalán nem értette meg őt. Egy polgári családi élet korlátjai közé akarta kényszeríteni, és gyógyításait hóbortnak tekintette. 1931-ben és 1939-ben születtek fiai, Harald és Günter, mindketten 9 éves korukban haltak meg. Noha számtalan ember tapasztalt Bruno Gröning által gyógyulást, Gertrud Gröning nem hitt férje gyógyerejében. Nem rá bízta a gyerekeket, hanem az orvosokra. De a hagyományos orvoslás nem tudott rajtuk segíteni. Mindkét fiú kórházban halt meg, Harald 1939-ben Danzingban, Günter 1949-ben Dillenburghban. Bruno Gröning számára ez volt élete legnagyobb csapása. Évekkel később is könnyezett, ha fiairól beszélt.

* Egon Arthur Schmidt: *Die Wunderheilungen des Bruno Gröning*, Falken kiadó, Berlin 1949.

Így ez a két világháború közötti idő előkészület volt későbbi működéséhez. Jó néhány rossz tapasztalatot kellett elkönyvelnie, hogy az embereket minden élethelyzetükben megérthesse, és bajaikban velük érezhessen.

A második világháborúban, 1943-ban behívták a Wehrmachtba (*az 1945 előtti német hadsereg. A ford. megjegyzése*). Ott nézeteltérésekre került sor, amiatt, hogy vonakodott emberekre löni, hadbírósgot helyezték kilátásba. Végül a frontra küldték. Megsebesült, orosz hadifogságba került és 1945-ben, mint hazájából száműzött került Németország nyugati részébe.

Bruno Gröninget a háborús idők alatt csak az a vágy fűtötte, hogy minél többet segíthessen. Sőt a fronton is minden alkalmat megragadott, hogy társaiért és a civil lakosságért bevesse magát.

Egy orosz faluban lehetővé tette az éhhalál küszöbén lévő embereknek, hogy hozzájussanak a hadsereg élelmiszerkészletéhez. A fogság alatt bajtársainak jobb ruházatot, ételmet és jobb szállást harcolt ki. Sok embert gyógyított meg, akik éhségtől keletkező ödémákban szenvedtek. A háború borzalmai között egy embert sem ölt meg, de számtalannak segített.

1945-ben kiszabadult a fogságból, a hesseni Dillenburgban új egzisztenciát épített fel, és családját is odahozatta. Miután a második fiú is meghalt, és felesége minden segítségre irányuló tevékenységét meg akarta tiltani, elvált tőle. Kötelességének érezte, hogy a gyógyító erőt, amivel rendelkezett, minden emberhez eljuttassa. Azt mondta:

„Nem egyes emberekhez tartozom, hanem az egész emberiséghez.“

1949 elején útja a Ruhr-vidékre vezetett. Egyes beszámolók következtében mind többen figyeltek fel Bruno Gröningre. Házról házra járt, mindig oda, ahol szükség volt rá. Így működött kis körben, amíg 1949 márciusában elfogadta egy herfordi mérnök meghívását, hogy látogassa meg fiát.

A herfordi „Csodadoktor“

A kilencéves Dieter Hülsmann már egy ideje ágybanfekvő beteg volt. Előrehaladott izomsorvadásban szenvedett, és az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Miután Bruno Gröning meglátogatta a kisfiút, a gyermek ismét képes volt járni. Hülsmann mérnök, akit fia hirtelen gyógyulása fellelkesített, kérte a vendéget, hogy maradjon továbbra is náluk. Más betegeket is meg akart hívni, hogy a csodadoktor segítsen rajtuk.

Bruno Gröning elfogadta az ajánlatot, és a házat egyre több gyógyulásra váró kereste fel. Egyre többen hallottak a Gröning körüli csodálatos gyógyulásokról. Nem tartott sokáig, és neve ismertté vált. Az újságok beszámoltak a „Csodadoktor“-ról, és az angol szektorban napi téma lett. Ezek érkeztek a Wilhelm térre és tömegek lepték el a házat.

Manfred Lütgenhorst, a *Münchener Merkur* újságírója többek között így írt 1949. június 24-én:

„Amikor délelőtt 10 óra 30-kor megérkeztem Herfordba, a Wilhelm téren a kis kétemeletes ház előtt kb. 1000 ember gyűlt össze. Kimondani is nehéz, milyen nyomorúságos képet nyújtottak. Számtalan béna ült tolószékben, másokat hozzátartozóik támogattak, vakok, süketek, anyák béna és gyenge elméjű gyermekeikkel karjukban, öreg nénikék és fiatal emberek tolakodtak, sóhajtoztak. Majdnem 100 autó, teherautók, buszok tömege parkolt a ház előtt; valamennyien messziről jöttek.

„Gondolják Önök, hogy meggyógyulnak?“ – kérdeztem a betegeket. Ők bólintottak. „Tegnap kellett volna, hogy Ön itt legyen“ – válaszolta egyikük. „Gröning úr Viersenben volt, Rheinlandban, és itt az udvarban öt béna volt jelen, mind egészségesen mentek haza. Távgyógyítás – és mégis ezen az udvaron gyógyultak meg.“ A többi beteg igazolta ezt a tényt.

Továbbmentem a tömegben, és lejegyeztem az emberek csodálatos beszámolóit. Ez már mind elég volna ahhoz, hogy kitöltsön egy könyvet. Amikor rágyújtottam egy cigarettára, mellettem egy fiatalember így szólt: „Kérem, adjon nekem is

egyet! Egyenruhát hordott, és úgy nézett ki, mint aki Oroszországból tért haza. Adtam egyet neki. Rágyújtott és nagy lelkesedéssel mondta: „Látja, mindent újra magam tudok csinálni.” Sok közben elkezdte a jobb karját ujjaival együtt mozgatni és közben jobb lábát is. „Önt is Gröning gyógyította meg?” – kérdeztem. „Igen, Oroszországban az egész jobb oldalam megbénult. Gröning úr csak rám nézett, és most újra teljesen egészséges vagyok, még most sem tudom ezt felfogni.” Boldogan mozgatta végtagjait.

Egy csoport felé igyekeztem, ahol emberek egy kb. 40 éves ősz hajú nőt vettek körül. Hallottam, amikor az asszony ezt mondta: „Engem is Gröning úr gyógyított meg. Súlyos gyomorfekélyem volt, egyre soványabb lettem, és nem tudtam már a fájdalomtól aludni. Tizenketten voltunk egyszerre Gröningnél. (...) Rám nézett és úgy tűnt, mintha a fekély, mint egy kő, a földre hullott volna. Azóta nincsenek fájdalmaim, egyre hízom, és a röntgenfelvételek egyértelműen kimutatták, hogy a fekély eltűnt. Az orvosi vizsgálati bizottság rendelkezésére álltam. Mondhatom Önöknek, nagyon csodálkoztak!” Az asszony tovább folytatta elbeszélését: „De ez még mind semmi. Múlt héten egy vak ember tartózkodott itt az udvaron. Több napon és éjszakán át várakozott. Miután én többször idejövök, feltűnt nekem. Megszántam szegényt és meghívtam enni. „Nem”, hárította el. „Nem mulaszthatom el azt a pillanatot, amikor Gröning úr kijön.” Ekkor hoztam neki egy zsemlet, és azt mondtam, majd gondoskodom róla, hogy valaki kivigye őt a pályaudvarra. „Senkire sincs szükségem, mert én egyedül fogok menni a pályaudvarra.” S ezt ezután saját szememmel tapasztalhattam meg. Gröning úr kijött, és a fiatalember felkiáltott. „Ismét látok!” Valóban, a fátyol eltűnt a szemem elől. Leírta nekem, milyen táskát tartottam a kezemben. Ezt mondta: „Ott megy egy autó, s ez és ez a rendszáma.” És ahogy kijelentette előre, megtalálta az utat egyedül a pályaudvarra. A körülállók mind sírtak az örömtől.”

Nem tartott sokáig, és a hatóságok – különösen az egészségügyi hatóság – megvizsgálták az ügyet. Kialakult egy vizsgáló bizottság, és Bruno Gröninget eltiltották a gyógyítástól.

Néhány befolyásos orvos kimondottan ellensége lett. Mindent megmozgattak, hogy működésében akadályozzák, és követelték, vesse alá magát egy tudományos vizsgálatnak. Hogy milyen gondolat állt a tilalom mögött, világosan megmutatkozik az irányt megszabó résztvevő orvosok következő kijelentéseiből. „Gröning bebizonyíthatja azt, amit csak akar, a gyógyítási engedélyt úgysem fogja megkapni.“* „Az orvosok szakmai becsületét sérti, ha Gröninggel szóba állnak.“**

Június végén véglegesen el kellett hagynia Herfordot. Minden igyekezete meghiúsult, hogy engedélyt kapjon a gyógyításra.

A „fenomén Gröning“ és a tudomány

Körülbelül ebben az időben kezdték el Gröning gyógyítási sikereit felülvizsgálni a *Revue* című újság egészségügyi munkatársai. A marburgi pszichológus Dr. H. G. Fischer egy külön újságíró stábbal utazott Herfordba. Beszélgetett a gyógyultakkal, és meglepetéssel állapította meg, hogy Gröning módszere tényleg sikeres volt. Ezért a *Revue* elhatározta, hogy hozzájárul a „Gröning fenomén“ tudományos alapon való tisztázásához. A heidelbergi egyetemi klinika kapta a megbízást, hogy a „Csodadoktor“ gyógymódjait kivizsgálja.

Bruno Gröning beleegyezett Fischer javaslataiba, mert pozitív szakértői véleményt ígért a vizsgálatok kedvező lefolyása esetében. Bruno Gröning remélte, utat talált, hogy szabadon gyógyíthasson.

Július 27-én kezdődtek a vizsgálatok. Azok a személyek, akiken tudását be kellett bizonyítania, a betegeknek azon köréből kerültek ki, akik (kb. 80.000-en) segítségkérő levélben fordultak hozzá. Ehhez még hozzájött a heidelbergi Ludolf-Krehl klinika néhány páciense. Először mindnyájukat alaposan kivizsgálták és megállapították a diagnózist. Ezek után kerültek Gröninghez, rajtuk kellett megmutatnia módszerét. Ennél más orvosok is jelen voltak. Tanúi lehettek annak, hogyan szüntek meg a betegségek, sőt gyakran spontán gyógyulások

* *Revue* folyóirat 27. száma, 1949. augusztus

** Egon Arthur Schmidt és Helmut Hülsmann állásfoglalása a westfáliai újság orvosi bizottságának a közleményéhez, 1949. aug. 11-én

is történtek. A klinikán tartott utóvizsgálatok igazolták a gyógyulásokat. Még a gyógyíthatatlannak tartott Bechterew-kór is gyógyítható volt.

A *Revue* újság által megjelentetett szakvéleményben Dr. Fischer nyomatékosan kijelentette, hogy Bruno Gröning nem sarlatán, hanem veleszületett tehetségű szellemi orvos. Ezzel próbálta saját szemszögéből a „Gröning fenomenát“ megmagyarázni, anélkül, hogy igazságot tegyen.

A végleges szakvéleményt az eredmények kiértékelése után akarták kidolgozni. Biztosították Bruno Gröninget, hogy szabad utat kap működéséhez. Eközben Fischer professzor és von Weizsäcker úr (akinek a védnöksége alatt állt az egész vállalkozás) egy javaslatot tettek. Gyógyintézeteket akartak létesíteni, ahol Bruno Gröning az orvosok mellett működhethetett volna. A betegek ellenőrzését és kiválasztását azonban maguknak akarták biztosítani. Ezzel kapcsolatban Bruno Gröning így nyilatkozott:

„Ennek alapján a prof. Fischer által megállapított pénzügyi feltételek számomra nem voltak elfogadhatóak. Természetesen erről sok megbeszélést folytattunk, sőt azokkal az urakkal is, akik ezt finanszírozni akarták. Prof. Fischer javaslataival nem tudtam egyetérteni, ezért elutasítottam, és pedig azért, mert:

1. Semmiféle anyagiakkal nem rendelkeztem, ellentétben velem, így nem vállalhattam olyan pénzügyi kötelezettségeket, amelyeket nem tudtam volna teljesíteni.

2. Soha nem gondoltam arra, hogy ebből a tervből anyagi hasznot húzzak.

Ezért mindez számomra egy lehetetlen követelés volt. Azon kívül csak azt akartam tenni, ami a hivatásom, hogy a segítséget kérőknek segíthessek. Csak ezért akartam a pszichoterapeuták rendelkezésére állni, de ebből az ügyből soha sem akartam üzletet csinálni.“

Bruno Gröning elutasító viselkedése miatt a professzorok elvesztették az iránta való érdeklődésüket. A megígért szakértői véleményt soha nem állították ki. Ahelyett, hogy szabad működést biztosítottak volna számára, még több követ gördítettek útjába. A vizsgálatok

folymán gyógymódját „kezelés“ és „páciens“ kifejezésekkel látták el, és mint orvosi működést értékelték. Ezzel a természetgyógyász törvény meghatározta a konfliktust.

Traberhof

A heidelbergi vizsgálatok lezárása után 1949 augusztusában Bruno Gröning figyelme Dél-Németország felé fordult. Meg akart szabadulni a személye körül keletkezett zűrzavartól, és egy Rosenheim közelében lévő nyugodt, privát birtok területére vonult vissza. Eleinte sikerült tartózkodási helyét titokban tartani. De miután az újságok először beszámoltak Bajorországba való megérkezéséről, nagy tömegek rohanták meg a környéket. Kb. 30 000 ember áramlott naponta a rosenheimi Traberhofba. A sajtó és a rádió is beszámolt erről. Sőt filmet is forgattak az eseményekről. A címe *Gröning* volt, és a körülötte lezajló eseményeket dokumentálta.

Szeptember második hetében a *Zeitungsblitz* című újság egy külön kiadásában így számol be:

„Időközben mintegy tízezeren gyűltek össze, akik órák óta a nagy hőségben arra a nagy eseményre vártak, hogy Bruno Gröning megjelenjen a balkonon. Ekkor Bruno Gröning beszélt a tömeghez, és kisugározta gyógyító erejét. Szorosan egymáshoz préselődve álltak az emberek, hogy teljes mértékben élvezhessék a Heilstrom*-ot. Már jelentkeztek az első reakciók a tolószékekben ülő és más súlyos betegeknél.

A vakok ismét láttak, ismét felemelkedtek a járnai nem tudók, a bénák ismét megmozgatták merev végtagjaikat. Emberek százai számoltak be arról, hogy beteg testrészeiken a fájdalmak felerősödtek, szúrást, nyomást, bizsergést éreztek, vagy a könnyedség megmagyarázhatatlan érzését, – vagy arról, hogy fejfájásuk hirtelen megszűnt.“

De nemcsak a Traberhof-ban került sor gyógyulásokra. Mindenütt, ahol Gröning megjelent, viharos gyorsasággal vették körül a betegeket.

* *Heilstrom*: magyarázat a 8 oldalon

Anita Höhne a *Geistheiler heute...* (Szellemgyógyászok ma...) című könyvében így írja le a Gröning körül kialakult helyzetet:

„Amikor Gröning még csak beharangozta jövetelét, már megkezdődött a zarándoklás. Tipikusak a jelenetek, amelyeket Rudolf Spitz újságíró figyelt meg az 1949 szeptemberében Gröningnél tett látogatásánál.

„Este 7 órakor emberek ezrei váraakoztak a Sonnenstrassén. 22 óra 30 perckor még mindig ott voltak. A háború öt éve folyamán sok mindent megéltem, de akkora megrázkódtatást soha, mint ebben a négy órában, amikor Bruno Gröninggel szemben ülve megtapasztalhattam a szenvedés és nyomorúság borzalmas parádéját. Epilepsziások, vakok, bénák mankóikkal nyomakodtak hozzá. Anyák emelték béna gyermekeiket Gröning felé. Egyesek elájultak, jajgatás, segítségért való könyörgés, kérelmek, sóhajok hallatszottak mindenfelől.“

Egy másik müncheni újságíró, Dr. Kurt Trampler is megfigyelte a tolószékeikben ülő betegeket, bénákat, nagy tömegeket a Rosenheim melletti Traberhof-ban, ahol Gröning annak idején lakott. Trampler, mint a *Münchener Allgemein* riportere jelent meg – olyan újságíró, aki csak azt hitte el, amit saját maga látott és hallott.

„Most egy hangot hallottunk a balkonról, ami nem Gröningé volt, és az ablak irányába igyekeztünk. A müncheni rendőrfőnök, Pitzer beszélt az összegyűlt emberekhez. Beszámolt arról, hogy fájdalmas isiásza, ami éveken keresztül kínozta, Bruno Gröning jelenlétében nagymértékben enyhült. Pitzer nem olyan ember, aki hiszékenységre hajlamos, de amit saját magán megfigyelt, azt bizonyítani is tudja. Most nyilvánosan kiállt Gröning mellett. Hagen úr, CSU képviselő, hasonló kijelentéssel követte őt.““*

Sőt a bajor hatóságok is jóindulatúak voltak Göninggel szemben. 1949. szeptember 7-én a *Münchener Merkur* „Jóindulat Gröninggel szemben“ címszó alatt így nyilatkozott:

„Dr. Ehard miniszterelnök egy hétfői sajtókonferencián kijelentette, hogy nem lehet egy ilyen „rendkívüli egyéniség“-nek,

* Anita Höhne, *Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge*

mint Bruno Gröning, a működését paragrafusok miatt meghiúsítani. Véleménye szerint Bajorországban ennek engedélyeztetése nem fog nehézséget okozni.

A bajor belügyminisztérium lapzártakor közölt ismertetése szerint Bruno Gröning gyógytevékenységének vizsgálata a következőket eredményezte: tevékenységét szabad szeretetszolgálatnak kell tekinteni, és ennek megfelelően a természetgyógyász törvény szerint nincs szükség engedélyezésre.“

Traberhof-ban nagy zűrzavar alakult ki Gröning személye körül. Sokan érkeztek olyanok is, akik képességéből üzletet akartak csinálni. Ártottak jó hírének és tekintélyének, és ez a hatóságok távolmaradását okozta.

Amikor ez az állapot lehetetlenné vált, Gröning visszavonult a bajor hegyekbe. A gyógyhelyek felépítéséhez akart néhány ajánlatot megvizsgálni. Célja az volt, hogy olyan intézményeket hozzanak létre, ahol a segítséget kérők rendezett körülmények között érhetnek el gyógyulást. A heidelbergi minta szerint az orvosoknak elő- és utóvizsgálókat kell szervezniük és a megtörtént gyógyulásokat dokumentálni.

Üzletelők Gröning körül

Otto Meckelburg, wangerooge-i üzletember ajánlatot tett Gröningnek. Felesége gyógyulásáért hálából segíteni akart, és a gyógyhelyek létesítéséhez konkrét terveket mutatott neki. Gröning beleegyezett, és Meckelburg lett a menedzsere. December végén mindketten felkerekedtek Wangerooge felé. Itt, a Meckelburg által szervezett rendezvényeken, Gröning beszélt az összegyűltekhöz, és ez számos gyógyulást eredményezett. Teljesen megbízott az egykori KZ-parancsnokban (*koncentrációs tábor parancsnoka. A ford. megjegyzése*). Az 1950. január 8-án hitelesített nyilatkozatban Gröning jövőbeni működését teljesen Meckelburgra bízta.

„Gröning úr beleegyezését adja Meckelburg úr tervéhez és kötelezi magát, hogy személyét ehhez a tervhez teljes mértékben rendelkezésre bocsátja. Ugyanakkor kötelezi magát, hogy a Meckelburg úr által létesítendő egyesületnek – alapításához és

későbbi működtetéséhez is – minden támogatást megad, és azon kívül minden tőle telhetőt megtesz, hogy a nevezett célt szolgál-
ni tudja.

Ezt az elkötelezettséget, a fentiekben megnevezett célkitűzés érdekében, Gröning úr vállalja Meckelburg úr, valamint az alapított egyesület mellett.

Ezen kívül Gröning úr kötelezi magát, hogy nem támogat más személyt vagy kört. Tevékenységét csak az egyesület keretén belül, és csak Meckelburg úr beleegyezésével gyakorolhatja.“*

Meckelburg még januárban megalapította a Verein zur Erforschung Gröningscher Heilmethoden (A Gröning-féle Gyógymódot Kutató Egyesület). Ő maga lett az üzletvezető, havi 1000 DM keresettel. Bruno Gröning nem kapott semmit. Kiderült, hogy Meckelburg nem tartotta magát a megállapodásokhoz. Gröningben csak pénzforrást látott, és gúnyosan „az istálló legjobb lová“-nak nevezte őt. A betegek számára nem léteztek. Gröninget magához kötötte ezzel a szerződéssel, és a „Csodadoktor“-nak azt kellett csinálni, amit ő mondott.

Csak 1950 júniusában sikerült Gröningnek Meckelburgtól megszabadulnia, amire az bosszút esküdött. „Elkapom még Gröninget, és minden csontját összetöröm.“

Ezek után Gröning néhány hónapot együtt dolgozott a müncheni természetgyógyással, Eugen Enderlinnel. Enderlin Traberhofnál meggyógyult, és felajánlotta Gröningnek, hogy praxisában előadásokat tarthat. De róla is kiderült, hogy csak üzletet akart. Nem akart segíteni, csak a „Gröning fenomén“-ből tőkét kovácsolni. Év végén Gröning megvált tőle is, és az 1952/53-ban felújított együttműködés hasonló okok miatt szintén meghiúsult.

A rákövetkező időkben Bruno Gröning Gräfeltingben, a weikersheimi panzióban tartott előadásokat. Kurt Trampler újságíró szállást biztosított számára, és megszervezte az összejöveleket. Már 1949 ősze óta ismerte Gröninget. Annak idején egy müncheni újság riportereként jött Traberhofba, és anélkül, hogy remélte volna, lábpa-

* Hitelesített egyezmény Bruno Gröning és Otto Meckelburg között Wangeroogéban, 1950. jan. 8-án

naszából kigyógyult. Hálából megírta a *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvét, és a hatóságoknál kiállt Gröning mellett.

Hasonlóan, mint Enderlinnél, a gräfelfingi előadásokat is sokan látogatták. Hihetetlen gyógyulások történtek. De a Trاملerral való kapcsolat is véget ért. Egyik napról a másikra úgy gondolta, hogy már eleget tanult Gröningtől, szakított vele, és mint gyógyító, önállóan kezdett működni.

A csalók megtűrése

Egyre többen közeledtek Bruno Gröninghez, azzal a szándékkal, hogy segítsenek. Sokukat azonban csak az érdekelte, hogy tehetségéből jó üzletet nyerjenek. Úgy látszott, hogy ő az ilyen embereket különösen vonzotta. Ha céljukat nem érték el, vagy Gröning szakított velük, akkor megpróbálták hosszadalmas eljárással fizetésre kényszeríteni.

Így pl. Hülsmann asszony. Miután kiderült, hogy Gröningen nem tudott pénzt keresni, vádat emelt a munkaügyi bíróságnál. Azt az időt, amíg Gröning nála lakott, órabérben felszámolta, és utólagosan követelte. Ezt Bruno Gröningnek élete végéig havi részletekben kellett kifizetnie. De ez nem volt egyedüli eset. Akkori munkatársai ilyen és hasonló módon mutatták meg igazi arcukat.

De miért engedte Bruno Gröning annyira közel magához ezeket a vélt segítőköt? Miért nem zárkózott el az ilyen üzletelőktől?

1950. augusztus 31-én Münchenben tartott előadásában így nyilatkozott erről a kérdéstről:

„Amit az emberek eddig megkíséreltek, az volt, hogy ennek a kis embernek a tudásán és tehetségén pénzt keressenek. Azt gondolták, hogy aranybányát találtak. Részben volt lehetőségük pénzt keresni, de hála Istennek hasznuk belőle nem volt. Kell, hogy legyenek ilyen emberek is, és pedig azért, hogy kiderüljön, ki az ember, és hogy ki az az ember aki holttesteken gázol keresztül, és nem kérdezi, hogy kell-e a betegnek segíteni. Vannak, akik holttesteken lépnek át, akiktől nyugodtan ott feket-

nek a betegek. Ezek az emberek soha sem érdeklődtek ezután, soha sem hagytak ki semmiféle alkalmat, hogy a közelemben lehessenek. Tudom, felteszik a kérdést, igen, ha ez az ember olyan sokat tud, miért nem tudta ezt is, talán valójában semmit sem tud. Hogy én valójában mit tudok, azt Önök egymás után majd megtudják. De ez így kellett, hogy legyen. Ez az anyag hiányzott ehhez az építményhez, hogy mindnyájuk számára az út szabad legyen.“

Grete Häusler a következő esetet írja le a *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) című könyvében:

„Amikor egyszer Bruno Gröningtől elbúcsúztam, minden jót kívántam neki, és ezt mondtam: ‚Gröning úr, minden jót kívánok Önnek, kívánom, hogy a működéséhez nyugalma legyen, és egyetlen hamis munkatársa se akadjon.‘ Nagy meglepetésemre azt válaszolta: ‚Nagy tévedés, ez így kell, hogy legyen!‘ Annak idején ezt nem értettem, de megmagyarázta, miért kellett mindent eltűnnie és kiállnia. Nagy titkot ismerttetett meg velem.

‚Tudom, hogy mi van egy emberben. Ha viszont azt mondanám, hogy ez egy hazug, csaló, tolvaj, akkor senki sem hinné el nekem. Mit csináljak? Ezeket az embereket magamhoz kell vonzanom, a jót tanítani nekik, megmutatni a megtéréshez vezető utat, ugyanakkor alkalmuk van a hazudáshoz, csaláshoz, és lopáshoz. Ha ezt ennek ellenére megteszik, akkor mindenki tudja, kik ők valójában. Akkor egészen közel engedem őket magamhoz, és nem vagyok gyáva, akkor küzdök.‘“*

Az első nagy per

Bruno Gröning 1951/52-ben állt először bíróság előtt engedély nélküli működésért. 1949-ben tevékenységét a bajor belügyminisztérium szeretetszolgálatnak tekintette, most azonban a gyógyítási tevékenységekhez sorolta be orvosi szempontból. Vádat emeltek ellene,

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1990.

hivatkozva az 1939-ben kiadott természetgyógyász törvényre, amely a gyógyászatban addig érvényes szabadságot megszüntette, és a gyógyítást az akkori nemzetiszocialista orvosok kezébe helyezte. Bruno Gröninget mind a két bírósági fokon felmentették. A müncheni tartományi törvényszék elnöke 1952 márciusában kiadott ítélethozatalában kijelentette:

„A bíróság helytelennek találná egyoldalú szakvélemények alapján a vádlott elítélését. Mert egyáltalán kétséges, hogy Bruno Gröning tevékenysége a természetgyógyász törvények közé sorolható-e, miután működése még egy alig felkutatott területre vonatkozik.“ *

Bár Bruno Gröninget a fellebbezési tárgyaláson felmentették, de működését pontosan a természetgyógyász törvények értelmében jelölték meg.

„A vádlott engedély nélkül és anélkül, hogy orvosi működésre jogosult lett volna, olyan tevékenységet folytatott, amelyben emberek betegségeit, szenvedéseit és testi bajait gyógyította, enyhítette, ami viszont a természetgyógyász törvények keretei közé tartozik. (...)

A vádlott elítélése azonban azért nem következhetett be, mert ő, azt objektíven megítélve gyógyítási tevékenysége közben, vétkeességet kizáró tévedésben volt, és így nem szándékosan cselekedett.“ **

Tehát Bruno Gröning állítólag a vétkeességet kizáró tévedés alatt állt, ami törvényszéki tárgyalás útján tisztázódott, de ez, a felmentés ellenére, gyógyítási tilalommal volt egyenlő. Így ettől kezdve Bruno Gröningnek tudnia kellett, hogy tevékenysége a természetgyógyász törvények értelmében gyógyításnak minősül, és mint ilyen, tiltva van. Működésének igazi jellegét, aminek folytán cselekedete orvosi szempontból semmi esetre sem jelent gyógyítási tevékenységet, nem ismerték el.

* Megjelent a *Neues Blatt* újság *Szava elűzi a betegséget* című sorozatában: 1957. júl. 7-én, „A pert újra elnapolták” cím alatt.

** Itélet a) Bruno Gröning ellen és b) Otto Meckelburg ellen a természetgyógyász törvények kihágása miatt 1952. júl. 8-án

A Gröning pirulák

Bruno Gröning ismét új utat kellett hogy keressen, ami szabad működést tett volna lehetővé számára. Legálisan akart működni, rendezett körülmények között, és el akarta kerülni a természetgyógyász törvényekkel való konfliktusokat. Sőt kész volt arra, hogy természetgyógyászatból levizsgázzon, de kérvényét egy nagyon is kérdéses indokkal elutasították.

Jó lehetőségnek kínálkozott, hogy az embereket ennek ellenére elérhesse, Rudolf Bachmann ajánlata egy „biológiai-dinamikus-labor“ alapítására. Bachmann gyógyfüvekből, régi házi receptek alapján akart két biológiai hatóanyagot, a „G 52“-t és az „L 52“-t előállítani, amelyekbe Bruno Gröningnek kellett volna a gyogyerejét beletenni.

Bruno Gröning elfogadta az ajánlatot, és a preparátumokat előállították. 1953. június 9-én így számolt be erről a tervről:

„Ennek a gyógyszernek az előállításához egy minden modern segédeszközzel ellátott laboratórium, valamint tudományos munkatársak csoportja áll a rendelkezésemre. Adataim szerint már számos gyógyszer gyártottak le, aminek alapján még eddig nem tapasztalt sikereket értünk el. Ezt a hatóanyagot számos orvoson kívül a müncheni egyetemi klinika is kipróbálta, és a legjobb szakvéleményt adta róla. Ennek hatásaként a bajor belügyminisztérium megadta az engedélyt ennek a gyógyszernek az előállítására. A gyógyszeripar nagy érdeklődést mutatott a preparátumok iránt. Külföldi gyárak át akarták venni a forgalomba hozatalát, a Szövetségi Köztársaság neves cégei ajánlkoztak egyes receptek megvásárlására.“

Később így írt Bruno Gröning a laboratóriumi preparátumokról:

„Rudolf Bachmann úr 1953-ban felajánlotta, hogy engem és művemem hathatósan támogat. A szert Bachmann úr saját maga állította elő és ezzel, ahogy ő mondta, anyagi alapot akart számomra teremteni, hogy lehetőségem legyen művem (a segítség keresők számára alapítandó gyógyhelyek) finanszírozására. Hogy megtudjam, hogyan ítélik meg a Bachmann által előállított szert szakorvosi oldalról, felvettem a kapcsolatot a müncheni Dr.

med. Höcht úrral, aki biztosított arról, hogy a szert kifogástalan-
nak találja. Ennek alapján a nevemet adtam a laboratóriumhoz,
így az a „Bruno Gröning laboratórium“ elnevezést kapta.

Bachmann úr ezeket a preparátumokat privát alapon akarta
forgalomba hozni, és pedig annál az egyszerű oknál fogva,
hogy nem akarta a nagy- és a közbelső kereskedelmet (gyógy-
szertárakat) támogatni. Ezzel a tervvel nem értettem egyet és
követeltem, hogy a gyógyszereket adják át a gyógyszertáraknak.
Bachmann úr nem engedett, elszánt üzletember volt.“

Bachmann is lelepleződött, mint üzletelő, aki csak a saját zsebére
akart dolgozni. Nem rendelkezett a jól felszerelt laboratóriummal, és
az egész tervből Bruno Gröningnek kevés pozitívum jutott. Sőt, ami-
kor Bachmann röviddel ezután meghalt, nagy adósságot hagyott hát-
ra, amit helyette Gröningnek kellett kiegyenlíteni. Erről szóljon ismét
maga Bruno Gröning:

„Mindent egybevetve szeretném ismételten kihangsúlyozni,
hogy

- egyrészt nem akarok üzletelni, ahogy azt ő gondolta,
- másrészt az eredmény egyenlő volt a nullával (a prepará-
tumok kiadása), mert Bachmann úr ténykedésével csak ártott
nekem, úgy, hogy több ezer márkát kellett visszafizetnem, és
még jelenleg is van tartozásom. Bachmann úrnak a laboratóri-
um berendezéséhez nagyon sok pénzre volt szüksége. Ezt köl-
csön formájában barátaimtól szedtem össze, amit most vissza
kell fizetnem. Bachmann úr a múlt évben elhalálozott, tehát ő
már nem képes kötelezettségeit teljesíteni. Mivel semmit sem
hagyott hátra, ebben az esetben én vagyok a szenvedő fél, aki-
nek fizetnie kell.“

A Gröning Szövetség

Hogy a gyógyítási tilalom ellenére sok embert elérhessen, Bruno
Gröning már az ötvenes évek elején közösségeket hívott életre. Ott
előadásokat tartott, és csak arra törekedett, hogy tanítását továbbadja
a segítséget keresőknek.

1953. november 22-én megalapította Murnau/Seehausenben a Gröning Szövetséget, mint legfontosabb szervezetet. Egyesületként szerették volna bejegyezni, hogy ezáltal Bruno Gröningnek törvényes védelmet nyújthassanak. Ezzel akarták a további konfliktusokat a természetgyógyász törvénnyel szemben megakadályozni.

A Gröning Szövetség elnökségi tagjai közé tartoztak többek között gróf Zeppelin, gróf Matuschka, Anny Freiin Ebner von Eschenbach, Hermann Riedinger építésügyi főtanácsos és Konstantin Weisser igazgató, eleinte Rudolf Bachmann is, mint alapító tag, akitől a Szövetség mindenesetre hamarosan megvált. Elnöke, életre szólóan, Bruno Gröning lett.

A Szövetség jegyzőkönyv vezetője a heidelbergi újságíró, Egon Arthur Schmidt lett. Ő már Herfordban is szoros kapcsolatban állt a „Csodadoktor”-ral, és megalapítója volt a *Ring der Freunde Bruno Gröning* (Bruno Gröning Barátainak Köre) nevű egyesületnek. Ez azonban nem Bruno Gröning elképzelése szerint működött, és hamarosan fel is oszlott. Akkoriban Bruno Gröning Schmidttől is elvált, mert az adományok egy részét elsikkasztotta.

1952-ben Schmidt újra Gröninghez fordult és beismerte, hogy hibázott. Kérte, hogy a mű felépítésénél újra segíthessen. Bruno Gröning ismét alkalmazta őt, mint munkatársat. Így Schmidtnek többször is lehetősége nyílt arra, hogy bebizonyítsa, valóban a betegek javát akarja, és nem csak anyagi hasznot akar húzni.

1955-ben Gröning véglegesen szakított Schmidttel, miután az felfogásán nem változtatott. Most is igyekezett Gröning tehetségéből hasznot húzni, mint a múltban. Hülsmann asszonyhoz hasonlóan, a válás után Schmidt is arra törekedett, hogy pert indítson ellene. Önkéntes munkájáért utólag pénzt akart kicsikarni.

A Szövetség üzleti vezetését Konstantin Weisser és Hermann Triedinger vették át. Ez sokat ígérőnek tűnt, mivel a közéleti dolgokban jártas emberek voltak, és képzettségük a Bruno Gröning műnek előnyére szolgált volna. De ez azt a veszélyt is rejtette magában, hogy mivel Gröning nem állt azon a képzettségi fokon, mint ők, az egyszerű munkással szemben fölényben érezhették volna magukat.

Idővel a dolgok valóban ebbe az irányba fejlődtek, és egyre inkább nehezükre esett, hogy elfogadják, amit Bruno Gröning mondott. Úgy tűnt, elfelejtették, hogy a Szövetség nemcsak Bruno Gröning nevét viselte, de őmiatta is alakult meg. Általuk a Gröning Szövetség egyre jobban öncélúvá vált. Eredeti céljukat, hogy a szenvedőknek segítsenek, teljesen elvesztették szemük elől. Úgy tűnt, mintha nem akarták volna elismerni, hogy Gröning volt az, aki által a gyógyulások megtörténtek és nem a Szövetség.

Így a Gröning Szövetség az ellentéte lett annak, aminek tulajdonképpen lennie kellett volna. Annak a számára, akinek a nevét viselte, a Szövetség börtön lett, és ahelyett, hogy szabaddá tette volna, egyre jobban korlátok közé szorította.

A nagy per

1955. március 4-én az állami bíróság újra vádat emelt Bruno Gröning ellen. A kifogás ismét az volt, hogy vétkezett a természetgyógyász törvények ellen. Egy további vádpontban gondatlanságból elkövetett emberöléssel is vádolták.*

Miután megkapta a vádiratot, barátaihoz fordult:

„Kedves Barátaim!

Ezekben a napokban a sajtó és rádió kisebb-nagyobb célzásokkal, nagy felhajtással nyilvánosságra hozta, hogy a II. számú müncheni állami bíróság gondatlanságból eredő emberölés miatt vádat emelt ellenem. Állítólag 1949 végén gyógyulást ígértem egy 17 éves, TBC-ben szenvedő fiatal lánynak, és ez visszatartotta attól, hogy orvoshoz forduljon, és szanatóriumba menjen. Vétkesnek tartottak ennek a fiatal lánynak az elhalálzásában.

Aki világos ésszel olvasta vagy hallotta ezeket a híreket, az felismerhette, mit akartak ezzel elérni. A barátaim között zavart kelteni, és a segítséget keresőket visszatartani attól, hogy céljainkat és az általam nyilvánosságra hozott felismeréseket közelebbről

* A per részletes leírása Grete Häusler *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* című könyvében, „A nagy per“.

megismerhessék. Minden eszközzel meg akarták próbálni, hogy a saját és a Gröning-Szövetség tevékenységét megakadályozzák.

Természetesen a dolgok másképp állnak, mint ahogy azt előadják! Barátainknak nincs szükségük arra, hogy magyarázkodjam, ők tudják, hogy én nem ígérek gyógyulást, és nem tanácsolok el senkit sem attól, hogy orvosi kezelést vegyen igénybe.

1952-ben felmentettek. Nem különös, hogy a „Kuhfuß eset”-et, amiről már 1949/1950-ben tudomásuk volt, csak az 1951/1952-es eljárásnál hozták fel ellenem, noha az iratok már akkoriban ismertek voltak?!

Nem feltűnő, hogy a nyomozásokat egy ellenem felújított bírósági tárgyaláshoz pontosan abban az időpontban indították el, amikor az 1953. november 22-én Murnauban életre hívott Gröning Szövetséget a nyilvánosság elé terjesztették? Ugyanis a rendőrség 1954 januárja óta számos közösségvezetőt és barátot, valamint szövetségi tagot kihallgatott és felügyelet alatt tartott.“

Az eljárás előkészületei két éven át húzódtak. Bruno Gröning védelmét jelentékenyen megnehezítették. Majdnem minden felmentő tanút elutasítottak, a vád tanúit azonban bebocsátották. Bruno Gröning két egykori munkatársa is köztük volt: Eugen Enderlin és Otto Meckelburg. Különösen Meckelburg – az első eljárásban még maga is vádlott – élesen Gröning ellen fordult. Mindent elkövetett, hogy ártson neki.

A gondatlanságból elkövetett emberölés a vádpontok között döntő szerepet játszott. Olyan esetről volt szó, ami Gröning „szervező ténykedésének” idejében történt.

1949 novemberében Emil Kuhfuß, a Sparkasse hivatalnoka 17 éves leányával, a mindkét oldali tüdőbajban szenvedő Ruthal, részt vett egy Bruno Gröning előadáson.

Gröning rögtön felismerte, hogy a lányon nem lehet már segíteni, és ennek megfelelően nyilatkozott egy ott lévő orvosnak. Meckelburg azonban hevesen ostromolta Gröninget, hogy foglalkozzon az esettel. Így jött létre az előadás után egy személyes találkozás Bruno Gröning és Ruth Kuhfuß között. Gröning bátorságra buzdította a lányt és

rábeszélte az apát, hogy kilenc nap után keressenek fel egy szakorvost. Ezzel azt akarta elérni, hogy a leány, aki az orvosokról hallani sem akart többé, ismét orvosi felügyelet alá kerüljön. Az apa megígérte, hogy törődni fog ezzel.

A rákövetkező időkben lebonyolódó levelezéseket Meckelburg intézte, és ezek egyáltalán nem jutottak el Bruno Gröninghez. Csak 1950 májusában hallott ismét Ruth Kuhfußról. Az apa a közbenső időben könyörgő leveleket írt Gröningnek, és kérte, hogy meglátogathassa. Meckelburg azonban nem adta tovább a leveleket, hanem önhatalmúlag – Bruno Gröning tudta nélkül – egy találkozást szervezett Kuhfuß úrral. Meckelburg csak röviddel a kitűzött időpont előtt értesítette erről Gröninget, és rávette, hogy vele menjen.

Később Meckelburg azt állította, Bruno Gröning ígéretet tett a lánynak, hogy meg fogja gyógyítani. De ő maga volt az, aki biztosította az apát, hogy megpróbálja rábeszélni Gröninget, gyógyítsa meg a lányát. Meckelburg jó pénzforrást látott a Sparkasse hivatalnokában, amit ki akart használni, de ehhez szüksége volt Bruno Gröningre. E találkozás után Gröning szakított Meckelburggal.

Egyik súlyos vád, amit Gröning ellen emeltek az volt, hogy megtiltotta Ruthnak az orvosi kezelést. Ennek ellene szólt azonban az a tény, hogy ő maga, amit a vád tanúi igazolni tudtak, a lányt már első találkozásuk alkalmával orvoshoz küldte. Sőt, egy rádióbeszédében, 1949 őszén felhívta az emberek figyelmét arra, hogy „menjenek el utóvizsgálatra“. A segítséget kérőknek állandóan azt tanácsolta, hogy legyenek bizalommal orvosuk iránt.

Ruth Kuhfuß, akinek már a háta mögött egynéhány fájdalmas és sikertelen gyógykezelés volt, vonakodott, hogy további kezeléseknak vesse alá magát. 1950. december 30-án betegségének következtében meghalt.

Orvosi szempontból Dr. med. Otto Freihofer egy szakvéleményben így nyilatkozott a Ruth Kuhfuß esettel kapcsolatban:

„A józan megfigyelésnél minden laikusnak arra a meggyőződésre kell jutnia, ahogy a Säckingeni egészségügyi hivatal kinyilvánította, hogy a gyógyulás emberi számítás sze-

rint kilátástalan volt – tekintettel a „nagyon súlyos állapotra“, ami az orvosi lelet szerint válságossá válhatott késedelem esetén. Éppen így, minden becsületesen gondolkodó orvosnak, aki a legújabb orvosságok birtokában nem akar lemondani a természet erőiről, Prof. Lydtin szakvéleményéhez kell csatlakoznia, ami szerint 1949. 11. 5. előtt nagy valószínűsége nem lehetett a gyógyulásnak.

Véleményem szerint már az is több mint csodálatos, hogy a beteg egyáltalán 1950. december 30-ig élt, ami azt jelenti, hogy Gröning hatására élethaladékot kaphatott.

Összefoglalva szeretném még szakvéleményemet azzal lezárni, hogy a következő állításokat, miszerint:

- 1) „gyógyulási kilátások fennálltak“
- 2) „a beteg Ruth Kuhfuß életidejét meg lehetett volna hosszabbítani, ha Gröning úr soha nem jutott volna a közelébe“ – nem lehet bebizonyítani, és ezért ezek nem az igazságnak megfelelő állítások.“

A Gröning elleni vádról, tekintettel a gondatlanságból elkövetett emberölésre, Josef Homann, volt középiskolai igazgató, egy 1956-ban fogalmazott írásában így nyilatkozott:

„Az igazságot a legvilágosabban a kulisszák mögött találhatjuk, ha a dolgokat megfordítva nézzük.

Próbáljuk meg ezt a nézetet a Kuhfuß esetben alkalmazni. Tehát, a TBC betegségben szenvedő leány a kezdeti stádiumban először Gröning úrhoz megy, és ő egy, ill. másfél évig ezt a TBC betegséget sikertelenül kúrálja. Ezt a fázist nevezzük A-nak.

Ezután a leány, mint egy halálraítélt, elmegy a professzorokhoz, orvosokhoz és meghal a kezelésük alatt. Ez a B fázis.

Megkezdődik az eljárás. Az orvosok, mint szakértők lépnek fel. Ki kell deríteniük, ki az ártatlan. És fogadni merek, hogy mindegyik orvos, az egész orvosi fakultás, a világ összes gyógyásza a B fázis mögé állna azzal a megjegyzéssel: „Itt trónol az ártatlanság a dicsőség fényében, mert, hogyan jövünk mi ahhoz, hogy felelősséget vállaljunk valamiért, amit valaki másfél évi

kezelés alatt elrontott? Ez egyenesen nevetséges és abszurd volna!⁶

És pontosan itt áll Gröning vád alatt a B fázisban. Ennél fogva az egész modern hagyományos gyógyászat, talán a tudósok milliói állnak vele szemben, akik összefogva demonstrálják ártatlanságukat!⁶ *

1957. július végén tartották meg München vidék ülnökbíróságának esküdtszéki termében a tárgyalást. A gondatlanságból elkövetett emberölés vádjában felmentették Bruno Gröninget, de a természetgyógyász törvények elleni vétekben 2000 DM pénzbüntetésre ítélték.

Noha az ítélet az első pillanatban pozitívnak tűnt, számára ez nem volt elfogadható. Ez egyenlő volt működésének végleges betiltásával. Ügyvédjének hibája által, aki az ítéletet sokkal pozitívabban ítélte meg, mint Gröning, nem ő fellebbezett, hanem az államügyész. A második tárgyalás 1958. január közepén zajlott le ismét Münchenben.

Szakítás a Gröning Szövetséggel

Időközben, 1957 októberében vita kezdődött Bruno Gröning és a Szövetség vezetősége között, amelynek kicsinyes bürokratizmusa nagyon ártott Bruno Gröningnek.

A vitához az okot a perben meghozott ítélet adta, aminek következtében Bruno Gröningnek rövid időn belül 2000 DM büntetést kellett volna kifizetnie. Miután ő nem fogadott el pénzt, és emiatt nem rendelkezett elegendő pénzzel, ezért a Szövetség már az eljárás kezdetén elhatározta, hogy fedezi a keletkező kiadásokat. De az, hogy a pénzbüntetés ide sorolható-e, az elnökségen belül vitatott volt. Hosszadalmas bürokratikus úton meg akarták vizsgálni, hogy a Szövetség egyáltalán köteles-e a 2000 DM-ot kifizetni. Csak ez után akartak azzal foglalkozni, hogy honnan és hogyan szerezzék meg a pénzt. Így előre látható volt, hogy a szükséges pénz Bruno Gröninghez – ha egyáltalán eljut – csak későn jutna el. A Szövetség tétlenül nézte, hogy Bruno

* Grete Häusler (kiadó): *Unter uns steht EINER, den kennt keiner*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1988.

Gröningnek börtönbe kell mennie, ha a büntetést nem tudja kifizetni. Ezáltal nyílt vitára került sor köztük, és végül szakításhoz.

Bruno Gröning így írt a 62 oldalas *A Szövetség ténykedésének egyenlege* című összefoglalójában:

„Ha ma összehasonlítást teszek a régebbi környezetem (az üzletelő Meckelburg, Enderlin, Schmidt és Hülsman) és a mai környezetem (a Szövetség elnökségi tagjai) között, akkor ugyanahhoz a végeredményhez jutok. Most is ugyanaz történt, mint akkoriban. Ma is, azok az emberek, akik a legjobb barátaimnak tűntek, hasonlóan viselkedtek, mint a barátaim annak idején. Akkor piszkos kezű ügyeskedők csaptak be engem. Ma barátok tagadtak meg, akik nyugodtan tudták nézni, hogy – a perek, az ítéletek miatt és azáltal, hogy nem kaptam segítséget, azáltal, hogy autó nélkül nem látogathattam meg a közösségeket. Azáltal, hogy a sajtó üldözése ellen semmit sem tettek, azáltal, hogy csak zavart keltettek, azáltal, hogy senki sem volt jelen, ha olyanokra lett volna szükségem, akik a hagyományos tudásukkal és a közéletben való helyzetüknél fogva támogathattak volna és kellett volna támogatniuk engem, – nem jöhetett létre az, ami miatt itt vagyok ezen a földön.

Közülük egy barát sem harcolt értem, senkinek sem volt bátorsága igazán kiállni mellettem. Semmi sem történt. Kicsinyes bürokráciával egyik határozatot hozták a másik után. Senki sem állt ki igazán értem, senki sem vetette be magát annak érdekében, hogy végre megszabadítson a perek folyamán ezektől a harcoltól, – a sajtó ellen, egy segítőért, egy autóért, piszkolódás és rágalmozás ellen stb. stb. Senki sem állt mellém, hogy tehessem azt, amiért itt vagyok ezen a Földön:

hogy megismertessem az embereket az életerővel, és hitre vezessem őket.

Hogy ehhez nyugalomra van szükségem, és nem lehetek mindig és mindig világi, külső behatások által akadályozva, hogy igazi védősáncra van szükségem, hogy zavartalanul működtessem azt, amit kaptam, arra nem gondolt senki sem, senki sem a bará-

táim közül, azok közül, akik a barátaim akartak lenni. És ez számomra megszégyenítő, számomra csalódás.

- Az üzletelők hasznot akartak húzni, ezek rossz embereknek bizonyultak.

- A Gröning-Szövetség barátai túlságosan langyosak, egykedvűek, kényelmesek, nem akarom azt mondani, hogy rosszakaratók.

De az eredmény ugyanaz.

Nem lettem szabad. Sok barát a Szövetségből nem tartotta meg ígéretét, minden intézkedésük csak gúzsba kötött engem.“

Weisser visszalépett, és a Gröning Szövetség, amelyet soha sem sikerült egyesületként bejegyeztetni, röviddel ezután felbomlott. Ennek a helyére lépett a *Verein zur Förderung seelisch-geistiger und natürlicher Lebensgrundlagen* (Egyesület a lelki-, szellemi- és a természetes élet alapjának elősegítésére). 1958-ban jött létre, és elnöke Németországban Erich Pelz, Ausztriában pedig Alexander Loy lett. De ez az utolsó, még Bruno Gröning életében alapított egyesület sem tudta teljesíteni azt, amit ő elvárt. A jegyzőkönyvben még a neve sem fordult elő.

Szava elűzi a betegséget

A viták és harcok alatt Bruno Gröning működése tovább folytatódott. Így számol be többek között Dr. Horst Mann 1957-ben, a *Neues Blatt* újságban (*Szava elűzi a betegséget* című cikksorozatban):

„Következő reggel Hamelből Springébe utaztam, a Deister melletti kis városkába. Itt is megalakult egy Gröning-közösség. A kiindulási pontot néhány ember gyógyulása adta. És itt is megtapasztaltam azt, mint azelőtt Schleswig-Holstein különböző helységeiben, Augsburgban, Hamelnban, Bécsben, Plochingenben és más városokban. Emberek álltak fel, és számoltak be nekem betegségeikről. Megnevezték az orvosokat, akik kezelték őket, elmesélték gyógyulásaikat, amit Gröningnek

köszönhetek. És mindig készek voltak kijelentésüket esküvel megerősíteni:

„Már kisbaba koromban kiugrott mindkét csípőizületem” – mesélte az ötvenéves Julie Prohnert Hannoverből. „Később csak mankóval tudtam járni. Az orvos nem tudott szenvedésemen enyhíteni. Amikor Gröning egy előadását meghallgattam, erős reakciót éreztem. Hátam, ami már teljesen el volt görbülve, ismét kiegyenesedett. Ismét tudtam járni. Nem estem többé vissza ebbe a régi állapotomba.”

„Izületi gyulladásban szenvedtem, és állandóan gennyes kiütések kínoztak. Gröning úr megszabadított ezektől” – mondta Wilhelm Gabbel Hamelnből.

„Epepanaszaimat csak morfiummal tudtam enyhíteni” – számolt be Kurt Severit Evestorfból. „Bruno Gröningnek köszönhetem, hogy megszabadultam ettől a szenvedéstől.”

„Súlyos cukorbeteg volt” – számolt be Robert Thies Springéből. „De még veszesebb volt a szívizom gyengeségem. Egyik sem kínoz már. Ezért köszönetet mondok Bruno Gröningnek.”

Ezeket lehetne tovább sorolni. Ezek az emberek, akik beszámoltak, különböző korúak voltak, férfiak, asszonyok és gyermekek. Sokféle betegséget soroltak fel, fejfájástól kezdve, ideggyulladás, isiász, epe- és vesebaj, egészen a súlyos szívpanaszokig és a különböző bénulásokig.

De volt még valami, ami nagyon meghatott. Sokan közülük nyíltan elmesélték a hallgatóság előtt, hogy Gröning által belső változást is megtapasztaltak. A siker hajszolását és az egoista beállítottságot a belső nyugalom, kiegyensúlyozottság és közösségi gondolkodás szelleme váltotta fel.

Ezekkel az emberekkel való beszélgetéseknél, akik Bruno Gröning által gyógyulást tapasztaltak, egy kérdés egyre jobban elhatalmasodott bennem. Minden embernél el lehet-e érni a gyógyulást – vagy bátrabban kifejezve – minden betegség gyógyítható? Hol voltak azoknak az erőknél határai, amelyek Gröningből kiáramlottak? Nem adódhattak itt veszélyek? (...)

Legutolsó látogatásomnál feltettem neki ezeket a kérdéseket. „Nem tudok, és nem akarok senkit sem kényszeríteni” – válaszolta. „Ha valaki elzárkózik, és nincs meg benne a készség ahhoz, hogy felhasználja a rendhez ezt az erőt, akkor én sem vagyok hajlandó beleavatkozni. Ezt az embert csak arra szólítom fel, hogy a gonoszt távolítsa el, ami megakadályozza az üdvösségre jutást.”

Lenne még egy kérdésem: „Minden betegség különböző módon veszélyes. Tegyük fel, egy súlyos beteg, akiről már több orvos lemondott, megkér egyet, aki még a beteg életéért harcol, hogy hívja el Önt. Tud Ön még segíteni?”

„Igen” – mondta Gröning. Teljes biztonsággal mondta ezt. „Ha a beteg hisz benne, és az orvos bízik a hivatásában, a siker nem marad el. A közös bizalom hihetetlen erőt tud a betegben kifejteni. Gyakran akkor jön a siker a leggyorsabban, ha a beteg két-ségbeesésében megragadja az utolsó szalmaszálát.”

A per folytatása

Az 1958 januárjában lezajlott fellebbezési tárgyalásnál Bruno Gröningnek hátrányára volt, hogy a fellebbezést nem ő, hanem az államügyészség adta be. De nemcsak az akkori ügyvéd hanyagsága ártott neki, hanem Gröning új jogi tanácsadója is akadályokkal találta magát szemben a tárgyalás előkészületeiben, mivel nehezen jutott hozzá a szükséges aktákhoz.

Az első tárgyaláshoz képest további hátrányt jelentett az is, hogy az ellenfél tanúi sokkal határozottabban léptek fel. Úgy tűnt, hogy meg-egyeztek „az orvosi tilalom” pontjában.

Így az ítélet ezúttal másképp hangzott:

Nyolc hónapi börtönbüntetés gondatlanságból elkövetett ember-ölésért, és 5000 Márka pénzbüntetés a természetgyógyász törvények megszegése miatt. Az ítéletet próbaidőre felfüggesztették.

Anny Freiin Ebner von Eschenbach, aki az első és a második tárgya-lásnál is jelen volt, ezt az ítéletet Németország szégyenének nevezte.

Bruno Gröning úgy nyilatkozott, azért büntetik, mert jót cselekszik. Sétrelmezte, hogy az egész per alatt senki sem érdeklődött arról, hogy következik be egy gyógyulás, még a saját ügyvédei sem. Ha megvizsgálták volna ezt a kérdést, akkor kiderült volna, hogy működését egyáltalán nem lehet más, orvosi kezelésekkal összehasonlítani. A pert be kellett volna szüntetni. De ennek a kérdésnek a tisztázása senkit sem érdekelt a tárgyaláson. Előre meghatározott véleményük volt Gröningről, és senki sem volt hajlandó ettől eltérni.

De ez sem jelentette a per végét. Ezúttal Bruno Gröning fellebbezéssel élt. A tárgyalás időpontját 1959. jan. 22-ére tűzték ki Münchenben, a legfelsőbb bíróság előtt. De időközben Bruno Gröning életében tragikus dolog történt.

Útja Párizsban végződött

1958 késő őszén második feleségével, Josettel, akivel 1955 májusában kötött házasságot, Párizsba utazott, hogy az ottani rákspecialistával, Dr. Pierre Grobonnal megvizsgálta magát. A többszöri röntgen-felvételek kiértékelése szerint gyomorrákja volt, előrehaladott állapotban. Grobon azonnal meg akarta operálni, de Bruno Gröning ezt elutasította. Visszatért Németországba, és előkészítette a közösség karácsonyi ünnepségeit. December 4-én magnetofonra beszélt rá, hogy azt mindenütt lejátszhassák a karácsonyi ünnepségeken. Ezután ismét Párizsba ment feleségével. Eközben Dr. Grobon értesítette Dr. Bellangert, a híres ráksebészt, akinek klinikáján a Henner utcában volt, nem messze a Montmartre-tól, az operációra dec. 8-án került sor. Az orvosok számára az eredmény megdöbbentő volt, rosszabb, mint amit a röntgenfelvételek által sejteni lehetett, az operáció már nem segített. A sebet azonnal bevarrták.

Josette Gröning így ír erről:

„Az orvosok számára érthetetlen volt, hogy Bruno külseje alig árult el valamit szörnyű, belső fájdalmairól. Nem tudták megérteni, hogy még normálisan tudott lélegezni, hogy anyagcseréje az utolsó hetekben is kifogástalanul működött, vérképe sem

mutatott ki semmi rendellenességet. A betegség ilyen előrehaladott állapotában más beteg a legcsekélyebb táplálék felvételénél állandóan hány, és súlyos szenvedések közben lassan éhen hal. Brunonál ez nem így volt.“

Az orvosok legnagyobb csodálkozására hamarosan felépült, és visszatért Németországba, ahol részt vett a karácsonyi ünnepeken.

1959. január közepén az újonnan megalapított egyesület elnökeivel három napon keresztül megbeszélést folytatott és meghatározta, hogyan építsék fel a Művet. Az elnökök nem is sejtették, hogy ez volt vele az utolsó találkozásuk.

Január 21-én ismét Párizsba repült. Az ekkor jelentkező vastagbél elzáródása miatt elkerülhetetlen volt egy újabb operáció. 1959. január 22-én 9 órakor – ugyanabban az órában, amikor Münchenben a fellebbezési tárgyalás elkezdődött – operálták meg ismét. El kellett tűrnie azt, amit számtalan ember elkerülhetett az ő segítségével, saját magán azonban nem volt szabad segítenie.

Amikor azon a reggelen az altatás következtében még mélyen aludt, hirtelen heves vihar támadt Párizs felett. Felesége így számolt be:

„A következő természeti jelenség is nagyon különös volt. 1959. január 22-én, amikor férjem még narkózisban volt, egy hirtelen keletkező vihar, villámlásokkal és dörgésekkel kísérvé, elsötétítette Párizs derült égét. Olyan sötét lett, hogy a nappal ellenére is lámpát kellett gyújtani. A kórházi nővér nem győzött csodálkozni ilyen heves zivatar láttán.

Az operáció utáni napokon Bruno testhőmérséklete, vérnyomása, érverése teljesen normális volt. Két alkalommal fel is kelt, és kiült egy fotelbe.“

25-én kómába esett, és a rákövetkező napon, 1959. január 26-án 13 óra 46 perckor meghalt Bruno Gröning a henner utcai klinikán rákban, ahogy az orvos a halotti bizonyítványban igazolta.

Tényleg rák volt ez? Dr. Bellanger a második operáció után azt mondta:

„Bruno Gröning testében borzalmas, teljes belső elégtelenség ment végbe. Számomra talány, hogyan tudott így ilyen sokáig élni és

méghez a nélkül, hogy borzalmas fájdalmakat kellett volna elszenvednie.“

Bruno Gröning már évekkel azelőtt így nyilatkozott:

„Ha megtiltják nekem, hogy gyógyítsak, akkor elégek belülről.“

Hogy Bruno Gröning hogyan viselte el ezt a keserű sorsot, egy levél tanúsítja, amelyet Dr. Grobon 1959. február 26-án írt az özvegynek:

„Ez teljesen természetes [az orvos Bruno Gröninggel szemben tanúsított áldozatkészsége és igyekezete], és mondhatom, hogy hatalmas támaszt jelentett Bruno Gröning bátorsága, akaratereje és különleges személyisége. (...)“

Dr. Bellanger egy 1974 decemberében írott levelében csodálatát fejezte ki Bruno Gröninggel szemben:

„Bruno Gröning szeretettel teli, értékes ember, aki mindig kitartott, és emberi méltósága még ma is csodálatot vált ki, tekintettel szenvedésére és halálára.“

Bruno Gröning holttestét a párizsi krematóriumban hamvasztották el, és az urnát a dillenburgi Waldfriedhof temetőben helyezték el.

A pert a vádlott elhalálózása miatt elintéztnek tekintették, végleges ítéletet sohasem hoztak.

A „herfordi csodadoktor“, aki az emberek ezreinek adott gyógyulást, magányosan és elhagyatva halt meg egy kis párizsi utcában. Miért kellett ennek így történni? Miért kellett olyan keserűen szenvednie? Miért nem tudott saját magán segíteni?

Grete Häusler a következőket írja a *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Az üdvöt megismerni, ez az igazság) című könyvében:

„Bruno Gröning a Földön eltöltött rövid ideje alatt nagyon sok jót nyújtott. A segítségadás és gyógyítás adottságát a bölcsőjébe helyezték. Mindenütt, ahol megfordult, csodálatos dolgok történtek, amit ésszel nem lehetett megmagyarázni. 1949 májusában vált ismertté. A herfordi nagy gyógyulások után külföldön és belföldön mindenütt csak róla beszéltek, de mégis három hónapra gyógyítási tilalmat kapott. Üldözték, pert indítottak

ellene, meg akarták büntetni és elítélni. Mért? Kinek tett ártott? Senkinek sem, de az emberek ezreinek tett oly sok jót, amit senkitől sem kaphattak volna. Ártatlanul akarták őt büntetni! Meg akarták vonni tőle azt, amit Isten ajánlott fel neki – segíteni az embereknek!

Keserűen kellett ezt a gonoszságot kihordania Párizsban a Rue Henner utcai klinikán! Nagy fájdalmak közepette égette el belsőjét a Heilstrom, amit nem volt szabad továbbadnia. Az emberi törvény akarta ezt neki Németországban megtiltani. Vádlottként állt a bíróság előtt mindezen hazugságok és rágalmozások alapján, mint egy betörő.

Csendben és egyedül, egy barát sem tudott róla, hordta ki az emberek szenvedéseit. És ez a kihordás nem volt hiába! Ennek így kellett történnie, másképpen nem volt lehetséges, hogy segítsen az embereknek“ *

A Bruno Gröning: Azért élek, hogy az emberiség tovább élhessen című könyvében így ír Grete Häusler:

„Az ‚áldozat‘ szóval nekünk embereknek csínján kell bánnunk. Itt azonban, amikor Bruno Gröning Párizsban meghalt, ez a szó, a maga teljességében az igazság.“ **

Csak így volt lehetséges, hogy szavai beteljesedjenek, ahogy manapság ezt számtalan sikerbeszámoló igazolja:

„Ha már nem leszek itt ezen a földön, mint ember, illetve ha testemet már levettem, az emberiség eljuthat odáig, hogy a gyógyulásokat és segítségeket mindenki saját maga megtapasztalhatja.“

* Grete Häusler: *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1989.

** Grete Häusler: *Bruno Gröning: Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1990.

2. fejezet: Tanítása

Bruno Gröning a tanítását soha sem foglalta írásba. Nem akart új filozófiát vagy ideológiát teremteni. Törekvése csak azt a célt szolgálta, hogy a szenvedőknek segítsen. Vallási tant adott nekik útravalóul, ami nem intellektuális vagy tudományos megfontolásokon alapult, hanem a szellemi törvényszerűségek ösztönös megérzéséből származott. Aki ezzel közelebbről foglalkozik, annak előre nem látható teljességgel kell szembenéznie, és felismernie, hogy ez mind messze túlnyúlik a gyógyuláson. Felszólította az embereket, hogy higgyenek a jóban és váltsák azt tettekre. A felebaráti szeretet képezi tanításának a magját.

A szellemvilág mestere

Bruno Gröning olyan képességekkel rendelkezett, amelyek a mi kultúrkörünkben majdnem ismeretlenek. A hatáskörébe lépve, rendszerint titokzatos, misztikus érzelmeket hívnak elő. A szellemvilág mestere volt. Nemcsak a külső burkot látta, hanem a szellemi tartalmat is. Szeme áttörte az anyagi világ szemfényvesztését és megpillantotta minden lét igazi lényegét. Az embereken is átlátott. Tudta, milyen szellem rejtőzködik el a test külseje mögött. Nemcsak az arcot látta, hanem a gondolatokat is.

“Nemcsak az embereket látom, látom azt is, ami már régen elmúlt: a múltat, a jelent, a jövőt, mindent, ami körülötte és benne van.”

A magasabb szférákból olyan tudást kapott, amelyet a materialista beállítottságú gondolkozás soha sem tudott felfogni. Ahogyan egy reumából való gyógyulás, deformált ízületek visszafejlődése vagy elhalt idegek újraképződése az orvostudomány számára mindig csoda marad, az értelem soha sem lesz képes a szellem törvényét megérteni. Magán az intuíció útján tárulnak fel az élet legmagasabb összefüggései az ember számára. Nem komplikált és mesterséges, hanem egyszerű és természetes ez az út.

Bruno Gröning ezt mind tudta. Számára a szellemvilág titkai nyitva álltak. Ismerte a teremtés belső összefüggéseit, és nemcsak a hatását látta, hanem az okait is ismerte. Így ismerte a betegségek értelmét. Tudta, hogy minden betegség oka a szellemiekben található, és csak szellemi úton lehet azokat megszüntetni. Ezért szólította fel az embereket, hogy térjenek meg Istenhez, és szabaduljanak meg azoktól a tulajdonságoktól, amelyek nem az isteni rendbe tartoznak.

A nagy megtérés

Bruno Gröning az embereket állandóan a „nagy megtérés“-re szólította fel. Figyelmeztette őket, hogy a jóban való hitüket váltsák át tettekre, és hagyjanak fel rossz szokásaikkal. Elsősorban arra kérte az embereket, hogy ne gondoljanak a betegségeikre.

Azt mondta például:

„Az ember elpazarolja az idejét, amikor a szomszédairól, rokonairól, ismerőseiről beszél, hogyan él egyikük, másikuk. Kedves Barátom, azt mondom, kérdezd meg önmagad, Te hogyan élsz? Törődj először a saját életeddél! Gondoskodj elsőként Te arról, hogy újra isteni vezetés alá kerülj! Hagyd a barátaidat békén! Ha beszélni akarsz róluk, bírálni akarod őket, az már maga a Gonosz... Röviden összefoglalva, Barátaim, hagyjátok abba a pletykálgodást!“

Kihangsúlyozta, hogy a betegség a rossztól jön, és az maga a Gonosz. A vele való foglalatosság azt jelenti, hogy egyetértünk a Gonosszal. Ez meglassítja a gyógyulási folyamatot, sőt még meg is akadályozhatja.

„Aki a betegséggel foglalkozik, fogva tartja azt, és elzárja az utat az isteni erő elől.“

„Váljon el az ember a betegségétől, ne tekintse tulajdonának, hanem lássa benne a bajt.“

„A betegség nem tartozik az emberhez.“

Bruno Gröning felajánlja az embereknek, hogy leveszi vállukról a betegséget:

„Adják nekem a betegségeiket, gondjaikat! Önök egyedül nem képesek mindezt viselni. Vállalom Önök helyett. De adják önként, mert lopni nem akarok.“

„Ha Önök a betegséget elengedik, hogy én levehessem a válukról, akkor az úgy jól van, de ha ragaszkodnak hozzá, akkor semmit sem tehetek. A hetedik parancsolat megtiltja ezt: Ne lopj! Ha én az emberektől a betegségüket erőszakkal venném el, vétkeznék. Nem szabad lopnom! Ha valaki a betegségét szereti, fogva tartja azt, aki el tudja felejtetni, attól elveszem, s ha elengedi, akkor nemcsak gondolatokban, hanem tettekben is tegye meg. Hallgassanak szavamra! Nem akarom befolyásolni Önöket, de ha a betegségtől meg akarnak válni, akkor megszabadítom Önöket minden szenvedésüktől!“

Hogy mennyire fontosnak tartotta Bruno Gröning az egyes emberek belső megtérését, világosan megmutatja a következő kivonat Kurt Trampler *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvéből:

“Privát beszélgetésekkor is hallottam Gröningtől, hogy ő Istennek felelősséggel tartozik, vagyis a tiszta, isteni erő által való gyógyulást csak azoknál a szenvedőknél viheti végbe, akikben legalább a jó akarat megvan ahhoz, hogy az isteni rend szerint éljenek, és azokat ki kell zárnia, akik nem készek megválni a gonosztól.

„Tömeges gyógyulást is tudnék véghezvinni,“ mondta, „ha azt mondanám, hogy egy város vagy egy ország minden betege legyen egészséges! De nem veszítenénk ezáltal többet, mint amennyit nyernénk? Készek lennének a betegek közül a rosszak a megtérésre? Nem élnének vissza a visszakapott egészségükkel? Nem! Először az embernek éreznie kell magában a belső megtérést, először késznek kell lennie arra, hogy az ördögöt kirángassa magából, és megtalálja Istenhez az utat. Csak akkor érdemli meg, hogy meggyógyuljon.““*

Bruno Gröning következő szavai világossá teszik ezt a kijelentését, és megmagyarázzák a betegség keletkezését:

* Dr. phil. Kurt Trampler: *Die große Umkehr*, Heering-kiadó, Seebruck am Chiemsee, 1950.

„Hogyan került sor arra, hogy az ember beteg lett? Eredetileg nem volt beteg. Az emberek rosszat tettek, egyre rosszabbak lettek, generációról generációra. A rossz annyira elterjedt, hogy hamarosan nem lehet már élni sem. Veszekedés, vita van már a családban is, és több a háború, mint a béke a népek között! A gondok hozták a lelki szenvedést az emberiségre, és olyan mély gyökeret vertek, hogy az embereknek meg kellett betegedniük. Egyik terheli lelkileg a másikat. Az emberek félreműveltek lettek, eltávolodtak a természetestől, sokan elveszítették Istent, bevetették hitüket. Aki azonban letér az isteni útról, az elválik az egészségtől is.“

Ha az ember újból vissza akarja nyerni Bruno Gröning által az egészségét, késznek kell lennie arra, hogy megváljon a „rossz“-tól. Hátaát kell fordítania a gonosznak, a betegségnek, meg kell válnia tőle, nem úgy gondolkozni, hogy „a reumám, az asztmám...“ Ez nem mindig könnyű. Ez belső változást követel. Az embernek alapvetően meg kell változtatni gondolkozását. Nem a betegségben kell hinnie, mint ahogy általában szokta, hanem csak az egészségben. Hinnie kell abban, hogy még az orvosok által gyógyíthatatlannak tartott betegségek is gyógyíthatók.

Mit várt Bruno Gröning a segítséget kérőktől? Nem tiltakozik a logikus gondolkodás az ellen, hogy ezt komolyan vegye? Hogyan jön rendbe egy reumától deformált ízület, hogyan lesznek béna végtagok újra működőképeseek? Hogyan lehetséges a betegséget Bruno Gröningnek leadni anélkül, hogy ő valamilyen kezelést is alkalmazna, igen, anélkül, hogy a panaszokat egyáltalán meghallgatná? Nem elfogadhatatlan ez minden normálisan gondolkodó ember számára?

Ez valóban a nagy megtérés, amit Bruno Gröning az emberektől elvár, és ez azt jelenti, hogy minden tudományos, értelem szerinti gondolkodást el kell magunktól vetni, és valami magasabban hinni és elfogadni. Tanítása egészen más alapokon nyugszik, mint ami manapság elfogadott, az nem a materialista korszellemből származó értelmi gondolkodás. Ezért gyakran mondta:

„Ésszel engem biztosan nem lehet megérteni.“

A Heilstrom

Bruno Gröning saját magát egy olyan szellemi erő közvetítőjének tartotta, amely egyenesen Istentől jön és gyógyulást eredményez. Bruno ezt az isteni erőt Heilstromnak hívta, míg Hans Sterneder a „szeretet kegyelem áramának“* nevezte.

Hogy a Heilstrom lényegét megmagyarázza, hasonlatokat vett segítségül. Istent egy elektromos erőműhöz hasonlította, az embert pedig izzólámpához. Ahogy az izzólámpa csak akkor tudja feladatát teljesíteni, ha az erőmű árama eléri, az ember csak akkor tud az isteni rendben élni, ha Isten ereje táplálja. Saját magát egy transzformátorhoz hasonlította. A végtelen nagy isteni energiát annyira alakítja át, hogy minden ember csak annyit kaphat, amennyit képes magába fogadni. Az ő erőfelvevő képessége határtalan volt. Így volt lehetséges például Traberhofon, hogy az emberek ezrei egyszerre érezték a Heilstromot, és hatalmas, tömeges gyógyulások következtek be.

Bruno Gröning megmagyarázta, hogy az ősi állapotban „az erőmű“, vagyis Isten, és a „vevőkészülék“, vagyis az ember között közvetlen kapcsolat állt fenn. Az emberek úgy éltek a Földön, mint Isten gyermekei, a legnagyobb egységben az Atyával. De amint elfordultak Istentől, kiestek az isteni rendből, és kiszolgáltatták magukat a nyomornak és bajnak. Isten és az ember közötti kapcsolat megszakadt. Idővel egyre nagyobb lett a szakadék, amelyet az ember saját erejéből már nem tudott többé áthidalni.

„És mert az ember sohasem tudott az eredeti, vagyis az isteni útra visszatérni, mert a hidat, ami ehhez vezetett, szétrobbantották, ezáltal csak úgy tévelygett ide-oda, – a hidat ehhez az igazi, isteni úthoz én építettem fel ismét, visszaállítottam. És ha Önök ezt a hidat használják, keresztülmenni rajta, akkor az útra, az isteni útra jutnak, ahol saját maguk megtalálják a kapcsolatot a nagy, egyedüli, isteni Művel, ahol megkapják az igazi, a helyes, az isteni életáramot, hogy aztán a továbbiakban jól, mindenekelőtt egészségesen élhessék életüket. És aki ezen a hídon átmegy, és az igazi, isteni úton halad, az egészen mást fog érezni, az elcso-

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*

dálkozik azon, hogy ott mi minden létezik, amit ő eddig még nem ismerhetett meg. Csak ott kapják meg Önök tényleg a csatlakozást a nagy isteni Műhöz, hogy aztán egészséges életet élhessenek.“

És aki ezen a hídon megy, és ezen az igazi, isteni úton halad tovább, az egészen új érzést fog megtapasztalni, elcsodálkozik azon, mi minden van, amit még eddig nem ismerhetett meg. Csak ezen az úton kaphatják meg valóban a nagy isteni műhöz való csatlakozást.

De aki Bruno Gröning tanítását követi, és az isteni erő felé nyitott, az érezheti testén a Heilstromot. Teljesen új életérzés vonul be testébe: a fájdalmak, bajok, gondok eltávoznak, egészség, harmónia és öröm foglalja el helyüket. Megtapasztalja, hogy Isten nem könyörtelen bíróként trónol messze a csillagok fellett, hanem szerető Atyaként van az emberek közelében, és segíteni akar nekik. A szakadékot áthidalták. Az ember újra megéli az ősi állapotot.

*Einstellen**

De hogyan hangolódhat rá az ember a Heilstromra, hogyan nyithatja meg magát az isteni erő számára? Bruno Gröning a következő testtartást ajánlotta. Ülünk egyenes háttal, kezeinket és lábainkat ne tegyük keresztbe, kezeinket tartsuk felfelé nyitva és helyezzük combjainkra. Ezek mellett a külsőségek mellett fontos, hogy kapcsoljuk ki a zavaró gondolatokat, és teljesen csak arra koncentráljunk, ami testünkben történik. Nyitott, hívő szellemi hozzáállás az alapfeltétel. Ezen a módon lehet nyitott az ember a Heilstrom befogadására. Bruno Gröning azt mondta:

„Isten minden jót megad nekünk, csak be kell fogadnunk mindazt, amit küld. Tehát tegyék ezt meg!“

Hogy miért olyan fontos a testtartás, azt a következőképpen magyarázta meg:

„Akiknek még könnyen mozgó testük van, azok szívesen teszik görcsbe testüket, ez a szokás hatalma. A lábakat keresztbe

* *Einstellen*: magyarázat a 8 oldalon

rakni; néha el lehet így terpeszkedni, ill. nyújtózkodni, de nem akkor, ha a jót, az istenit akarja fogadni. Akkor legyen szabad, nyitott kezekkel üljön vagy álljon ott!“

Kurt Trampler így írt *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvében:

„Fontos (...) a belső felkészülés mellett egy látszólag kicsi, de lényeges külsőség. Szabad háttal kell ülni, sem a lábakat, sem a kezeket nem szabad keresztbe rakni. A kezek egymáshoz érintése Gröning szerint a felsőtest életáramlatában rövidzárlatot okoz. A lábak keresztbe rakása ugyanezt a kárt okozza az altestben. Aki megszokásból ezt a hibát követi el hosszabb ideig, kellemetlen betegségeket szerezhet.“*

A tudatos erőfelvételt Bruno Gröning Einstellen-nek nevezte. Az ember ráhangolódik a Heilstrom fogadására. Az, hogy ez hol és mikor történik, az nem fontos. Csak az fontos, hogy az ember nyugalomban legyen, kapcsoljon ki minden zavaró gondolatot, és figyelje meg pontosan, mi megy végbe testében. Bruno Gröning mindig megkérdezte hallgatóit, hogy mit éreznek.

„Önöknek csak rá kell hangolódni, hogy itt az igazi, isteni adást fogadják, jobban mondva megkapják. Hogy hogyan kapják Önök az adást, azt megtapasztalhatják. De mindig azt kell, hogy mondjam, csak akkor tapasztalják meg, ha Önök tényleg a testükre figyelnek, ha ügyelnek arra, hogy mi minden történik benne, nem is annyira körülötte, hanem csakis benne, a saját testükben.“

Minden ember érezheti a Heilstromot a saját testén. Az egyiknél bizsergést okoz, a másik hideg vagy meleg hullámot érez. A harmadiknak mozgatnia kell a karjait vagy lábait, egy negyedik megrázkódik. Így hív elő az egyes embereknél a Heilstrom különböző reakciókat.

Azt, hogy az emberek miként tapasztalják meg a Heilstromot, Josef Hohmann a következőképpen írta le:

„Az első megkérdezett személy így számol be: ‚Melegség a testemben!‘ A második (...): ‚a kezem megrándult!‘ A harmadik

* Kurt Trampler, *Die große Umkehr*

(...): „Az egész testem bizsereg!” A negyedik (...): „Nagyon jól érzem magam, teljesen friss vagyok!” *

*Regelungok***

Vannak, akik a Heilstromra való ráhangolódás közben fájdalmat éreznek. Bruno Gröning ezt a jelenséget Regelungnak nevezte. Ez jele annak, hogy a testben változások kezdődnek. A Regelung-fájdalmakat nem szabad azonosítani a betegséggel. Ezt a Heilstrom idézi elő, és a megbetegedett szerv tisztulási folyamatát jelenti. Kurt Trampler így írt erről:

„A Regelung-fájdalmak gyakran megzavarják a segítséget kérőket. A Regelung-fájdalmak szükségeseek. Vannak, akik a fájdalmak jelentkezésekor úgy gondolják, hogy visszaestek a betegségükbe. Megijednek, és azt mondják: Ez rosszabb lett, menjünk orvoshoz. Gröning:

„Ezért figyelmeztetem Önöket, ha a Regelung-fájdalmak jönnek, tűrjék el. Nem történik semmi rossz, csak az, hogy az ember egészségessé válik.” ***

A Regelung különböző lehet. A fájdalom hasonlíthat a korábbi betegség tüneteire, sőt erősebb is lehet. De teljesen másképpen is megnyilvánulhat. Ez esetenként különböző, mivel minden ember egyénileg reagál a Heilstromra.

A Regelung-fájdalmaktól nem lehet az embereket megkímélni. Ez része a tisztulási folyamatnak, amikor a betegség szennye szellemi úton távozik el a testből.

Bruno Gröning a Regelung jelenségét egy elszennyeződött tejeskanna példájával magyarázta meg. Megkérdezte, mit kell tenni, ha a savanyú tejet a kannában friss tejre akarjuk kicserélni. A válasz kézenfekvő. Először a rossz tejet ki kell önteni, azután a kannát megtisztítani. Teljesen hasonló ez – átvitt értelemben – az embernél is. Ha a

* Grete Häusler (kiadó): *Unter uns steht EINER, den kennt keiner*

** *Regelung*: magyarázat a 10 oldalon

*** Kurt Trampler: *Die große Umkehr*

testet, mint tejeskannát tekintjük, a betegség a rossz, és az egészség a jó tej, akkor az embernek gondolatban meg kell válnia a betegségtől – vagyis a rossz tejet ki kell önteni. Azután a test megtisztul a betegségtől „szennyétől” – ezek a Regelungok. Csak a megtisztított edénybe lehet a friss tejet beleönteni – az egészség elfoglalja helyét az emberben.

Egy másik képpel az embert egy gyümölcsöstálhoz hasonlítja:

„Vegyenek egy tálat, ami tele van gyümölcsrel, s napok óta ott áll, senki sem törődött vele, hozzá se nyúlt senki, mostanra megromlott. Ezt a gyümölcsöt már nem élvezhetik. S akkor jön valaki, aki új, egészséges gyümölcsöt hoz, akkor nagy botorság volna ezt a jó, új, egészséges gyümölcsöt rátenni a rosszra, mert a jó is ugyanúgy megromlana. Ha egészséges gyümölcsöt akarnak, akkor először a rosszat, az élvezhetetlent ki kell dobniuk, de nemcsak ezt kell tenniük, hanem ki kell tisztítaniuk a tálat is, hogy befogadhassa az egészségest. Hasonlítsák össze ezt a tálat a testükkel, a gyümölcsöt a beteg szervekkel; az egészséges az, amit Ön remél, de nem valósulhat meg, ha nem tudja eldobni a rosszat, ebben az esetben, ha a betegséggel foglalkozik.“

A szabad akarat

Ha fájdalmak lépnek fel, nem mindig könnyű, hogy a Regelungokban higgyünk. Sokan bizonytalanokká válnak: Regelungok ezek, vagy betegségi tünetek? Elkezdődik egy belső harc, harc a hitért. Itt dől el, hogy az ember meggyógyul-e, ill. mennyi ideig tart a gyógyulási folyamat. Ez attól függ, melyikben hisz inkább, a betegség gondolatában vagy a gyógyulásban. Ha továbbra is a betegségben hisz, akkor meg is tartja azt, de ha keresztül küzdi magát a gyógyulásban való hithez, akkor végbemegy a gyógyulási folyamat. Az ember saját maga dönt.

Ez lényeges pont Bruno Gröning tanításában. Mindig kihangsúlyozta, hogy az embernek szabad akarata van, és ez a legnagyobb ajándék, amit Isten egy élőlénynek adhatott. Felemeli az embert egy élitelt teremtmény szintjéről a szabad gyermek szintjére, aki az Atya törvényeit nem kényszerből, hanem önként követi. De megkapja a lehetőséget arra is, hogy Isten törvénye ellen cselekedjen.

Bruno Gröning a legmesszebbmenőkig respektálta az emberek szabad akaratát. Ezért csak azoknak tud segíteni, akik hagyják, hogy segítsenek rajtuk, akik készek a betegségtől megválni. Csak azt szabad elvennie, amit az ember szabad akaratából odaad. Aki a betegségén ül, állandóan rágondol és állandóan arról beszél, hiába vár gyógyulásra. Bruno Gröning ezt így fejezte ki:

„Segíthetek abban egy embernek, hogy megtalálja a jóhoz vezető utat, de nem szabad az erről való döntésétől megfosztanom, még a jóra sem kényszerítenem. Mindenkinek meg kell találnia a saját útját.“

A jó és a gonosz

Ha az embernek szabad akarata által lehetősége van a döntésre, feltehetjük a kérdést: Mely lehetőségek között választhat az ember? Erről Bruno Gröning így nyilatkozott:

“Ismerjék fel és ne felejtsek el azt Barátaim, hogy az ember a jó és a rossz között él. E kettő között él, itt a jó, ott a rossz, s közöttte az ember, aki dönt.“

Az ember választhat, tud jót vagy rosszat cselekedni. Ha egy felebarátja bajban van, segíthet neki, de elmehet mellette anélkül, hogy figyelembe venné őt, sőt a másik bajából hasznot is húzhat. Azt tehet, amit akar.

Az ember életében mindig – tudatosan vagy tudatlanul – útelágazásokhoz jut, amelyeknél a rossz vagy a jó ösvény mellett kell döntenie. Ezek rendszerint hétköznapi események, amelyek a sorsunk alakulását meghatározzák.

Így van az például, ha valaki hirtelen dühből, egy őszinte szó miatt barátjával szakít, a főnökére megharagudva otthagyja állását, vagy megbántottságból, büszkeségből egy jó ajánlatot visszautasít, amelyet később megbán, de már nem tud változtatni. Egy pillanat, ami egész életünk későbbi alakulását meghatározhatja a jó vagy a rossz irányába.

De hogy jön ez létre? Mi áll a „jó“ és a „gonosz“ kifejezések mögött? Az élet nem a vak véletlen következménye, amelynek az ember védtelenül ki van szolgáltatva?

A jó – így magyarázta Bruno Gröning – Istentől jön, a gonosz az ellenfelétől, a Sátántól! Ő tényleg létezik, és célul tűzte ki, hogy minden jót, minden istenit megsemmisítsen. Bruno Gröning:

„Ki cselekszi azt, hogy a jót, az istenit tönkreteszi, s ezért mindent megkísérel? Honnan jön a betegség, mindenütt betegség van, ami itt a földön növekszik? Vegyen valamit, amit akar, pl. egy gyümölcsöt vagy bármilyen más élőlényt, a Sátán újra és újra megkísérli, hogy mindent tönkretegyen. Az is sikerült neki, hogy az embereket tönkretegye.“

„A Sátán, aki ezen a Földön létezik, mindent megkísérelt, hogy a jót, az istenit szétrombolja.“

„Ahol Isten, ott a szeretet, ahol a Sátán, ott a háborúk.“

A szellemiekben a két pólus szembenáll egymással: Isten, maga az élet, a Sátán, aki mindent meg akar semmisíteni. Szellemi lények seregei állnak az Önök oldalán, és hihetetlen keménységgel folytatják a harcot.

Mindkét oldal rendkívüli energiával rendelkezik. Lényükről Bruno Gröning így ír egyszerű szavakkal:

„Az isteni erő felépít, a gonosz, az ördögi, a sátáni leépít.“

Az ember mindkettőt felveheti magába, és lehetősége van arra, hogy mind testében, mind lelkében hagyja hatni ezt az erőt. Az egyik hatása erősítő és felépítő, a másiké gyengítő és leépítő. A pozitív az egészséget rejtí magában, a negatív a betegséget.

Bruno Gröning azt mondta, hogy a betegség a Gonosztól jön, és nem Isten büntetése, mint ahogy többnyire állítják. Ezt a gondolatot hazugságnak tartotta, és határozottan elutasította. Isten nem büntet! A betegség a rossz gondolkodás és a rossz cselekedetek következménye. Ha az okot megszüntetjük, akkor a következmény is megszűnik, és ez Isten akarata.

„Nem úgy van, ahogy az emberek hiszik, hogy a betegség Isten büntetése. Ezt ahhoz lehet hasonlítani, amikor egy gyerek elhagyja a szülői házat. A szülők nem tudják védő kezeiket fölötte tartani, nem tudják a gyermeket megvédeni. Úgy hagytuk el mi is Atyánkat. Ne feledjük, hogy mi egyedül Isten gyermekei

vagyunk. Csak Ő tud nekünk segíteni! És Ő segít is nekünk, ha megtaláljuk a hozzá vezető utat.“

Az isteni vezetés

Bruno Gröning beszélt az isteni vezetésről és a Sátán csábításáról. Ha az ember hagyja, hogy Isten vezesse, úgy a jó, az isteni fogja kíséreni életútján. Ha azonban hagyja, hogy a gonosz elcsábítsa, akkor a szenvedések útjára kerül, baj, szerencsétlenség és szenvedés fogja gyötörni.

„Fontos, hogy az emberek az isteni vezetést kövessék, anélkül nincs élet!“

Meg kell tanulnia ismét érzelmeire, belső hangjára figyelni. Ismét Istenre kell hallgatnia, nem az emberekre, hanem csakis Istenre. Bruno Gröning ezt az emberi ösztönnek nevezte. Egy 1950. augusztus 3-án megtartott előadásában megmagyarázta:

„Az ember, röviden kifejezve elveszítette emberi ösztönét, nem lehet többé vezetni, távolról irányítani. Isten elveszítette a vezetést, mert az emberek túl sok olyat tettek, ami miatt már nem tudja őket vezetni, és Isten azt mondja: ,Csináljátok csak tovább!‘ Tudom, kötelességem az embereknek útravalóul azt adni, hogy azonnal tudják, hogy miként vegyék fel újra az igazi, emberi ösztönt. (...)

Mit tesz és mit tett az ember? Rombolást! Miért? Mert valójában a Sátánnak van kiszolgáltatva. Ez nem így lenne, ha megtartotta volna igazi ösztönét. Elveszítette, de én azt vissza akarom neki adni. Az ember olyan mélyre süllyedt, hogy az állatoktól tanulhatna. Az állatok megtartották ösztönüket.

Én nem vagyok félreművelt. De az emberek! Az a rengeteg könyv! Ez nem maradhat meg benne. Az egyik így ír a témáról, a másik egészen másképp. Helyes ez? Csak zavar keletkezik. Mi emberek tanulhatunk az állattól, vissza kell találnunk, nem ismét állattá válnunk, nem, de ismét vissza kell találnunk az emberi ösztönhöz.

Vegyünk egy patkányt, az emberek számára kártékony, de ugyanakkor hasznos. Egy hajón vagyunk. (...) Ha a hajó el akar süllyedni, a patkányok 24 órával előbb elhagyják a hajót, kiszállnak.

Ha valahol a földön földrengés következik be, ill. még nem történt meg, figyelje meg, mit csinálnak az állatok. Elmenekülnek, már 24 órával azelőtt, legyen az macska, kutya, az egész környékről eltűnnek, mielőtt az bekövetkezik. Ezt jelenleg nem tudjuk megérteni. Miért? Mert elveszítettük ösztönünket.

Távirányítás. Az sem ismeretlen, hogy repülőgépeket, hajókat, páncélosokat, autókat lehet távolból irányítani. Ezeket a dolgokat mind ismerik Önök, a játékokat is. Ahogy a rádió létezik, Önök azt is tudják irányítani. S mert az embert nem lehet már a távolból irányítani, nem tud az istenitől, az égiektől kapni. Elveszítette a kapcsolatot.“

A gondolatok erőik

Bruno Gröning gyakran figyelmezteti hallgatóit arra, hogy ügyeljenek gondolataikra, és csak a jót vegyék fel. Isten és a Sátán nemcsak erő, hanem gondolati források is. Feltartóztathatatlanul küldik a gondolatokat; Isten a jót, a Sátán a rosszat. Az ember nem tud gondolatokat produkálni – mondja Bruno Gröning, csak felvenni képes ezeket.

„Fontos, hogy milyen gondolatokat vesz fel az ember, mert a gondolatok erőik. Ha az ember jót akar, akkor Isten segít neki, ha rosszat, úgy a Sátán.“

Az ember nincs akaratan kívül kiszolgáltatva annak, ami éppen az eszébe jut. Saját maga dönt, milyen gondolatokat tűr meg, és melyeket nem. De lelkiismeretesen kell választania, nem felületesen. Minden gondolat mögött erő áll: egy pozitív gondolat felépít, egy negatív gondolat leépít, egy örömteli hír szárnyakat ad, egy szomorú elveszi a bátorságunkat. A gondolatok szellemi erőik. Olyan hatalmat hordanak magukban, amiről a mai ember alig sejt már valamit. Egy szeretetből származó gondolat képes az embert arra rávenni, hogy életét

egy másiknak adja, egy gyűlöletből származó gondolat azonban arra ösztönzi, hogy egy másikat megöljön.

„Óvakodjon minden gonosz gondolattól!”

„Ennek a mai napig tudatában kellene lenniük, mert ahogy Önök egyetlen rossz gondolatot felvettek, mindig megállapíthatták, hogy további rossz gondolatok hatoltak be Önökbe és ezután gonosz szavakat is mondtak. Tehát mindent, amit elvesznek, azt ismét le kell adni magukból.”

„Ha csak egyetlen gonosz gondolatot felvesznek, a gonosz szolgáló lesznek, tényleg a gonosz szolgáló! Vessék ezt jól az eszükből!”

De hogy tud az ember, egy depressziós, kétségbeesett, félelemmel teli gondolat ellen valamit is tenni, hogyan védekezhet ellene? Mint a semmiből merülnek fel ezek, megrohamozzák az embert, és le akarják rombolni kedélyállapotát. Mit kell tennie?

A Sátán az embert negatív gondolatokkal – teljesen mindegy milyen mértékben – tévútra akarja vezetni, le akarja téríteni az isteni útról. Azt akarja, hogy az ember féljen, haragudjon, kétségbe vonja a jót, és Isten törvénye ellen cselekedjen. Hogy ezt elérje, el akarja hitetni vele, hogy csak rossz gondolatok és érzelmek bábja, és tehetetlenül ki van szolgáltatva. De ez csak félrevezetés.

Isten az embert úgy teremtette, hogy saját maga tudjon gondolatairól, beszédjéről, cselekedeteiről dönteni. Nyugodtan de határozottan el tudja utasítani, ha bensőjében rossz gondolat merül fel. Ha ilyenkor szilárd marad, a Gonosz nem tudja hatalmába keríteni és vissza kell vonulnia. Az ember a szabad akaratával maga dönt sorsáról.

„Az ember az akarata szerint cselekszik. Amilyen az akarat, olyan a gondolat. A gondolat készlet cselekvésre az embert.”

Egy egyszerű példán keresztül mutatja meg Bruno Gröning, hogy milyen nagy jelentősége van a gondolatoknak. A házépítésnél az első kezdeményezés az akarat, ill. a kívánság, hogy egy házat építsünk. Ezt követően egyre jobban kikristályosodik a gondolat, amíg egy pontos terv elkészül. Addig az építési terv csak az eljövendő építkező fantáziájában létezik. A tulajdonképpeni házépítés csak az utolsó lépés azon a hosszú úton, amit számos meggondolás és előkészület előz meg.

Ugyanígy van a gyógyulással is. Először akarni kell a gyógyulást, azután gondolatban meg kell válni a betegségtől és hinni a gyógyulásban. Az utolsó lépés csak a testen bekövetkező gyógyulás. Mindenesetre, ez nem az ember műve, hanem Isten kegyelme. Az ember ezt nem szolgálhatja meg, csak kérheti.

Az ember szellemi lény

Bruno Gröning felvilágosította hallgatóit az ember igazi lényéről:

„Ki Ön valójában?” – kérdezte. Egy hallgatója sem tudott a nevén kívül mást válaszolni. De ezt Bruno Gröning nem hagyta ennyiben: „Ön a test?” – kutatott tovább. Erre a kérdésre, mi barátok, csak dadogtunk, mivel nem tudtunk jobbat mondani, igennel válaszoltunk. Erre egy határozott nemi válaszolt és továbbra is kitartott kérdése mellett: „Ki Ön tulajdonképpen?” Hallgatásunkra elmagyarázta nekünk, hogy mi szellemi lények vagyunk elsősorban és nem a test. Testünket születésünkkel csak erre a földi életre kaptuk Istentől, és le kell adnunk a földnek, ha hazatérünk. Lelkünk kapcsolat szellemünk és testünk között, és a jó és rossz tapasztalatokat magával viszi innen a túlvilágra. A lélek az isteni szikra hordozója, ami abban a pillanatban, amikor az ember nyitottá válik a hitben, lehetővé teszi Istenhez a kapcsolatot. Ha a lélek hitetlenségbe zárja magát, megszakad Istenrel való kapcsolata.“*

A test tehát nem a lényeges ismertetője az embernek, hanem csak a szellem és lélek földi burka. Így a test halálával nem szűnik meg minden, ahogy manapság sok ember hiszi, hanem az élet megy tovább. Az élet nincs a testhez kötve.

Az ember szellem, teste ajándék, amit Isten, mint szerszámot bocsájtott rendelkezésére erre a földi életre. Az ember igazi feladata, hogy testét a jóhoz használja, és segítségével a jó gondolatokat tettekké változtassa át. Az embernek azonban szabad akarata által lehetősége van, hogy szabad akaratával visszaéljen, ezáltal lophat, ölhet, rombolhat. Egy ember tettein le lehet olvasni, kivel áll összeköttetés-

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit...*

ben, kinek a szolgálatában áll: Isten szolgálatában vagy a Sátánéban. Ez nem azt jelenti, hogy az ember, mint olyan, jó vagy rossz, hanem:

„Az ember isteni lény és az is marad, sohasem ördögi, sohasem sátáni, az ember sohasem rossz, csak ha Istent elhagyja, ha elhanyagolja magát, akkor a gonosz rátelepedhet. A gonosz hatalmába keríti, és emiatt a gonoszt kell szolgálnia. Nem az ember az, aki rosszat cselekszik, hanem a gonosz. De a gonosztól nem várhatunk jót! Ahogy Istentől sohasem várhatunk rosszat!”

„Ha az ember nagyon gyenge, a gonosz rabja lesz, nem tud többé azon az úton menni, ami felfelé vezet, s akkor nincs ereje, tehát leesik, a gonosz karjaiba esik és kiszolgáltatottjává válik. Ha nem jön egy segítőkész, megmentő kéz, hogy onnan kiragadjon, akkor egy időre elveszett, a gonoszt kell szolgálnia.”

Minden ember kötelessége, hogy testét rendben tartsa. De minden negatív gondolat, minden rossz szó és minden rossz tett ártalmasan hat testére, ez azt jelenti, ha a szelleme nem áll Istennel összeköttetésben és negatív gondolatoknak adja át magát, ez a test megbetegedését vonhatja maga után.

Ha azonban a lélek kinyílik ismét az isteni erőre és összeköttetésbe kerül a szellemmel, annak következménye a test gyógyulása. Ezért olyan döntő a saját szellemi beállítottságunk. Sohasem szabad gyógyulást ígérnünk. Ez mindig az embertől függ, mennyire nyitott a jó felé, és mennyire fogadja be szívébe Bruno Gröning tanítását. A test orvosi kezelése csak a következményt tudja leküzdeni, de az eredeti okot nem tudja megszüntetni. Ezt csak az ember saját maga tudja, amennyiben a „nagy megtérést” önmagában megvalósítja.

Isten a legnagyobb orvos

Igazából csak Isten tud gyógyítani, ember egy sem. Számára nincs gyógyíthatatlan, nincs lehetetlen. Bruno Gröning egyre azt mondta:

„Bízzál és higgyél, segít és gyógyít az isteni erő!”

Az egyetlen, amit egy segítséget kérőtől elvár, a készség, hogy bizalommal legyen, higgyen Istenben, Isten gyógyerejében és a saját

gyógyulásában. Ha egy ember ezeket a feltételeket teljesíti, akkor segíthet neki Bruno Gröning. Sőt, ha egyesek hite gyenge, felkínálja segítségét.

„Úgy, ha Önök még nem tudnak hinni, meg akarom ezt tenni Önök helyett, amíg tényleg hinni tudnak. És ha ma még nem tudnak kérni, még nem tudnak imádkozni, úgy ezt is megteszem Önök helyett.“

Így Bruno Gröning által minden ember megkaphatja Isten segítségét. Senki sincs kizárva. Mindenkit segíteni kell. Mindenkinek meg kell ismerni az üdvöt. Az embereknek meg kell tapasztalniuk, hogy Isten nem büntető bíró, hanem szerető Atya. Mindenki az Ő gyermeke, Ő a Barátjuk és Megváltójuk.

Bruno Gröning által az ember megtapasztalhatja Isten csodáit. Bénák járnak, vakok látnak, és a megfáradtak örülnek ismét az életnek. Isten mindenkinek a legnagyobb orvosa és segítője. Neki semmi sem lehetetlen. Bruno Gröning mondta:

„Sok minden van, amit nem lehet megmagyarázni, de semmi sincs, ami meg nem történhet.“

A Heilstrommal feltöltött tárgyak

Bruno Gröning több olyan képességgel rendelkezett, amelyet nem lehet egy szóval kifejezni, csak körülírni. Így pl. „hatékonyra tett“ különböző tárgyakat, vagyis gyógyerővel töltötte fel azokat. A segítséget kérőknek gyakran adott ilyen sztaniolgolyókat, amelyek a gyógyerő jobb felvételét tették lehetővé.

Kurt Trampler így írt erről a jelenségről:

„Gröning: „Ha megérintettem egy golyót – amely világunk kis hasonmása – visszatérnek belé azok a kisugárzások, amelyek Földünk körül áramlanak, és összekapcsolja az embereket egy soha ki nem merülő égi sugárzással.“

Attól a perctől kezdve, amikor valaki ezt a golyót kezébe veszi, egy tökéletesen új Regelungot tapasztal meg. Az emberi idegrendszer minden érzékelő központjára hatással van úgy, hogy a

vérkeringés újra megindul. A végtagok és szervek számos megbetegedése felett úrrá lesz, a gyógyító áramlat elárasztja ezeket, még ha nagyon súlyos betegségekről, mint pl. TBC, csontszuvasodás, vagy gerinc és csont elváltozásokról (...) legyen is szó. Semmi sincs, ami ellen a golyót ne lehetne alkalmazni.

„Az biztos,“ – válaszol Gröning ellenvetésemre – „vannak emberek, akik hívők és jók, de eleinte nem tudnak mit kezdeni a golyóval. Az a hibájuk, hogy türelmetlenek. Sok embernél az érző idegek annyira legyengültek vagy érzéketlenek, hogy először ezeket életre kell kelteni. Ez eltarthat percekig, órákig, napokig vagy akár hónapokig is, amíg az új élet elkezdődik bennük. De a golyó ereje már abban a pillanatban elkezd gyógyítani, amikor az ember először érinti meg, csak ezt a beteg eleinte még nem tudja érzékelni.“ *

A feltöltött tárgyakat a nagyfeszültségű antennákhoz lehet hasonlítani. Ezek a gyógyerő jobb és zavartalanabb vételét biztosítják.

Bruno Gröning az embert a rádióhoz hasonlítja. Ha a vevőkészülék nincs az adóra hangolva, nem lehet az adást venni. Ez ugyanígy van Isten és az ember között. Isten állandóan küldi a gyógyerőt. Ha azonban az ember „vevőkészülékét“ egy másik adóra hangolta, úgy nem tudja Isten adását fogadni.

Az utóbbi századokban az emberek elfelejtették, hogyan hangolódjanak rá az isteni adásra. Olyan messze távolodtak el Istentől, hogy már nem tudják, milyen frekvencián közvetít. Ezt a frekvenciát tudja Bruno Gröning az emberekkel, amely szerint megtanítja őket tudatosan ráhangolódni az isteni energiára. Egy telefonos kisasszonyhoz hasonlítja magát, aki ismeri Isten telefonszámát, és az embereket egyenesen összekapcsolja Vele.

A feltöltött tárgyaknak még egy különleges tulajdonságát kell megemlíteni. Nem veszítenek semmit sem hatásukból, és még manapság is ugyanúgy működnek, mint Bruno Gröning életében. Aki a golyót vagy más ilyen tárgyat vesz a kezébe, ma is érzi, hogy milyen nagy energia árad ki abból.

* Kurt Trampler: *Die große Umkehr*

Továbbra is történnek gyógyulások

Egy talán még hihetlenebb jelenség: a gyógyulások továbbra is végbemennek, mind a mai napig. Nem maradtak abba Bruno Gröning halálával.

Ő maga azt mondta 1952-ben:

„Minden embernek meg kell halnia, nekem is. Testemet beteszik a földbe, de én magam nem leszek halott. Aki engem hív, ahhoz jövök, és továbbra is segítek neki. És azután a gyógyulást és segítséget mindenki saját maga tapasztalhatja meg.“

Ez sem magyarázható meg az eszünkkel. De ezek orvosilag bebizonyított tények. Nem tagadható le: A gyógyulást Isten mindenki számára elrendelte, és a gyógyerő nincs Bruno Gröning testéhez kapcsolva, az továbbra is hat. Még ma is segít, és az emberek mind a mai napig barátot találhatnak benne. Szava még mindig érvényes:

„Úgy tudom az embereket vezetni, hogy soha se kerüljenek olyan helyzetbe, amely valami szerencsétlenségbe viheti őket. És ezt azokkal az emberekkel meg is teszem, akik azt mondják:

„Életemet az Ön kezébe helyezem, vezessen, kérem, életem végéig!“

És én ezeket az embereket tényleg csak a jó útra vezetem, és erősen fogva tartom őket, hogy soha se juthassanak a rossz útra.“

Bruno Gröning életbölcseletei

Bruno Gröning tanításának alapját néhány egyszerű szóban foglalta össze. Szellemi alapelvek és életbölcseletek ezek, egyszerű formában megfogalmazva. Thomas Busse így írt *Bruno Gröning: Életbölcseletek* című könyvecskéjének előszavában:

Az élet játékszabályai, amelyeket Bruno Gröning közöl velünk, iránymutatók, mankók az isteni rendbe visszavezető úton, minden egyes ember, valamint az egész emberiség számára. Ezek

egy Istennel teli ember egyszerű szavai, amelyeket mindenki képes megérteni és szívébe fogadni.“*

Néhány életbölcseletét és életalapelvét közöljük az alábbiakban. Megsejteti, hogy tanítása nem csak a gyógyulás aspektusát foglalja magába, hanem túlmutat azon.

„Szeressétek az életet – Istent! Isten mindenütt jelen van!“

„Szeresd felebarátodat, mint magadat! Nem gyűlölködni, nem tenni senkinek rosszat! Legyenek jók, jók egymáshoz! Tudniuk kell, hogy összetartoznak, akár szegények, akár gazdagok. Soha ne irigykedjenek!“

„Hagyjátok el a gyűlöletet és az irigységet, mert úgy éltek, amelyenek vagytok. A gyűlölet és az irigység civakodásra és veszekedésre kényszerít.“

„Van valami alaptörvény, amely szerint az ember berendezheti az életét? Van, a felebaráti szeretet.“

„Az ember a szeretet teremtménye. Ami a szeretetben jött létre, csak szeretetben tud élni. A szeretet az Isten.“

„Mi mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, egy Atyánk van, és ez az Isten.“

„Tudatom Önökkel, hogy Önök mindnyájan, ahogy itt ebben a nagy, isteni világban élnek, csak Isten gyermekei. Minden ember legnagyobb gyógyítója mindig is az Úristen volt, és az is marad! Csak Ő tud segíteni. De csak annak az embernek segít, aki megtalálta a hozzá vezető utat, vagy amint már mondtam, kész erre az útra lépni, kész Ő benne hinni, és Vele élni.“

„Itt, az isteni úton nincs gyógyíthatatlan, nincs fájdalom, sem szenvedés, sem gondok; itt csak egészség, boldogság és bizonyosság van.“

„Istennek mindene megvan, amire az embernek szüksége van. Ezt az ember elfelejtette.“

* Thomas Busse: *Bruno Gröning – Lebensweisheiten*, Grete Häusler-kiadó, Wegberg, 1991. Majdnem mindegyik életbölcselet ebből a könyvből származik.

„Ahogy az istenit megtapasztaljuk, az istenit magunkba fogadjuk, akkor jól érezzük magunkat, akkor szabadok vagyunk, akkor úgy élünk, ahogy Isten az életet elrendelte.“

„Ha el akarod érni az istenit, törekedned kell rá.“

„Ha az ember az igazi isteniben újra tud hinni, úgy megtapasztalhatja saját magán az üdvöt, ha hitét tettekké váltja át.“

„A sátáni mű neve megsemmisítés – vagy háború (az isteni szétrombolása). Az ember nyíltan jelzi, hogy meghódította a Sátán. A háború nagy károkat hagyott maga után. Ezeket idővel mind elhárítják (házak felépítése, stb.). Az emberek felépítésére senki sem gondol, s ha mégis, akkor az egyes emberek ellen keményen harcolnak.“

„Lelkileg felépülni azt jelenti, hogy az ember újra a lelkén keresztül, melyet Isten a testébe helyezett, fogadja az isteni adást.“

„Ne hallgasson a gonoszra, Isten nem ahhoz adta Önnek a testét.“

„Ki mint vet, úgy arat. Ez azt jelenti: Minden, amit az ember szavaival vagy a tetteivel kibocsát, az visszatér hozzá. Azt kapja, amit ad.“

3. fejezet: Sarlatán vagy csodatevő?

Mióta Herfordban istmertté vált, azóta különböző vélemények alakultak ki Bruno Gröning személyét illetően. Egyesek csodatevőt, mások sarlatánt láttak benne. Hogy is volt ez valójában? Isten áldotta segítő volt vagy csak a betegek szenvedését akarta kihasználni?

Egy püspök, mint korabeli tanú

Dr. Hermann Kunst, evangélikus püspök 1949-ben, a herfordi egyházi körök szuperintendánsa, maga is érintettje volt a Hülsmann villa körüli eseményeknek. Számtalan hazai és külföldi személy kérte meg arra, hogy ítélje meg Gröning ténykedését. Több alkalommal került személyes kapcsolatba a „csodadoktorral“, és tagja volt a herfordi vizsgálóbizottságnak. Egy interjúban, 1991. július 10-én, a következőképpen foglalt állást Gröninggel kapcsolatban:

„Nem tartottam őt sarlatánnak. De ma már nem tudjuk elképzelni, hogy a nép annak idején mennyire zavart volt, mennyi lelki szenvedésben volt része. És az sem volt szokatlan, hogy olyan dolgok történtek, amelyekre nem volt magyarázat.

De természetesen Bruno Gröninggel ez valamiféle különleges eset volt. Számomra kétségbevonhatatlan, hogy olyan erő áradt belőle, amely gyógyulást okozott.

Négy alkalommal beszélgettem vele hosszasan. A beszélgetések során azt akartam megtudni, kinek a nevében szolgál. Természetesen nem csak égi és isteni erők vannak. Erre világosan válaszolt, hogy ő katolikus keresztény és nem hiszi, hogy tana ellentétben állna az egyház tanításával. Úgy gondolta, Isten különleges erőt adott neki, ami gyógyulást idéz elő.

Nem volt rossz benyomásom róla. Komoly embernek tartottam őt. Nem éreztem, hogy a beszélgetés során bármiféle súlyos ellentét lett volna közöttünk. Különleges társalgás volt, miután az ő tevékenysége is különleges volt.“

Arra a kérdésre, hogy Gröning a ténykedéséért pénzt fogadott-e el, vagy üzletelt-e vele, azt válaszolta:

„Nem! Bár beszéltek erről, de én egy alkalommal sem tapasztaltam, hogy hihetően számoltak volna be arról, hogy pénzt kapott, vagy kért volna. Ez természetesen felkeltette volna érdeklődésemet.

Csak azt hallottam, hogy egy tányér állt az asztalon, ahová pénzt lehetett betenni, de hogy kért, vagy követelt volna, arról nincs tudomásom.“

Mint a német evangélikus egyház tanácsának megbízottja, 1957. július 23-án írásban nyilvánította ki a herfordi vizsgálóbizottság tevékenységével kapcsolatos véleményét.

„A vizsgálóbizottság komolyan vette feladatát, tárgyalást folytattak Bruno Gröninggel és megengedték, hogy gyógyulatakat mutassanak be. De a tárgyalások mégsem vezettek teljes eredményhez, mert az orvosok Gröning urat a hagyományos orvoslás kategóriájába sorolták be. Kiderült, hogy Gröning úr soha egyetlen segítségkérőt sem vizsgált meg, egy esetet sem ismerek, ahol a beteget megérintette volna. Soha nem hallottam, hogy bárkit lebeszélte volna a szakorvosi vizsgálatról. Nem írt fel gyógyszereket. Nyilvánvaló sikerét mind a mai napig csak úgy tudom megmagyarázni, hogy különleges tehetséggel rendelkezett, és a betegek lelkére tudott hatni. Így találtam magyarázatot azokra a sikerekre, amelyeket reumánál vagy gyomorbántalmaknál ért el.

Ha egy beteggel beszélt, tévedhetetlen határozottság áradt belőle, ami a betegeknél ritkán tévesztett hatást.

A saját egyházközségemből egy különleges emlék maradt meg bennem. Egy kb. 15 éves fiú súlyos asztmában szenvedett. Éveken keresztül éjjelente két-háromszor is fel kellett kelnie erős légszomj miatt. Egyik este a tömegben állt a herfordi ház udvarában, amelynek balkonjáról Gröning úr beszélt. Személyes találkozó nem jött létre kettőjük között, de ettől az órától kezdve a fiú asztmás panaszai megszűntek.“

A heidelbergi vizsgálatokról

A heidelbergi vizsgálatoknak kellett meghoznia a végleges döntést arról, hogy Gröning csodatevő-e vagy sarlatán. A tudomány képviselői előtt kellett bizonyítani, hogy valójában mire képes. 1949. augusztus 28-án a *Revue* című újságban *Bruno Gröning nem sarlatán* címszó alatt Prof. Dr. H. G. Fischer beszámolt a vizsgálatok első, nem végleges eredményeiről:

„Csaló vagy csodadoktor?

Bruno Gröning nem sarlatán, nem hipnotizőr, nem csodadoktor, hanem tehetséges, nem orvosi – pszichoterapeuta (pszichológus). Gyermekeiten természetes és vallásos érzéséből fakadóan igyekszik az emberek lelkiekkel összefüggő panaszain segíteni, és az ezzel összefüggő, kifelé nagy részben „szervi” betegségeként jelentkező panaszokat gyógyítani. Nem képzelet magát prófétának vagy Messiásnak. Tudatában van küldetésének.

Mi a pszichoterapeuta?

(...) A pszichoterapeuta – Németországban nagyon kevés van belőlük, mert ahhoz különleges tehetség kell, és Németországban a kiképzés még nagyon hosszadalmas és nincs rendszerezve – praxisát orvosi és pszichológiai tanulmányok alapján, vagy mint nem orvos, egy másik orvossal együttműködve gyakorolja.

Gröningnek született tehetsége volt a pszichoterápiához. De működését ebből a szempontból eddig még nem vizsgálták meg. Nehézséget okoztak gyógyító tevékenységében a felelősségteljes tudattal rendelkezők, mert nem értették meg őt. Gröning azonban azoktól a nehézségektől is szenvedett, amelyeket a szűk látókörű, egyoldalú, csak a betegek testi állapotára koncentráló pszichoterapeuta orvosok okoztak.

Rendelkezik Gröning valamilyen különleges pszichológiai tehetséggel és technikával?

Igen, ehhez döntően alap-tehetsége van, rendkívüli lelki, más emberekkel együttérző képességgel rendelkezik. Természetes tehetsége van az emberek kezeléséhez. Mindkét képessége optimista, emberekkel közvetlen kapcsolatot teremtő lényéből szár-

mazik, amit céltudatos magabiztosság határoz meg. Ezek olyan képességek, amelyek egy pszichoterapeutánál lényegesek, és nála különös mértékben megtalálhatók.“

Egyértelműen pozitív kép! Bruno Gröning tudása igazolást nyert. Működésének lényegét azonban az orvosok mégsem ismerték fel. Pszichoterápiai kategóriába akarták őt besorolni és nem látták meg, hogy az ő esetében olyan hatalom működik, ami magasabb szinten hat, mint a modern gyógyászat és pszichoterápia.

Bár a tudósok megállapították, hogy a gröningi működés néhány aspektusa megközelíthetetlen maradt, nem voltak készek elismerni, hogy képességei túlmutattak az orvostudományon. Prof. Fischer állásfoglalását így folytatta tovább:

„Vajon jogos-e a gyógyítási tilalom?”

A tilalmat nyilvánvalóan a hatóságok tehetetlensége miatt hozták a segítségkérők tömeges rohama ellen. Ez részben a hagyományos orvosok lélekgyógyászat felé irányuló értetlenségén alapszik. Ebből adódik, hogy a Gröningnek adott ajánlatban, hogy gyógyerejét bebizonyítsa, csupán csak szervi-, sőt csak kilátástalan betegségek gyógyítását követelték meg. De másfelől a tilalom egy nem megfelelő biztonsággal gyógyító, nem kiképzett orvos elleni jogos meggondoláson alapul, aki gyógyítási képességének határát nem képes felismerni.

Hogy állunk mi Gröning engedélyéhez?

A fenti elgondolások – az alapvető javaslatok ellenére – egyelőre nem teszik lehetővé a gyógyítás feltétel nélküli engedélyezést. Az eddig vele való együttműködés azt a reményt kelti, hogy Gröninget orvosi segítséggel, megbízható pszichoterapeutává lehetne kiképezni. Ehhez az szükséges, hogy ne korlátozzák továbbra is tilalommal. Célszerű, hogy a gyógyulástkeresők olyan személyhez fordulhassanak, aki Gröningnek engedélyt ad, hogy praxisában vele együtt dolgozzon. A heldelbergi vizsgálatok mintájára további lehetőségek adódhatnak, hogy Gröning és egyes belátással rendelkező orvosok együttműködjenek, de a tudomány és a betegek érdeke miatt ez legalább negyedévet igényelne.

Érthető, hogy Gröninget így megrohamozzák?

Igen, számos esetben, ahogy ez Heidelbergben is megmutatkozott, Gröningnek meglepő és hihetetlen gyors eredményei voltak. Gröning feltárta a nyilvánosság számára korunk eddig ismeretlen bajait, és azok súlyosságát. Már csak egyedül ez is nagy érdem volna. A neki szánt, megrázó betegségeket leíró levelek tudományos kiértékeléséből megmutatkozik, hogy az orvostudomány ezekkel a betegségekkel tehetetlenül áll szemben. (...)

A bemutatott szakvélemény és az igyekezet célja, amely ide vezetett, nemcsak a ‚csoda‘ Gröning tudományos vizsgálata és tisztázása volt, hanem sokkal inkább az, hogy a számos betegnek, akikről tulajdonképpen itt szó van, ne kelljen gyógyíthatatlanul egyik orvostól a másikig szaladgálnia. Ennek meg kell akadályoznia, hogy a segítségkérők sorsuk és az orvostudomány tehetetlensége miatt kétségbeesve még betegebbé váljanak.

Nevezhetjük ennek ellenére csodáknak a Gröning által végbe ment gyógyulásokat?

Erre csak egy válasz van. Az összes gyógyulás, amint megmutattuk, megmagyarázható és érthető. De végül is, mint minden gyógyulás – csoda.“

(Dr. H. G. Fischer és Dipl. Phys. R. Germer által a nyilvánosság számára kiadott változat.)

Gröning működésének lényegét félreismerték

Végleges szakértői véleményt soha sem dolgoztak ki, és a pozitív hangulat ellenére ez az ítélet nagy hátrányára volt Gröningnek. Grete Häusler a heidelbergi vizsgálatokról a következőképpen nyilatkozott *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) című könyvében.

„Noha Bruno Gröning különleges képességét részben helyesen ismerték fel, elsikkadt működésének lényege. Egyszerűen nem értették meg, hogy Bruno Gröning embertársaihoz való beállítottságának középpontjában az állt, hogy az ember Isten

műve, és ezt kell megérteni – ez volt gyógyítási sikereinek halatlan fontosságú elve. Ez az értetlenség magyarázza meg azt az elutasító magatartást, ami végül is Bruno Gröning sorsát meghatározta. S noha az orvosok és pszichoterapeuták nem tudtak az embereknek a legnagyobb bajukban segíteni, de az utolsó lehetőségét is kizárták a Bruno Gröning által végbemehető gyógyulásnak, amikor azt kívánták, hogy egy orvosi praxison belül „megbízható pszichoterapeutának” képezzék ki.

Ilyen megoldás a gyógyíthatatlanok seregének semmit sem használt volna. Mikor tudta volna ezt a rengeteg beteg embert meggyógyítani, ha elfogadja ezt a javaslatot?

Egy objektív, korrekt megítélésnél fel kellett volna ismerni, hogy Bruno Gröning olyan képességgel és tudással rendelkezik, amit elemző, értelmező ésszel nem lehet felfogni, és ami tútesz a természettudományok legpozitívabb feltételezésénél is. A „fenomén Bruno Gröning” működését végül is a heidelbergi szakértők nem tudták felfogni. (...)

Így vált végül negatívvá Bruno Gröning eredetileg jóindulattal kezdődő vizsgálata. Az ítéletben azzal az indokkal tagadták meg tőle, hogy mint természetgyógyász működjön, hogy pácienseinek a megbízható utó-gondozása nincs biztosítva. Ez számára halálos ítélet volt. Ez a döntés az orvosok tekintélyéért és állásukért való aggodalom miatt jött létre, mert az indoklás nagyon is átlátszó volt. Ki tudott volna közülük pácienseinek gyógyulást garantálni és állandó egészséget adni? Urai voltak az orvosok az egészségnek, betegségnek, életnek és a halálnak?

Még mind a mai napig nem tudják a tudósok az egészség és a betegség, az élet és a halál rejtett összefüggéseit megmagyarázni. De Bruno Gröning nyilvánvalóan egyike volt annak a kevés beavatottnak, akinek e titkokról való tudása meghaladta az átlagember tudását. Ha valakivel szemben állt, azonnal tudta, hogy az illetőn lehet-e segíteni, és meg van-e az ereje ahhoz, hogy egészségét megtartsa. Bruno Gröning mindig rendelkezésre állt, ha valakinek segítségre volt szüksége. Ez a képessége különlegesen megbízhatóvá tette gyógyultjainak szemében.“*

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit...*

A heidelbergi szakvélemény

1951-ben, az első per folyamán „fő szakvéleményezést“ kértek Bruno Gröning személyéről. Azt kellett kideríteni, hogy „gyógyítási módszerét“ természetgyógyászati vagy pszichoterápiai tevékenységként kell-e megítélni.

1951. október 24-én újabb szakvélemény került megfogalmazásra, és ez egyáltalán nem volt összhangban az 1949-es évi szakvéleménnyel. Ez Prof. Fischer megítélésével szemben fölöttébb negatív képet adott Bruno Gröning személyéről. S emellett ezt csak a bíróság által közölt iratokba való betekintés alapján dolgozták ki. A szakértők nem találták szükségesnek a Gröninggel való személyes találkozót. Egy ember személyéről és karakteréről ítéleztek anélkül, hogy valaha is találkoztak volna vele.

Az egész szakvéleményezés csak arra ment ki, hogy Bruno Gröning további működését lehetetlenné tegyék. A rágalmozó és gyűlölködő fordulatok annyira felhalmozódtak, hogy jogi körökben ezt szkeptikusan fogadták, és a bíró ítélethozatalában ezt egyoldalúnak ítélte meg. Bruno Gröning így ír erről:

„Ezzel a szakvéleménnyel a bíróság azért nem tudott mit kezdeni, mert a bíróság által feltett kérdéseket nem válaszolta meg. Ez a szakvélemény újra a bizonyítékát adja nekem, hogy a negatív-oldal számomra mégis elég jó volt, mert tervük az üzleti vonatkozásban nem úgy jött létre, ahogy azt az urak elképzelték. A szakvéleményt nem hivatalos helyről fogalmazták meg, amibe mindent beleszóttak, a negatívot is, mindent, amit a bíróságon összegyűjtöttek rólam, és amit még csak nem is tisztáztak. Ezzel a szakvéleménnyel az ún. szakértők nem arattak dicsőséget, hanem ismét bizonyítékát adták annak, hogy emberek milyenek lehetnek. Azonkívül ezzel sem az orvostudománynak, sem a pszichoterápiának nem váltak dicsőségre. Természetesen nem számítok azokhoz az emberekhez, akik mindent egy kaptafára húznak, hanem ezeket kivételeknek tekintem, és itt jól tudok különbséget tenni. Az orvostudomány és a pszichológia fent említett urainak eljárása által volt a sajtónak csak igazán alkalma arra, hogy az itt rendelkezésre álló anyagot a negatív oldaláról világítsa meg.“

Bruno Gröning és az orvosi szakkifejezések

Gyakran ártottak Bruno Gröningnek azáltal, hogy működését jól ismert, hagyományos orvosi szakkifejezésekkel támasztották alá. Nem csak az orvosok, hanem a laikusok is gyógyító módszerét „kezelés”, a segítségkérőket pedig „páciensek” szavakkal illették. Ezek többnyire nem tudatosan történtek, egyszerűen a megszokott kifejezéseket használták egy szokatlan jelenségre. Látszólag nem fontos, mellékes, és mégis a nagy perben ezek a szócsavarások okozták végzetét.

Mivel működését maguk a jóakarató szakértők és tanúk is a „páciensek kezelése” kifejezéssel határozták meg, kezdettől fogva a természetgyógyászati törvények értelmében vett természetgyógyászati működésként fogták fel. Sőt maguk a védők sem tettek itt kivételt. Gröningnek azt a magyarázatát, hogy nem ő, hanem Isten gyógyít, csak megmosolyogták.

Itt válik világossá, mennyire ártottak az orvosi szakkifejezések Bruno Gröningnek. Ha a tárgyaláson felismerték volna, hogy ő nem a természetgyógyászati törvények értelmében vett gyógyászati tevékenységet alkalmazza, hanem utat nyit az embereknek az isteni gyógyerőhöz, a vád tarthatatlan lett volna, be kellett volna szüntetni az eljárást.

Gröning szellemi gyógymódja

A berlini orvos és a *Bundes zur Förderung geistiger Heilwesen e. V.* (Szövetség a szellemi Gyógyítás Támogatására b. e.) vezetője Dr. med. Josef Gemassmer 1955. április 17-én szakvéleményt állított ki Bruno Gröningről. A fenomén Bruno Gröninget a szellemi gyógy mód szempontjából vette szemügyre. Bemutatunk néhány kivonatot:

„Bruno Gröninghez való kapcsolataimat a gyógyításban elért sikerei határozzák meg. Ezek az élmények számomra bizonyítékai annak, hogy a fenomén Bruno Gröningből gyógyító erő árad ki.

Milyen jellegű ez az erő, az egy következő kérdés. A tény az, hogy ez az erő létezik, és hordozóját arra kötelezi, hogy ezt az erőt működtesse, mert ha egy szellemi gyógyító nem hagyja erejét működni, szétrombolja a gyógyításhoz való belső képességét. (...)

A Gröning körüli, szenzációra éhes zűrzavar sajnálatra méltó volt, és szükséges volt ennek a hatóságok által való megakadályozása. Éppen ezért kötelességünk megtalálni a módját annak, hogy rendezett, érthető gyógyító tevékenységet tegyünk számára lehetővé. (...) Tisztában vagyok a helyzet nehézségével, de meg kell, hogy mondjam, a törvény válságban van:

1. Aki tudna segíteni, de azt elmulasztja, gondatlanságból okozott testi sértés miatt bűnösnek ítélik meg.

2. Ha egy beteg egy gyógyítótól segítséget kaphatna, amit senki mástól nem kaphatna meg, és ezt az embert a nyilvános törvényadás megakadályozza abban, hogy segítséget kapjon, ebben az esetben a nyilvánosságot lehet gondatlanságból okozott testi sértéssel vádolni.

3. Az egészségügyi hivatal azonban köteles a tömeges összejövetelek alkalmával tapasztalt rendbontások megismétlését megakadályozni, és köteles őrködni a rend megtartására a gyógyító tevékenységnél. (...)

Mivel a rangos szervezet morális kényszert gyakorol az orvosra azért, hogy ne dolgozzon együtt Bruno Gröninggel, mivel nem rendelkezik természetgyógyászati engedéllyel, ezzel az egészségügyi törvényhozás megakadályozta a Gröninggel való harmonikus együttműködést. De magában Gröningben olyan belső erő van, amely megnyílt, és nem csak kifelé más betegekre hat nagy energiával, hanem saját magára is. Ez az erő szétszaggatná őt belülről, ha nem engedelmeskedne ennek a magasabb hatalomtól kapott gyógyító képességnek.

De, hogy egy embernek semmiféle lehetőséget nem adnak arra, hogy az ősi erővel, aminek hatását már ezerszeresen bebizonyította, harmonikus módon hathasson, olyan felelősség, ami fölött a szellemi törvények ítélkeznenek.

Gröning azonban sokszor bebizonyította ezt, és ezt levelek ezrei tanúsítják, tanúbizonyságok, amelyeket valamilyen módon értékelni kell.“

Gröningen keresztül az isteni erő hat

Grete Häusler a következőképpen foglal állást Gemassmer úr fejtegetésével kapcsolatban *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) című könyvében. A jószándék ellenére azonban ő is érthetlenséget lát Gröninggel szemben.

„Sajátosnak találom, hogy Dr. Gemassmer azt írja: ‚Ezek az élmények számomra bizonyítékát adják, hogy a fenomén Bruno Gröningből gyógyító erő árad ki. Hogy milyen jellegű ez az erő, az másodlagos kérdés. A tény az, hogy ez az erő létezik, és hordozóját arra kényszeríti, hogy működtesse.‘

Amint tudjuk, vannak jó és vannak gonosz erők. Sőt nagyon fontos, hogy erre a másodlagos kérdésre nagyon ügyeljünk. Mert itt az életben fontos, hogy csak a jót, a legjobb erőt hagyjuk működni, és ne hallgassunk a másokra, a leépítőre, a rombolóra. És Bruno Gröningnél csak erről a jó erőről van szó. Ha valaki ezt az erőt megtapasztalhatta, az tudja, hogy Bruno Gröningnek igaza volt, amikor azt mondta: ‚Segít és gyógyít az isteni erő. (...)‘

Ha Dr. Gemassmer a Bruno Gröning körüli felbolydulásról beszél, és szükségesnek tartja annak a hatóságok általi megakadályozását, s továbbá kötelezi az egészségügyi hivatalt, hogy elejét vegye a tömeggyűlések rendbontásának, és jogosnak tartja, hogy a jogi igazgatás őrködjön a gyógyító tevékenységek felett, akkor ezt alapvetően tévesnek tartom. (...)

Meggyőződésem, hogy ennek a jövőben fordítva kell lennie. (...) Ha a hatóságok Herfordban és Traberhofon az emberek elhelyezésére hivatalos szervezeteket bíztak volna meg, talán nem lett volna belőle ennyi bosszúság. Bruno Gröningnek ezenkívül még azokkal az emberekkel szemben is védekeznie kellett, akik működéséből pénzt akartak kovácsolni. (...) Így és nem másképp kellett volna Dr. Gemassmernek a történeteket megítélni, ha Bruno Gröningnek valóban segíteni akart volna. (...)

Bruno Gröning pontosan tudta, mit akar. Rendezett körülmények között akart működni. Célja az volt, hogy gyógyhelyeket hozzon létre, ahol orvosokkal együttműködhet. Az épületek, a személyzet, a szervezés már mind készen állt, csak éppen

a működéséhez nem kapta meg az engedélyt, mert ő volt Bruno Gröning.“*

A materializmuson alapuló gondolkodásmód ellen

Egy további szakvéleményt mutattak be Dr. med. Wilhelm Beyertől a materialista alapokon nyugvó gondolkozási mód ellen. Az alábbiakban néhány kivonatot mutatunk be:

„A szellemi úton történő gyógyítás, lényegét és értékét tekintve ma még hevesen vitatott tény, és ennek megfelelően a szellemgyógyászokat már kezdettől fogva bizalmatlanul szemlélték. Ez különösen az orvosok részéről történik, amit az orvostudomány még erősen materialista beállítottságával lehet megmagyarázni.

A hagyományos gondolkozású orvosok számára elképzelhetetlen, hogy tuberkulózisos tüdőt szellemi erővel gyógyítani lehet. Ha a szellemi hatást még egyáltalán elismerik, hatásosnak csak a lelkiek területén tartják, és ezt „szuggesztiónak“ nevezik, ami ebben az összefüggésben körülbelül azt fejezi ki, hogy valamilyen hatás van ugyan, de valójában az nem igazi hatás, hanem csak egyszerűen beképzelés. Hogy a test szervi elváltozásait szellemi erő által ismét rendbe lehet hozni, az orvostudomány számára felfoghatatlan. Ha egy gyógyító szellemi erővel akar egy beteget a tüdejében lévő tuberkulózis romboló góciából meggyógyítani, ezt az orvostudomány alkalmatlan eszközökkel való felelőtlen kísérletnek tekinti.

Az orvostudomány a betegség leküzdésének feladatához a testet tekinti megfigyelésének és végkövetkeztetésének kiindulópontjaként. A test megfogható anyaga hozzáférhető a tudományos kutatásoknál, és a benne levő anyagi összetevők folyamata emberi ésszel felmérhető a fizikai és kémiai törvények segítségével. Ennek megfelelően fizikai, kémiai vagy növényi anyagokkal akarják a betegséget, a zavarokat leküzdeni, és ez számukra a gyógyulásnak az egyetlen lehetséges tudományos és biztos útja.

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit...*

Ami azonban az orvostudományban hiányzik, az egy mélyebb ismeret az élet lényegéről, vagy legalábbis egy használható elképzelés, ami nem csak a testben fejt ki hatását és hat a test fenntartásánál, hanem az ember lelki -szellemi belső lényét is eltölti és képezi. (...)

Az ember életereje tehát a test építőmestere, és mint ilyen, az egyetlen felhatalmazott illetékes, aki a benne keletkezett betegséget, rendetlenséget ismét meg tudja szüntetni. Ebből a kétségtelen tényből kifolyólag felismerhetjük, hogy a számunkra ismert orvosi vagy nem orvosi gyógyítók gyógyítási szándékai csak szolgálalkú segítségnyújtások, amelyek az életben csak a tulajdonképpeni építőmesternek nyújtanak segítséget, hogy az a javító, építő, helyreállítási munkáját lehetőleg kényelmes és alkalmas feltételek mellett teljesíthesse. Ha ez az építőmester leteszi a munkát, akkor a legügyesebb és legszorgalmasabb szolgálalkek sem tudják az építőmunkák folytatását elősegíteni. (...)

A beteg életerejének teljhatalmát megnövelni, és sikeres hatást kifejteni a gyógyulás érdekében, ez az értelme és lényege a szellemi gyógykezeléseknek. (...)

Saját tapasztalataim által három és fél évtizede vagyok jártas a szellemgyógyászat területén, és ezért Bruno Gröninggel szemben sokkal elfogulatlanabb vagyok, mint akárki más, akinek ezen a területen még nincs elegendő tapasztalata, és ezért még tudatlan, vagy legalábbis bizonytalan. A róla szóló véleményem nem csak a sajtó gyakran ellentmondásos beszámolóin alapul, hanem több alkalommal is találkoztam vele személyesen. Olyan embernek ismertem meg őt, aki a legjobbat akarja, és szándékai igazak. Különleges képességei számomra kétségen felüliek. (...)

Bruno Gröninget olyan embernek tartom, aki jó gyógyítási képességekkel és jó szándékkal rendelkezik. Ezért a szakvéleményem szerint semmiféle akadálya sincs annak, hogy képességét az emberek hasznára fordítsa, akiknek valóban segíteni tud.“

Gröning az egész emberre hat

Itt kapcsolat áll elő a gröningi működés mindkét összetevője között, amit korunk tudományos gondolkodási struktúrájában két különböző szinthez rendelnek: gyógyulás a testnek és gyógyulás a léleknek. Ezeket Bruno Gröning működésében nem lehet szétválasztani. Kimondott célja az volt, hogy az embereket visszavezesse az isteni útra.

Az egész tragédia, ami a fenomén Bruno Gröning körüli vitatkozásban megnyilvánult, a test és lélek szétválasztásából adódott. A lélek üdvéért az egyház, a test jólétéért az orvos felelős. Itt két egymástól független, különböző területről van szó.

Az a kényszerűség áll elő, hogy az ilyen gondolkozási struktúrához ragaszkodó társadalom nehezen igazodik el egy olyan fenomén felbukkanásával, mint Bruno Gröning. Hová kell őt besorolni? Előadásai vallásos jellegűek voltak, de működésében a gyógyulások keltettek feltűnést. Tehát megpróbálták őt az orvostudományok kategóriájába besorolni. Sőt, jószándékú szakértők, mint Dr. Gemassmer és Dr. Beyer is orvosi szakkifejezéseket használtak működésének leírásához. Ők sem tudták Gröning tevékenységét helyesen megítélni.

A fenomén Gröninget csak úgy tudjuk megérteni, ha legyőzzük gondolkozásunkban a test és lélek szétválasztását. Mindkettő része egy egésznek és szétválaszthatatlanul összetartoznak. A lélek befolyásolja a testet, ahogy a testi állapot ugyancsak hatással van a lélekre.

Bruno Gröning hatása az ember egészére vonatkozik, és nem szabad csak testre vagy csak lélekre korlátozni. Ezért működését olyan kifejezésekkel nem lehet megmagyarázni, amelyek ilyen korlátozottságból származnak.

Gröning és az orvostudomány

A *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Az üdvöt megismerni, ez az igazság) című könyvben Dr. Matthias Kamp orvos összehasonlítja az orvosi gyógy módot Bruno Gröning tanításának alapjaival.

„Bruno Gröning tanításának gondolatát szembeállítottam a hagyományos gyógyászattal.

1. Bruno Gröning alapfelismerése nagyon fontos, miszerint a betegség a gonosz, és csak a gonosztól jön, és csak a jó, az isteni tudja eltávolítani. Az orvosok miután a belső felismeréssel való kapcsolatukat egyre jobban elveszítették, megpróbálnak a természettudományok eszközeivel, mint pl. a fizikával, kémiával vagy matematikával a betegség lényegéhez közelebb jutni. A betegség lényegének közvetlen, intuitív felismerését, amit Bruno Gröning teljesen uralt, közvetett, műszeres méréssel helyettesítették. Ráadásul az orvostudomány középpontjában egyre inkább csak a kísérlet állt, a tudományosan ellenőrzött kísérlet. A jó és gonosz, mint létező erők gondolata csak egy belső szemlélet útján közelíthető meg, a betegséghez és egészséghez való vonatkozását elveszítették, etikai megfontolások alkotórészének a szélén maradtak.

2. Épp úgy, mint a betegség fogalmában, a kísérletekben is megmutatkozik a gröningi tanításnak a hagyományos orvoslástól való alapvető különbsége. Az egyik a betegséggel foglalkozik, és igyekszik azt alapos analízissel gyógyítani, ennek érdekében különböző anyagokat és módszereket próbál ki, és a legjobbat megtartja. A legtöbb esetben a mai kor leghatásosabb szereit, átfogó kutatások és kísérletek után, egy még jobb módszerrel vagy még jobb gyógyszerrel cserélik ki.

Bruno Gröning a kísérletek mindenféle formáját ellenezte. Állandóan utalt arra, hogy a kísérletben már benne foglaltatik a kétség és a sikertelenség lehetőségének a hite. Tudta, hogy az erő csak a célratörő, hívő gondolatokban létezik, amely lehetségessé teszi, hogy szellemi úton gyógyuláshoz jussunk. Ezért állandóan figyelmeztette az orvosokat, ha felírnak egy gyógyszert, higgyenek erősen abban, hogy az hat, mivel a hívő gondolatoknak ereje van.

3. Innen lehet levezetni a harmadik lényeges pontot. A hagyományos orvoslásban állandó momentum a kísérletek és a betegségek kezelése. Az összes műszeres kezelés és a gyógyszerek idővel egyre nagyobb változásnak vannak kitéve. Tévedés volna azt hinni, hogy ez a változási folyamat a modern orvostudomány majdnem száz éves történelme után abbamarad. Ellenkezőleg. Az orvosi publikációk állandóan növekvő bősége, a speciális

területek majdnem átláthatatlan felosztása világosan egy másik irány felé mutat.

4. Bruno Gröning tanításának lényege egy A/4-es papírlap negyedén elfér. Ez változatlan, és a jövőben is az marad, és minden embernek segíteni tud gondjában, bajában és gyógyulást tud adni. Itt nem tapasztalunk elméleti vitákat, újításokat, mert ez a tanítás az élet ősi törvénye. Aki ezt túlzásnak gondolja, az győződjön meg róla saját maga!

Bruno Gröningnél teljesen jelentéktelen, hogy milyen betegségről van szó. A diagnózis felállítása és az azt követő gyógykezelések megtervezésének tipikus módszerei teljesen elmaradnak. Gröning úr tudja, hogy minden egyes betegségnek csak egy forrása van, s ez a gonosz, amint már előbb is említettük. Azt is tudja, hogy csak a jó képes az isteni Heilstrom formájában gyógyuláshoz vezetni. Nem tudom eléggé kihangsúlyozni, hogy nála semmiféle kezelés vagy a betegséggel való foglalkozás egyáltalán nem létezik. Egyedüli célja az, hogy az ember kitarja szívét, képes legyen magába fogadni a jót, az isteni erőt. Azt akarja elérni, hogy a segítségkérő higgyen Isten mindenhatóságában, és bízjon annak az erőnek a hatásában, amit magába fogad, hogy az hatni tudjon. Nála nem beteg lábról, nem rákról, nem a gondok különböző fajtáiról van szó, nem fontos, hogy pszichózissal, depresszióval vagy csak idegi személyiségzavarral állunk szemben. Az az orvostudomány működési területe, ahol a betegséget meg kell nevezni. Itt nem, Gröning úrnál nyitott, alázatosan kérő szívről van szó, amely gyermeki bizalommal tárul ki az erő beáramlásának, és gondolatban megválnak a betegségtől.

Teljes őszinteséggel szeretném megkérdezni azokat a kollégákat, akik az ötvenes években Gröninget a természetgyógyász paragrafusok alá akarták besorolni, mi köze van ennek bármiféle terápiához? Hol mutatkozik meg akárcsak halvány utalásként a gyógykezelés valamilyen formája? A kor jelensége, hogy az emberek a gyógyulást nem tudták másképpen elképzelni, mint egyfajta gyógykezelés eredményét. (...)

A gröningi tanítás középpontjában az Isten ereje által való gyógyulásba vetett hit áll. (...) A gyógyuláshoz vezető út itt csu-

pán szellemi. A lélek megtisztul a gonosztól, aminek következményeként a tünet testi síkon is megszűnik.“*

Gröning a határtudomány szempontjából

A fenomén Gröninget Josef Homann egy 1956-ban összefoglalt írásában a történészek és a határtudományok (*határtudomány: a természettudomány és a szellemtudomány határa – a szerk.*) szemszögéből vizsgálta meg:

„Következtetéseimből világosan megmutatkozik:

1.) Bruno Gröning nagy misztikus, és lelkének mélysége által érzékeken túli erővel van közvetlen kapcsolatban. – Ismeri a Jó erejét, és tisztában van a Gonosz hatalmával. Isteni elrendeléseként az a feladata, hogy az embereknek átadja a jót, Isten közelébe vezesse őket, és megújítsa a világot. Olyan előadások megtartására, amelyeket a híres amerikai pásztor tart, – ahogy azt a sátoros misszió megrendezi, hogy a városi és az állami hatóságoktól támogatást is kapnak és még egy kis belépődíjat is szedhetnek, – nem értem, miért nem lehet Bruno Gröningnek hasonló jogokat biztosítani.

2.) Rendkívüli erők áramlanak át rajta, melyek egy érzéken felüli világból állandóan folynak hozzá. Meg kell állapítanunk, anélkül, hogy erre törekedne, anélkül, hogy különösen tenne érte, ez az erő ismét elhagyja testét. Ő maga teljesen passzív. Úgy működik, mint egy transzformátor, mint egy elektromosságot vezető drót. Anélkül, hogy ő maga ennek érdekében tenne valamit, a segítségkérők fogadják az áramot és feltöltődnek vele. Soha nem kérdez a betegség után, soha nem ad utasításokat.

Bruno Gröning különleges jelenség, gyógyításai teljesen elütnek más gyógymódoktól. Ő csak egy magasabb hatalom, egy magasabb akarat eszköze. Csak szócső közöttünk és a túlvilág között, mint egykor a próféták. Nem tud ennek az érzéken felüli sorsnak sem ellentmondani, sem kivonni magát alóla, még ha az egész büntetőtvénkönyv fenyegetné is. Nem ismerheti el

* Grete Häusler (kiadó): *Das Heil erfahren...*

a gyógyítási paragrafusokat, mert az éréken felüli Heilstromot nem tudja és nem szabad leállítania. (...)

Összefoglalva, a számtalan szinte felfoghatatlan, csodálatos gyógyulásról, és Bruno Gröning személyéről való ismereteim a következő világos képet adják:

1.) Gröning egy rendkívüli fenomén, őt tudományosan nem lehet megérteni.

2.) Éréken felüli erők transzformátora, és ebből kifolyólag egy magasabb hatalom eszköze.

3.) Nem állítható róla, hogy gyógyító tevékenységet folytat, mivel teljesen passzívan viselkedik.

4.) A csodálatos sikereknek nem közvetlen, hanem közvetett okozója, mint Istentől elrendelt médium, ezért az ő semleges, magát távol tartó megnyilvánulásának a szokásos értelemben nincs köze a természetgyógyász praxisokhoz.

5.) Nem ő rendelkezik, hanem ő felette rendelkeznek.

6.) Mint egykor a próféták és apostolok – kikerülhetetlen lelki ismereti kényszer alatt áll, hogy isteni küldetését, misszióját teljesíthesse.

7.) Szokrateszhez, Jeanne d`Archoz, Ghandihoz és Albert Schweitzerhez hasonlítható, mivel ő is a közösség jólétéért áldozza fel magát.

8.) Misztikus megjelenésű, felsőbbrendű ember, aki isteni küldetése és csodás sikerei által már ma emléket állított önmagának a történelem számára, de mint sokan mások előtte, igazi tragikus személyiség, mert környezete félreismeri, üldözi, ellenségként kezeli.

9.) Mint igazi, tántoríthatatlan ember áll műve mögé, egyszerűen és szerényen él, többnyire a földiektől elfordulva, az ő misztikus, számunkra idegen világában. Ezért a nem őszinte emberek kihasználják, és ellenfelei művének áldásait közönségesen meghamisítják.

10.) Isten közelségében nem ismer gyűlöletet, és ellenségeinek nagylelkűen megbocsát, azért ezek mindig felülkerekednek, mert rágalmazóit felebaráti szeretettel érvényesülni hagyja, anélkül, hogy kellően helyreigazítaná őket.

11.) Mint a megérzések nagy mestere, ismeri a jónak, valamint a gonosznak a hatalmát, s inkább szenved az igazságtalanságtól, azért, hogy ezzel is kifejezésre juttassa: aki felebarátjának nem bocsát meg, annak mennyei Atyánk sem bocsát meg.

12.) Személyes önfeláldozással keresi embertársai szívével a kapcsolatot, hogy megnyíljanak a jóra, hogy felkészítse őket az Istenben való hitre, megnyerje őket a humánus gondolkodásnak, és a helyes életfelfogásnak, és megmutassa az utat egy jobb, szebb, a kereszténység felé nyitott korszak számára, Isten dicsőségére, és az emberek üdvére.

Ilyen volna tehát a mi félreismert embertársunk Bruno Gröning személye, ahogy ezt másfél éves objektív kutatásaim megmutatták. (...)

Miután Bruno Gröninget a külföld a szenvedő emberiségért való érdemeiért professzornak nevezte ki, és ezenkívül a triesti egyetem a legmagasabb akadémiai tisztet adományozta számára, oklevelet, amelyet csak nagy ritkán, egészen kiemelkedő személyeknek adományoznak, itt a legfőbb ideje, hogy honfitársunk áldásos működése számára a kapukat teljesen kitarjuk, úgy hogy az állam és a hatóságok, valamint a privát szövetségek hatásonosan támogassák művét. Nem szabad, hogy gyűlölet és meg nem értés ezt a rendkívüli fenomént hazájából a távolba üldözze, mint ahogy ez már előtte számos jelentős emberrel megtörtént. Csodás sikerei annyira egyedülállóak, hogy már történelmi személyiség lett belőle. A következő generációk foglalkozni fognak vele és művével. Igyekezzünk, hogy mi, embertársai, helyálljunk a történelem előtt, és ne vádat és szégyent arassunk (...). Ő az, aki az emberiség példaképeként, híres költőnknek, Gerhard Hauptmannak a következő hagyatékát tettekké változtatja:

Ó, hajolj le a szegények szívéhez
együttérzéssel és jótékonyan,
és ami remegve és sírva feltárul,
könyörülettel hordozd!

Legyenek ezek a feljegyzések segítők, Bruno Gröning igazolására, és egyben felhívás a közömbös jelenkor számára.“*

* Grete Häusler (kiadó): *Unter uns steht EINER*, ...

4. fejezet: Korabeli tanúk beszámolóí

A következőkben azoknak adjuk át a szót, akik személyesen találkoztak Bruno Gröninggel. Rokonok, ismerősök, hajdani segítségre szoruló és barátok számolnak be, és tesznek eskü alatt bizonytságot megélt tapasztalataikról.

Az apa tanúságtétele

Bruno Gröning édesapjához való viszonya feszült volt. A kőműves apából hiányzott a megértés az iránt, hogy fia más, mint a többiek. August Gröning életének utolsó évében, 1949 júniusában elmesélt néhány csodálatos eseményt.

„Mint Bruno Gröning édesapja, eskü alatt tanúsítom, hogy már születésénél, 1906. május 30-án megmutatkozott, hogy különleges adottságú gyermek lesz. Ez a későbbi években be is bizonyosodott. Sok hozzátartozó és ismerős megerősítette ezt a különösséget.

Már gyermekkorában előfordult, hogy különös képességeit állapotokon kipróbálta. Máskor pedig kézbe fogott egy órát, amit az órás már nem tudott rendbe hozni, és az óra azonnal újra járt. Bizonyos rendkívüli eseményeket is előre látott és megjósolt. Az első világháború elejét és végét (1914-18) éppúgy, mint a második világháború idejét (1939-45), azt, hogy apja és testvérei a fegyverletétel után otthonukat és hazájukat el kell, hogy hagyják, és azt is, hogy hosszú bolyongás után hol találkoznak újra. Mindent előre látott és megjósolt. Ehhez járul még hozzá az a képessége, ami lehetővé tette, hogy embereket meggyógyítson betegségből és szenvedésből. Rengeteg köszönetnyilvánítás és eskü alatt tett tanúbizonytságot szolgál bizonyítékul arra, hogy ezt a képességet Istentől kapta.

Én magam is súlyos beteg voltam, annyira, hogy az orvosok már lemondtak rólam. Egy, a fiamtól, Brunótól kapott rövid kezelés elég volt, hogy újra teljesen egészséges legyek. Ahhoz, hogy fiam összes, majdnem hihetetlen dolgát leírjam, a legnagyobb és legvastagabb könyv is kevés lenne.“

Már Danzigban különleges képességei voltak

Hasonlót mesélt el Bruno Gröning egyik hajdani szomszédja. Ernst Kohn 1955. június 17-én kijelentette (a duisburgi bíróság által hitelesítve):

„Eskü alatt kijelentem, hogy Bruno Gröning úr, mint szomszédom, (...) ismeretségünk idején 1939-ben, a második világháború kezdetén Danzig-Langfuhrban, a Magdeburgerstr. 77.-ben, lakásomban a következőt mondta:

„Ernst, a háború sokáig fog tartani. Lengyelországot elfoglalják, majd Franciaországot is ugyanolyan gyorsan. De Németország nem lesz nagyobb hódításai által, hanem kisebb lesz, mert Németországot felosztják.“

Azután megmutatta a zónahatárokat, ott, ahol ma ténylegesen húzódnak.

Bruno Gröning úr már korábban sok emberen segített kisu-gárzásával, és sok mindent megjósolt, ami be is következett. (...)

Gyógyerejének hatását már éreztem szomszédi viszonyunk éve alatt Danzig-Langfuhrban. Gyakran megszabadított fájdalomtól. Ezt feleségem is, Frieda Kohn (lánykori neve: Frieda Pettker) is tanúsítani tudja.“

Szomszédság Bruno Gröninggel

Egy további elbeszélés Max Bruhntól, aki a Bruno Gröninggel kapcsolatos danzigi eseményekről 1955. május 31-én ezt írta:

„1931 végén történt, amikor sürgősen lakást kerestem családomnak. Utunk a Danzig-Langfuhr, Ringstrasse 77/II-be vezetett. Ezt az utcanévet később Magdeburger Strasse-ra változtatták.

Itt befogadtak bennünket, és a kétszobás lakásból, amelyben Bruno Gröning lakott, megkaptunk egy szobát. (...)

Bruno Gröning már akkor is, soha nem gondolva saját magára, legfőbb feladatának tekintette, hogy embertársain segítsen, és erőt adjon nekik. Számára teljesen mindegy volt, hogy valaki

gyógyulásra vágyott-e, vagy más segítségre volt szüksége, vagy ártatlanul a törvényekkel került összeütközésbe.

Gyakran lemondott az alvásról, a keresetéről. Csak egy dolog létezett számára: segíteni.

Már akkor gyakran hívták betegekhez, akik még éjjel is segítségért esedeztek. De mindegy hogy mikor volt, soha nem fogadott el egy pfenniget sem. Ellenkezőleg, még utolsó filléreit is odaadta másoknak.

Még azt is visszautasította, ha valaki köszönetet mondott neki, többek között azt mondta, hogy az illető azzal köszönje meg, hogy ő maga is tegyen jót embertársaival. (...)

A továbbiakban a sok eset közül kettőt szeretnék elmesélni.

Az első esetben a testvéréről, Máriáról van szó. Mellrákot állapítottak meg nála, és az orvosok szerint csak egy megoldás jöhetett szóba, az operáció.

Az orvosok sürgős esetként sorolták be a műtétet, és így három napon belül el kellett azt végezniük. (...)

Jelen voltam, amikor Mária az operáció előtt egy nappal, késő este újra elment bátyjához, és segítséget kért tőle.

Bruno mosolyogva mondta:

„Én már nem találok semmi bajt a melledben, nyugodtan elmehetsz holnap az orvoshoz, illetve az orvosokhoz és mielőtt az operációt elkezdenék kérni, hogy vizsgáljanak meg alaposan. Az orvosok egy alapos vizsgálat után pontosan azt fogják megállapítani, amit éppen most mondtam neked.”

A következő nap délutánján Mária megjelent Brunonál és igazolta, hogy az történt, amit Bruno Gröning előző nap mondott.

Az orvosok nagy rejtély előtt álltak, úgy vélték, itt rendkívüli csoda történt. Hosszan beszéltek az esetről és csodálatukat fejezték ki, amikor közölték:

„Itt valami olyan történt, amit nem tudunk magunknak megmagyarázni”. (...)

Egy másik esetet is elmondanék, amely az első feleségemmel kapcsolatos. Bruno Gröningnél történt, ugyanabban a házban,

hiszen nála laktunk. Feleségem torokgyulladásra kapott. Magas láza lett, a torka belül erősen bedagadt és féltő volt, hogy megfullad.

Néhány nap óta Dr. Hollatz kezelte. Állapota egyre súlyosbodott, úgyhogy az orvos komolyan aggódott érte. Feleségem tudta, hogy Bruno Gröning segíthet rajta, ha ő hisz benne. Megkérdeztem, hogy kérhetem-e Bruno Gröning segítségét. De ő visszautasította, mert még nem bízott benne. Ellenkezőleg, még mindig az orvos segítségében reménykedett.

De én mégis beszéltem Bruno Gröninggel, és ő azt mondta nekem, hogy azonnal jön, amint feleségem bizalmat érez iránta, és kéri a segítségét.

És így is történt:

Jómagam azon a napon nem voltam otthon. Ez idő alatt feleségem torka annyira bedagadt, hogy közel állt a fulladáshoz.

Úgymond utolsó órájában, hitre talált. A haláltól való félelmében úgy érezte, hogy Bruno Gröning mégis segíteni tudna.

Miután már szó nem jött ki a torkán, utolsó erejével a szoba falán kopogott, mert tudta, hogy Bruno Gröning aznap otthon van.

Abban a percben átjött Bruno Gröning, belépve a szobába feleségemet a fulladásos halál stádiumában találta. Feleségem arca már elkékült.

Csak egy erőtlen mozdulattal tudott a torkára mutatni. És megtörtént a csoda: már néhány másodperccel azután érezhetően visszahúzódott a belső duzzanat és feleségem újraéledt.

Másnap felkelt és elment Dr. Hollatzhoz. Az orvos, aki ismerte feleségem állapotát, alig tudta ezt felfogni. A vizsgálat után csak annyit mondott, hogy itt számára valami megmagyarázhatatlan történt, mert az előzmények alapján lehetetlen, hogy egészséges legyen. Rejtély maradt számára, nagy csoda, amit nem tud megmagyarázni. (...)

Egyszer én magam lettem beteg. Ebben az időben ugyanabban az utcában laktunk, de már másik lakásban. Néhány napig ágyban feküdtem. A lázam valamivel 40° fölé emelkedett. Nem tudtam enni ez idő alatt.

Megkértem feleségemet, hogy menjen el Bruno Gröninghez, és mondja meg neki, hogy nem tudok elmenni hozzá, mint szoktam, mert beteg vagyok. Szívem mélyén éreztem és hittem, hogy ha ő eljön, akkor újra egészséges leszek. És ő eleget tett kívánságomnak.

Odajött az ágyamhoz és megkérdezte, hogy tulajdonképpen mi a baj. Elmondtam neki. Feleségem még közölte, hogy már néhány napja nem ettem semmit. Erre rám nézett és nevetett, majd ennyit mondott: „Nem csoda, hogy beteg vagy, ha semmit nem eszel”. Kivette a pénztárcáját, átadott feleségemnek két danzigi guldent azzal, hogy hozzon süteményt.

Mikor feleségem visszaérkezett, egy süteményekkel dúsan megrakott tányérral jött ágyamra. Ekkor Bruno Gröning azt mondta:

„Így, most mindent megeszel, én addig itt maradok, azután felkelsz, és egészséges leszel.”

Bár azt gondoltam, hogy nehéz lesz majd ennem, csodálkozva állapítottam meg, hogy bizony kiürítettem a tányérral. Erre Bruno azt mondta a továbbiakban:

„Úgy, most felkelsz és átjössz hozzám, mert egészséges vagy.”

Valóban így is volt. Elbúcsúzott és elment. Ezután felkeltem, és megállapítottam, hogy egy kis fekvésből eredő gyengeségen kívül nincs semmi bajom, és a gyengeség is csak rövid ideig tartott.

Aznap délután szokás szerint ismét Bruno Gröningnél voltam, mégpedig egészségesen.”

Egy unokaöccs beszámolója

Georg Gröning így beszélt a nagybátyjával való családi kapcsolatáról:

„Alapjában véve normális viszony volt. Gyakran jött hozzánk a családot meglátogatni. Apámról tudom, hogy azt mondta: „Igen Bruno, te más vagy, mint a többiek.”

A náci időket én gyerekként éltem át, és számára – azt gondolom – nehezebb lehetett, mint testvéreinek. Ő távol tartotta magát attól, ami abban az időben folyt. (...)

Még otthon, Danzig-Olivában történt, hogy egy szomszéd tyúkokat nevelt és az egyik nagyon sántikált. Már tervezték, hogy hamarosan a fazékba kerül. Akkor ő azt mondta: „Nem, ezt nem tehetitek.”

A többiek azt kérdezték, hogy mi mást tehetnének egy ilyen állattal. Akkor ő kézbe vett – erre még jól emlékszem – és kezével végigsimított a tyúkon, és bedobta a kertbe. Az akkor már nem sántikált, hanem keresztülfutott a kerten.”

A herfordi Wilhelmsplatzon történt eseményekről azt mondta:

„Láttam, hogy az emberek felálltak tolószékeikből, és hogy Bruno elvette a mankót attól, aki azzal jött, saját izmos térdén eltörte és azt mondta: „Erre nincs szükséged többé!”

Nem volt pénze

Erich Kuhlman 1947-től 1951-ig Bruno Gröning közvetlen munkatársa volt, 1950. június 14-én eskü alatt tanúsította:

„Eskü alatt vallom:

1. Tudomásom szerint Bruno Gröning úr gyógyító munkája kezdetétől fogva soha nem kért pénzt, és ez idő alatt nem is volt pénze.

2. Gröning úr utasítást adott, hogy a befolyó költségtérítések egy listán legyenek feltüntetve. Abból nem vett el semmit a maga részére, és tudomása sem volt arról, hogy milyen összegek voltak.”

Majdnem minden korabeli tanú igazolja, hogy Bruno Gröning sosem kért pénzt. Csakis önként lehetett adományozni.

Aki gyógyít, annak igaza van

Gisela Knollmann a wesztfáliai L.-ből, Bruno Gröning egyik unokahúgához fűződő ismerettsége révén került kapcsolatba a „csodadoktorral“ a herfordi időszakban. Akkoriban 30 éves volt, és egy éve erős hátfájásban szenvedett. Porckorongsérv miatt a negyedik és ötödik ágyékcsigolya között idült, bénulásos tünetekkel járó isiásza volt. Az orvosok azt tanácsolták, hogy üljön tolószékbe, mivel már nem tudják operálni. Ebben a helyzetben mindent megtett volna, hogy meggyógyuljon. Ilyen helyzetben jött el egy este Bruno Gröning a Knollmann házaspár házába.

„Leült a fotelba és beszélni kezdett, mint egy jó pap, tehát egyfajta vallási beszédet tartott. –Papi családból származom és meg tudom ezt ítélni. – Én a kanapén feküdtem és fájdalmaim voltak. A háztartásomat ekkor már csak anyósom segítségével tudtam ellátni.

Bruno Gröning nem tett fel kérdéseket, még meg sem érintett. Azt mondta: „Isten mindenkin segít, aki elfogadja a segítségét.“ Nem írta elő, hogyan viselkedjem. Mégis egyszer megkérdezte, miért zárkózom el előle, mire azt feleltem, hogy boldog lennék, ha segítenének rajtam. De ő csak azt mondta: „Nem akarja, hogy segítsenek magán!“

Kb. két óra múlva hirtelen felállt, rögtön azután, hogy azt gondoltam: „Ez mind szép és jó, de a papok is tudnak így beszélni. Egyáltalán nem tudom, mire jó ez.“

Bruno Gröning tehát felállt és azt mondta: „Így, most már nincs több időm, mennem kell.“

Ugyanabban a pillanatban én is önkéntelenül felálltam. Bruno Gröning kb. 2 méterre állt tőlem. Nem mondott semmit, és nekem sem volt semmi különleges érzésem, nem volt bennem kényszer vagy nyomás. Egyszerűen én is felálltam vele. Amikor tudatosodott bennem, hogy állok, szólni sem tudtam, teljesen zavarba jöttem.

Akkor Bruno Gröning ledobott egy cigarettásdobozt és azt mondta, hajoljak le. Másfél év óta nem tudtam lehajolni, és most ment!

„Látja,“ mondta, „és most ne menjen rögtön a mosókonyhába, hanem az orvoshoz, most azonnal.“

Férjem pénzt akart adni neki, de ő azzal az indokolással utasította el, hogy nem neki, hanem Istennek tartozunk köszönettel. A pénzt adjuk oda a szegényeknek.

Másnap elmentem az orvoshoz, aki megkérdezte, hogy mit csináltam. Azt válaszoltam, hogy semmit, és hogy ezt Bruno Gröning tette. Erre orvosom megkért, hogy meséljek el neki mindent pontosan.

Miután mindent elmondtam, így szólt: „Látom, hogy tud menni és nincsenek már fájdalmai. De a történetekhez annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy orvosilag nem találok rá magyarázatot. De azt szívesen aláírom, hogy van egy terület a test és a lélek között, ahol bizonyos emberek képesek valamit tenni. Bruno Gröning képes volt ezt önnél megtalálni, és látom, hogy sikerült eredményt elérnie. Aki sikeres, aki gyógyít, annak igaza van“.

Traberhofi benyomások

A rosenheimi Traberhof 1949-ben a betegek és szenvedők egész seregét vonzotta. Christa Hinz M.-ből két napot töltött ott.

„Legalább tízezer, de lehet, hogy húszezer ember tartózkodott a méntelepen, de Bruno Gröninget először nem lehetett látni. Így vártunk órákon át. A tömeg egyáltalán nem volt hisztérikus. Az emberek hitték és remélték, hogy meggyógyulnak. Megrázó volt ezeket az embereket látni, deszkákon fekvve, mankóval, nyomorékokat, bénákat és hadirokkantakat. Az ember alig tudott rájuk nézni. És mindegyiknek az volt a kívánsága: „Meg szeretnék gyógyulni!“

Azután megjött Gröning, kiment az erkélyre és mikrofonba beszélve szólt az emberekhez. Azt mondta, figyeljünk a testünkre, hogy érzünk-e bizsergést vagy áramlást, ez jelenti ugyanis a gyógyulást. Azután felvillanyozott vibrálást, bizsergést éreztem egész testemben. Most láttam először, hogy mások szinte egész testükben remegtek. Ez egészen automatikusan történt, mint-

ha minden tagjuk vibrált volna. Nem hittem volna el, ha nem magam látom.

Azután néhányan kiáltottak: „Nincs már szükségem botra!”, „Újra látok!” Akkor én átfurakodtam a tömegen, ami nagyon nehezen ment, mert nagyon szorosan álltunk, de látni akartam, hogy mi történt ott és ki kiabált.

Egyszerre a vöröskeresztesek behoztak egy embert, aki közönséges deszkán feküdt és béna volt. Azután felnyújtotta a kezeit, és a vöröskeresztesek segítségével felült. Folyt róla a verejték. Kérdésemre elmondta, hogy hadirokkant, azután pedig felállt.

Azután egy síró embert láttam. Nyolc éves unokájának készített deszkából egy kiskocsit, mert a kisfiú nem tudott járni. A kiskocsival egész nap úton voltak. Megkérdeztem tőle, hogy miért sír, erre azt mondta, hogy az unokája most már tud járni, és fél hazamenni vele, mert ha a lánya meglátja ezt, még szívszélhűdést kap.

Aztán egy fiatal, csinos cigányasszonyt láttam térden csúszkálni, és őt is megszólítottam. Elmesélte, hogy kezei mindig görcsben voltak, és most kitudja nyitni őket. A nő nem győzött köszönetet mondani újra meg újra.

Sokakat láttam, akik meggyógyultak. Egy ember épp a kerítésen ugrott át, mire megkérdeztem, ő mit keres itt egészségesen. Erre azt felelte, hogy öt nappal azelőtt még mankóval járt, és megmutatta a hadirokkant-igazolványát, amiből megbizonyosodtam, hogy 100 %-ig béna volt.“

Tömeges gyógyulások

A rosenheimi Traberhofon történt eseményeket újra meg újra bibliai jelenetekként emlegették. A szemtanúkra még ma is mély benyomásként hat, amit ott átéltek. Gröning néhány munkatársa igyekezett, hogy feljegyezze a bekövetkezett gyógyulásokat. Így többek között megvan a listája azoknak a gyógyulási beszámolóknak, melyeket Gröning 1949. szeptember 2-i beszéde után az összegyűlt tömegben megállapítottak. Néhány közülük:

1. Josef Fritz, M. rövidlátó volt, szemüveget viselt. Hirtelen újra jól lát (...)

3. Ludwig Suding, B. baloldali súlyos bénulás 1918 óta, sebesülés okozta. Elmúlt.
4. Mathilde Oberndorfer, R. Epilepszia, 20 év óta, erős szívdobogás, szédüléssel rohamok. Most sokkal szabadabb, félelme elmúlt, és teljesen jó a közérzete.
5. Waltraud Geiger, W. bal kar gyermekbenulás következtében béna. Most 1/3 magasságig tudja emelni a karját.
6. Anneliese Berger, Bad R. 1937 óta spinális gyermekbenulás (altest a lábakkal béna). Bizsergést, húzást, meleget érez.
7. Theresia Reichert, B. négy év óta ízületi reuma, mindkét térd merev, kezek és karok alig mozgathatók. Három hónapos sikertelen tartózkodás a rosenheimi kórházban. Most minden könnyebb.
8. Max Hettinger, M. 1939 óta sérülés miatt szklerózis multiplex. Sok kezelés, többek között Prof. S. a schwabingi kórházból kezelte. Jobb lába erősebb lett. (...)
10. Johanna Schmirbel, K. merev és nehéz lábak, izomsorvadás, érzéketlen. Két év óta képtelen az utcára kimenni, fájdalmak. 1949. aug. 26-án levelet küldött Gröning úrnak. Ettől kezdve megszűntek a fájdalmak. Azután a következő napon este 18 óra-kor keresztül tudott menni a szobán, most szabadon tud járni a házban. A lábfejek korábban hidegek, most melegek, minden nap javul az állapota.
11. Anna Hoffmann, M. csípőfájdalmai voltak (Arthritis), javulást érez.
12. Martha Nitschke, L. ez év eleje óta pajzsmirigyzavarok, álmatlanság, keringési zavarok. Megszabadult ezektől, jobb állapotban van.
13. Anna Ostatel, R. szívbillentyűhiba, szívizom, vesék, pajzsmirigy, keringési zavarok, minden javult.
14. Martin Spohrer, R. perforálódott gyomorfekély, egyszer volt operálva, éjjel-nappal fájdalmi voltak, aug. 27. óta egészséges.
15. Gubmeier, Georg, R. tüdő-TBC, vérzéssel. A vérzés aug. 30. óta megszűnt.

16. Kurt Kunze, Bad A. 1943-beli sebesülés miatt karja könyöknél behajlítva megmerevedett. 1949. aug. 27. óta a karja kiegyenesedik és mozgatható.
17. Maria Siegel, M. egy éve a könyökben ízületi gyulladás, orvosi kezelés eredménytelen. Most minden rendben van, már nincsenek fájdalmai.
18. Martha Roth E.-ből, 73 éves, 29 év óta járászavarok és fájdalmak a végtagjaiban. Ma gyógyult, bot nélkül jár.

Egészséges vagy!

Bruno Gröning 1950 elején két hónapig az északi-tengeri Wangerooge szigeten tevékenykedett. Itt találkozott vele Antje Janssen:

„Wangerooge egy kis sziget, ahol elterjedt az a hír, hogy Bruno Gröning eljön gyógyítani. Bőrekcémám volt, olyan súlyos, hogy az egész család szenvedett miatta. Anyám olyan kétségbeesett volt, hogy elhatározta, eljön velem Bruno Gröninghez.

Este nyolc órakor a moziban gyűltünk össze, ahova Bruno Gröninget vártuk. A terem tele volt, emberek jöttek tolószékben, sokan mankóval sántikáltak be. Mi összecukható székeken ültünk és vártunk, de Bruno Gröning nem jött. Én anyám tér-dén elaludtam.

Éjfél és egy óra között aztán megjött Gröning úr. Sztaniológolyókat osztottak ki, és hinnünk kellett a gyógyulásban. Bruno Gröning azt mondta, hogy a járásban korlátozottak menjenek fel hozzá a színpadra, amit ők meg is tettek, habár oda lépcsőn kellett felmenni. Félrerakták a mankókat és egy kört formáltak körülötte.

Anyám csalódott volt, mert neki nem kellett a színpadra mennie, fogta magát és egyszerűen felment velem oda. Mindenki megbotránkozott ezen. Nagyon szégyelltem magam, és megalázó volt számomra, amikor anyám Bruno Gröning előtt szabaddá tette a karomat és megmutatta neki. A gyerekek akkoriban irtóztak hozzám érni, olyan csúnya volt.

Bruno Gröning nekem, ötéves gyerekeknek nagyon nagynak tűnt. Lehajolt, végigsimította a levegőt karjaim fölött, és azt mondta: „Egészséges vagy!” Anyámhoz pedig így szólt: „Menjen haza, és 14 nap múlva nézesse meg az orvossal!”

Azután elmentünk, és egy egész napot és éjszakát átaludtam anélkül, hogy egyszer is vakaróztam volna. Ma csak a hegeket lehet látni, és máig egészséges vagyok.

Egy fiúról hallottam a gyermekotthonból. Ott állt a ház előtt mankóval. Bruno Gröning kiszólt az ablakon: „Gyere fel hozzám!” „De hát a mankókkal nem tudok” – válaszolt a fiú. De Bruno Gröning így szólt: „Akkor dobd el őket!” A fiú eldobta, átment a folyosón, a termen, fel a lépcsőn hozzá. Édesanyja, mikor meglátta, elájult, mert a fiát születése óta még soha nem látta jární.“

Leleplezni a csalást

Grete Häusler *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) c. könyvében leírja első találkozását 1950 augusztusában, Münchenben, a vitatott csodadoktorral:

„Én is olvastam 1949-ben sok jót és csodálatosat Bruno Gröningről, mégis lekezelően nyilatkoztam róla, sőt mi több, elítéltem őt és tevékenységét, csúnya jelzőkkel illettem, mert azt gondoltam, ez az egész csalás. Magamtól soha sem mentem volna el hozzá, mert valami „isteniben” nem tudtam hinni. Vak barátnőmnek kísérőre volt szüksége és mivel mást nem talált, így nekem kellett segítenem. Így jöttem vele Münchenbe és elmentem az előadásra, hogy meggyőződjek a hallottakról. Azt akartam, hogy el tudjam mondani barátnőmnek, milyen csalás folyik itt, s máshova vigye a pénzét.

Miközben meglehetősen szkeptikusan hallgattam Enderlin úr bevezető előadását, nagyon kellemetlenül érintett, hogy felszólított bennünket, hogy csendesen imádkozzunk. Én nem tudtam, mert én nem hittem semmiben. Azt sem hittem, hogy valaha meggyógyulhatok. De a felszólítást, hogy valami szépre gondoljak, akartam és tudtam is követni. És amikor a szép Wörther-tóra

gondoltam, amelyet az előző nap napfelkeltekor láttam, akkor bizseregni kezdtek a lábujjaim. Ez a bizsergés azután felkúszott a nyakamba és a fejembe. Elkezdett fájni a fejem, közepén, és éreztem egy húzódást a karjaimban az ujjaim hegyéig. Már azt hittem, hogy besugárzó-lámpákat állítottak fel titokban, amik ezt okozzák, de nem fedeztem fel a teremben egyet sem. Megmagyarázhatatlannak tűnt számomra, hogyan érezhet az ember ilyesmit anélkül, hogy injekciót vagy gyógyszert kapna. Enderlin úr aztán nagyon szépen elmagyarázta, hogy Bruno Gröning a Heilstrom transzformátora, és Isten a nagy erómű. Bruno Gröning még egyáltalán nem volt jelen. Hogyan működhetett ez? És mégis el kellett hinnem, akár akartam, akár nem, hogy itt volt valami, amiről az emberek ma már nem tudnak. Az, hogy Enderlin úr még örült is, hogy ilyen állapotba kerültem, különösnek tűnt. De amikor azt mondta, hogy önmagunktól függ, hogy ma egészségesen megyünk-e ki az ajtón vagy nem, ez egészen megragadta a figyelmemet. Arra gondoltam: „Az nem lenne rossz. De ilyen nem létezik!” Nem, az nem létezik, hogy a rossz a fejnél, az ujjaknál és a lábujjaknál egyszerűen eltávozik, ahogy ő mondta. Hogyan is távozna a betegség? Hogyan menne ki belőlem a 15 év óta tartó krónikus gennyes homloküreg-gyulladás? Nem! Vagy tönkrement májsejtjeim? Vagy hogyan lehetne újra elég magas a vércukorszintem? Persze nem lenne rossz, ha ez oly egyszerűen menne! És megmosolyogtam ezt a kijelentést. De az eszem mégis azt mondta: „Mégis lehet valami igazság az egészben, mert nem éreztem volna ilyen fájdalmakat és ilyen húzást a testemben! Egészségesen távozni, igen, az nem lenne rossz, de ilyen nem létezik!”

Amikor azután maga Gröning úr is megjelent, fájdalmaim kibíráhatatlanul felerősödtek. Alig tudtam tovább ülni. Öt perccel később már teljes bizonyossággal tudtam, hogy ez az ember itt előttem többet tud és többre képes, mint bárki más. Kb. egy óra elteltével odajött hozzám és megkérdezett: „Hogyan jött Münchenbe?” Azt válaszoltam: „Vonattal”. „Nem, lehetetlen, nem tudok!” – felelte. Nem értettem az összefüggést. De azután hirtelen rájöttem, hogy szavai az én szavaim, melyeket 14 nappal

azelőtt anyámnak mondtam, amikor felolvastam neki barátnőm levelét: „Nem, lehetetlen, nem tudok!” Augusztus 28-án kellett őt elvezetnem Münchenbe, Gröninghez! Megrendített a felismerés, hogy Bruno Gröning tudta, mi mindent mondtam anyámnak; mindenekelőtt, azt is hogy hogyan szidalmaztam. Felismertem, hogy nemcsak ezt tudta, hanem mindent tudott rólam és az életemről. Most tudtam: tehát igaz az, amit Enderlin mondott róla, hogy átlát az emberen a test utolsó idegszázáig, és a múltat, a jelent és a jövőt is egyszerre látja, és látja mindazokat, akikkel a rokonság, a foglalkozás vagy a szomszédság összekapcsol. Kimondhatatlanul szégyelltem magam. Rám nézett, szeretetteljesen, megbocsátóan: „Nem a vonattal jött, hanem a vonat hozta ide el magát.” És én tudtam, mindent megbocsátott nekem. A szójátékot: „A vonat hozta ide el magát” csak később értettem meg. Én nem akartam hozzá eljönni, de eljöhettem (...).

Később Bruno Gröning egészen komolyan és koncentráltan állt elénk és azt mondta:

„Adják nekem betegségeiket és gondjaikat! Egyedül nem tudnak megbirkózni velük. Én hordozom azokat Önök helyett. De önként adják nekem, ellopni nem lopom el azokat!”

És megint oly furcsán éreztem magamat. Ki ő, hogy ilyen mondhat? De csak egyet tudtam: egész életemben még senkitől nem kaptam ilyen ajánlatot, és tudtam, hogy további életemben soha többé nem fogok találkozni mással, aki ilyen ajánlatot tennie nekem. Tehát akkor, abban a pillanatban életem megismételhetetlen lehetőségével álltam szemben! És most ennek eleget is akartam tenni. De hogyan? Nem tudtam, hogyan adjam át neki krónikus homloküreg-gyulladásomat, beteg májamat és a hasnyálmirigyemet, mely túl kevés vércukrot állított elő.

Valóban nem tudtam, hogyan tegyem. És miután nem volt más lehetőségem, úgy tettem, mint egy gyerek. Azt gondoltam: „Itt van mindhárom betegségem, melyet az orvosok nem tudnak meggyógyítani. Itt van gyógyíthatatlan édesanyám. Itt van az egész szerencsétlenség és minden, ami nehezíti az életemet, nekem nem kell többé!” És abban a pillanatban mindentől megszabadultam. A Regelunggal járó fájdalmak továbbra is intenzi-

ven jelentkeztek, és az előadás végén Bruno Gröning azt mondta, hogy naponta rá kell hangolódjunk a Heilstromra, a pozitív, a jó erő felvételére, mert minden ember erőt használ a gondolkodásra, a beszédre, és a munkára is. Mégha teljesen egészséges is, ezeket az energiákat a ráhangolódással újra kell pótolnia, hogy mindig energiával teli és egészséges maradjon. De ha az ember még nem teljesen egészséges, akkor ez még inkább érvényes, és fontos, hogy teljesen tele legyen a pozitív erővel, amely aztán a „rosszat” kitesseki. Azután elbúcsúzott tőlünk.

Mi még egy kicsit maradtunk, mert meg akartuk kérdezni, hogy újra eljöhetünk-e. Mikor a többiek elhagyták a helyiséget és a barátnőmmel egyedül voltunk ott, észrevettem, hogy elmúlt a fejfájásom, nem érzek húzást, bizsergést, fájdalmat, (...) igen, hogy egyáltalán nincs már semmi bajom, és csak egy nagyszerű, könnyed érzésem van, mintha egy fél mázsás súlytól szabadultam volna meg. Boldog érzés töltött el, olyan, amelyet egyszerűen nem ismertem. Azt mondtam a barátnőmnek: „Te, Mária, én egészséges vagyok!” Felháborodva válaszolta: „Ne beszélj hülyeségeket!” Én pedig azt mondtam: „Mária, amit most a testemben érzek az nem lehet más, mint az egészség!”

Ekkor lépett be Bruno Gröning a szobába. Elébe mentem, megszorítottam a kezét és azt mondtam: „Köszönöm Önnek, Gröning úr, most teljesen egészségesnek érzem magam!” Figyelmesen rám nézett, és örömmel azt felelte:

„Igen, nemcsak úgy érzi, hanem az is. De ne nekem köszönje meg, hanem Istennek! Nem én tettem.”**

Egy igaz ember

Anny Ebner von Eschenbach bárónő is 1950 augusztusában ismerte meg Bruno Gröninget Münchenben, Enderlín természetgyógyásznál. Így írta le a vele való első találkozását:

„A sok korábbi újságcikk alapján nem tudtam pontos képet kapni arról, hová is sorolható Bruno Gröning, mert egyszer úgy

* Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit...*

írtak róla az újságok, mint egy szentről, később viszont szinte naponta jelentek meg extra kiadványok, hogy ő maga az ördög. Így első alkalommal megfigyelőként álltam Bruno Gröninggel szemben.

De egy pillanat alatt megéreztem, hogy ez a biztonság, jószág, szerénység és türelem csak abban nyilvánulhat így meg, aki teljesen kapcsolatban áll Istennel. Mély bizalmat éreztem iránta és boldog voltam, hogy egy igaz emberrel találkoztam, aki mindazt, amit elméletben tudtam, azt a gyakorlatban megtestesítette.

A testi zavarok mind jobban átadták a helyet a rendnek (egészségnek), szabályosan eltávoztak gennyes váladék formájában az orromon és a szememen keresztül. Rövid időn belül megszűntek a panaszaim, amelyeket három orvos is kezelt és nem tudták, hogy tulajdonképpen mi is a bajom. Mivel az volt a véleményem, hogy egy igaz tanítómesterre leltem, elmentem Bruno Gröning minden előadására, ami csak elérhető volt számomra. Különösen Gräufelfingben a Weikersheim panzióban volt alkalmam hetenként egyszer vagy kétszer meghallgatni, és hihetetlen gyógyulásoknak lehettem tanúja, és maguktól a gyógyultaktól hallhattam a beszámolókat. Hogy csak néhányat említsek: egy augsburgi asszony súlyos szívbajból való gyógyulását, aki aztán hálából egész buszokat megtöltő csoportokat hozott az előadásokra. Volt egy asszony, akinek agydaganata volt, már egészen el volt torzulva az arca, és egészen zavarodott volt. Előadásról előadásra magam figyelhettem meg, hogyan váltak normálissá arcvonásai és a beszéde. Egy hölgy New Yorkból jött el, és csak a lánya gyógyulásáért akart köszönetet mondani, nála távgyógyítás történt, mert a lány egy New York-i kórházban feküdt. Elmesélte a lefolyást, mellrákról volt szó. Tanúja voltam, hogy süketek hogyan nyerték vissza hallásukat, hogy némák egyszerre csak beszélni tudtak, hogy emberek, akik fáradtságosan, mankóval vagy két bottal jöttek be, egyszerre, az előadás ideje alatt, félredobták a botokat és a mankókat, és az ámulat megnyilvánulásával járultak Gröninghez:

„Segítség és fájdalmak nélkül tudok menni!“

Azután legtöbbször kimentek a folyosóra, és örvendezve járkáltak fel és le a lépcsőn. Ha meg akarták köszönni Bruno

Gröningnek, akkor ő mindig a következő szavakkal háritotta azt el:

„Ne nekem köszönjék, hanem Istennek, és most mutassák meg az életükben, hogy Önök valóban Isten igaz gyermekei! (...)“

Az évek alatt kb. száz előadáson vettem részt, és mindegyik más volt, mindig a jelenlevő emberekhez alkalmazkodott. Belső sugallatra beszélt, nem előre pontosan összeállítva, ezért voltak előadásai egyenesen szívhez szólók. Mily öröm volt számára, ha segíteni tudott! Soha, egyetlen alkalommal sem tapasztaltam, hogy a gyógyításért pénzt kért volna, még a leggazdagabtból sem, és gyakran meghagyta, hogy a jelenlevők egy szegénynek adjanak pénzt, neki magának nem volt pénze. Ha valaki jött és azzal akart gyógyulást elérni, hogy pénzt kínált fel, Gröning elutasította, gyakran nyersen, eme szavakkal:

„Én nem kereskedem az isteni erővel!“ (...)

A feltételezés, hogy hipnózissal, szuggesszióval dolgozna, teljesen téves. Soha nem avatkozik bele az ember szabad akaratába. (...) Csodálatos, mikor barátait mély tudásával és képességével mind közelebb vezeti az istenismerethez, mert beszélgetéseiben mindent magasabb szempontból világít meg, és így mindig a dolgok lényegére mutat, és így a társalgásban fölényben van a tudósokkal, professzorokkal, művészekkel és teológusokkal szemben, és gyakran egyszerű, tömör szavakkal rávezeti őket a problémák megoldására. Csendes, szerény lényéből fakadóan nem eszközöl tudása körül nagy felhajtást, és ez is az oka annak, hogy a felszínes, világi emberek primitívnek és képzetlennek tartják. Pedig messzire előrelátó tudással rendelkezik, és betekintése van az emberi lélek legnagyobb mélységeibe.“

A golyó meggyógyította

Hennetmeyer-Tschuk asszony, akinek a bátyja a kezén lévő ekcémából gyógyult ki, a következőket élte át:

„Egy mellhártyagyulladásból kifolyólag tuberkulózist kaptam, és kórházba kellett mennem. Szüleim megírták ezt a bátyámnak.

Erre kaptam tőle egy levelet és egy sztaniolgolyót, amelyet Bruno Gröning az energiájával töltött fel számomra. Bátyám ezt írta: „Ezt a golyót barátom, Bruno Gröning küldi neked. Hordd magadnál és imádkozz.“

Ilyen gondolataim támadtak: „Isten, Te oly nagy vagy. Isten, Te oly hatalmas vagy, segíts rajtam is, hadd legyen egészséges!“

A kórházban az orvos korábban megállapította, hogy meg kell operálni. Amikor az operáció előtt a vizsgálatot ismét elvégezték, hallottam, hogy az orvos a képernyő mögött ezt mondta: „Egy csoda, itt nincs semmi, minden eltűnt. Az orvosságok ezt nem gyógyíthatták meg.“

A golyót azután mindig magamnál hordtam. Az éves ellenőrző vizsgálatok azt mutatják ki, hogy a tüdőmön soha semmi sem volt.

A Bruno Gröningtől kapott golyó és a bátyám levele okozták ezt a gyógyulást. A levélben ez állt: „Higgy Istenben! Gondolatban Gröning is veled van, pedig nem ismer téged!“ Amikor kézbevettem a golyót, mindig éreztem egy bizonyos erő jelenlétét.“

Álljon fel!

Gottfried Kalz az ötvenes évek közepén egy baráti család házában látta Bruno Gröninget:

„Egyik kollégám édesanyja gyermeke születése óta nagyon beteg volt. Nem tudott egyedül felkelni, sem lefeküdni. Állandóan segítségre volt szüksége, le volt bénulva.

A Bruno Gröningről hallottakat hitetlenkedve fogadtuk, de mivel az anyán segíteni akartunk, rávettük a kollégát: „Próbáld meg, hívd el!“

Bruno Gröning el is jött, és miután gyakran megfordultam náluk, mindent láthattam. Bruno Gröning három másik személylyel jött, és mi mindannyian kíváncsian vártuk, hogy mi fog történni. Weber asszonyt egy székbe ültették és Gröning úr megkért bennünket, hogy hagyjuk el a szobát.

Kb. egy óra elteltével e szavakat hallottuk: „Álljon fel és járáljon!“ Mi szinte megmerevedtünk, és újra hallottuk: „Álljon fel

és járjon!‘ Akkor mindannyian berontottunk a szobába és láttuk, hogy Weber asszony felállt és járkált. Mindannyiunknak könnyes lett a szeme.

Megesküszöm rá, hogy Weber asszony több mint tíz év óta egyetlen lépést sem tudott tenni, és most járkált! Bruno Gröning nem tett vele semmit, csak belenézett a szemébe.

Bruno Gröning azután még kb. egy órát maradt ott. Rövid idő alatt kb. 200 ember gyűlt össze a szenzáció hírére. Bruno Gröning nem fogadott el pénzt a gyógyításért, de később küldtek neki adományt.“

Kigyógyult a rákból

Nikolaus Petersen három közösségi órán vett részt az édesapjával, anélkül, hogy személyesen találkozott volna Bruno Gröninggel.

„Édesapám súlyos beteg lett, sárgaságot kapott és kórházba került. Ott megoperálták és megállapították, hogy telis-tele van rákkal. Dr. Timmermann eltávolította az epéjét és az epevezetékét. Körülbelül egy héttel később hazaküldték, és a házi orvosához utalták. Egyik orvos sem táplálta már a reményt bennünk. Hazajött meghalni.

Azután hallottunk Bruno Gröningről, a csodadoktorról. Elmentünk Thomson asszonyhoz Ostenfeldbe, Husum környékére. Gröning úr nem volt jelen, távgyógyítást végzett.

Apám két bottal járt, és mikor Ostenfeldbe megérkeztünk, bementünk egy helyiségbe, ahol már mintegy harmincan ültek. A teremben csak egy kép lógott a falon, amely Bruno Gröninget ábrázolta. Mindannyian kaptunk egy golyót. A teremben ülőket reszketés fogta el. Ez kb. egy fél óráig tartott.

Egy férfi, aki két bottal tudott csak menni, azt mondta a feleségének: ‚Ó, mama, bot nélkül tudok járni!‘ – azután hazament minden segítség nélkül.

Mi háromszor voltunk ott. Tudtam, hogy nem volt szemfényvesztés, és apám úgy vélte, hogy könnyebben érzi magát. Előtte nagyon rosszul volt, 180 cm-es magassága mellett még 50 kg-

ot sem nyomott. Nem volt étvágya, de azután elkezdett enni. Azelőtt csak csont és bőr volt, de most hitte, hogy meggyógyul, és hétről hétre jobban érezte magát. Meghízott, bot nélkül tudott járni, és újra elkezdett kerékpározni.

Egy napon Schleswigben, egy áruházban megláttam Dr. Timmermant, és megszólítottam. Megkérdezte, meddig élt még édesapám, elmondtam neki, hogy még mindig él! Erre a doktor azt mondta: „Akkor összetévesztem az apját valakivel, mert nála már semmi remény nem volt a gyógyulásra.” Ekkor azt felelhettem, hogy apám mégis meggyógyult.

Azután elmentünk Dr. Timmermannhoz még egy vizsgálatra, és akkor azt mondta: „Petersen úr, itt már nincs semmi, minden elmúlt!”

Apám még kilenc évig élhetett, majd influenzában halt meg.“

Tovább fogok segíteni

Bruno Gröning tudta, mikor fog meghalni. Megjósolta, hogy nem lesz öreg, de mindig kihangsúlyozta, hogy azután is segíteni fog. Így mesélte Gisela Knollmann, aki felgyógyulása után kapcsolatban maradt Bruno Gröninggel:

„1958-ban, amikor Bruno Gröning utoljára volt itt, többek közt azt mondta: „Már nem leszek itt sokáig!”

Nem azt mondta: „Meg fogok halni” vagy „Elmegyek”, csak azt mondta: „Már nem leszek közöttetek, de ha én már nem is vagyok itt, mégis veletek leszek. Még tudok rajtatok segíteni, gondoljatok rá!”

Mikor ezt mondta, nagyon ünnepélyes és csendes volt.“

Grete Häuslernek is hasonlókat mondott, mikor 1952-ben három napig a vendége volt St. Veit an der Glan-ban:

„Minden embernek meg kell halnia, nekem is. Testemet a földbe teszik, de én nem leszek halott. Aki engem hívni fog, annak itt leszek és segíték továbbra is. De akkor mindenki saját maga fogja tapasztalni a segítséget és a gyógyulást.“

Mindent előkészített

Julia Hochreiner F.-ből látta a jóslat beigazolódását:

„Férfjével az Opernplatzon mentünk keresztül, mikor egy férfi jött velünk szembe, Bruno Gröning volt. ‚Te, ott jön Bruno Gröning‘ – mondtam a férjemnek, aki csak annyit mondott erre: ‚Mit akarsz?‘ De én üdvözölni akartam őt.

Odamentem hozzá, kezet nyújtottam és megkérdeztem, üdvözölhetem-e. Kezéből energia sugárzott ki, egész testemet átjárta. Annyit mondtam neki azután, hogy a férjem már továbbment, és sajnós nem tudok maradni, mire ő azt mondta: ‚Problémái vannak, látom magán, nem igaz?‘ Akkoriban valóban nagy problémáim voltak és megkérdeztem, találkozhatnak-e vele valamilyenkor. Akkor megadta egy bizonyos Deutsch nevű asszony címét, adott egy sztaniolgolyót és azt mondta: ‚Ez erőt ad, tartsa mindig magánál.‘

Ezek után igyekeztem, hogy férjemet utolérjem. Nemtetszését fejezte ki, hogy ilyen dolgokban hiszek.

Évek teltek el, melyek alatt nem hallottam többet Bruno Gröningről, és Deutsch asszony nevét is elfelejtettem. Egy bal eset következtében elveszítettem a fiamat. Nehéz sorscsapás volt számomra. Ezután beteg és depressziós lettem. Nem akartam tovább élni.

Volt nálunk egy kis vegyesbolt, ahová anyám is eljárt vásárolni. Egy napon megkérdezte tőle az elárusító, hogy vagyok és összeszedtem-e már egy kicsit magamat. ‚Egyáltalán nem‘ – felelte anyám. Akkor megszólította egy asszony és felajánlotta, hogy segít rajtam. Odaadta a telefonszámát, hogy hívjam fel. Anyám beszámolt nekem erről és azt tanácsolta, hogy keressem fel az asszonyt.

Senkit nem akartam látni, de anyám csak nem hagyott békén, és így mégis elmentem hozzá. Előtte telefonáltam, és a hölgy örülve a telefonhívásomnak felajánlotta, hogy bármikor fogad, mindig van számomra ideje.

Amikor felkerestem, nagyon szívélyesen fogadott és kiderült, hogy pontosan annál a Deutsch asszonynál kötöttem ki, akihez

Bruno Gröning évekkal azelőtt küldött. Tőle tudtam meg, hogy Bruno Gröning 1959-ben meghalt. Akkor elmeséltem a vele való találkozásomat és az ígérését, hogy ő még egy nagy golyót fog nekem adni.

Meglepetéssel értesültem arról, hogy Bruno Gröning életében mindent megbeszél Deutsch asszonnyal. Otthagytott nála egy sztaniolgolyót Hochreiner asszony részére. Deutsch asszony ezt át is adta nekem.

Ez csoda volt. Fel sem tudtam fogni. Bruno Gröningnek mindent tudnia kellett: a fiam halálát, a szükségét, a látogatást Deutsch asszonynál, stb.

Hosszabb ideig voltam Deutsch asszonynál és ő mindent elmondott nekem Bruno Gröningről és az erőről. Megértette helyzetemet és bátorságot öntött belém, biztatott, hogy higgyek abban, hogy Bruno Gröning erőt ad nekem.

A golyó a kezemben valósággal égetett. Ugyanazt az energiához hasonló érzést váltotta ki egész testemben, mint évekkal azelőtt Bruno Gröning kézfogása az Opernplatzon. Sírtam az örömtől. Bruno Gröning meggyógyította a lelkemet.“

II. RÉSZ

A BRUNO GRÖNING BARÁTI KÖR

Miután Bruno Gröning meghalt, az egész világ azt hitte, hogy a segítő tevékenysége véget ért. Megszűnt a nyilvánosság érdeklődése, a sajtó-felhajtás alábbhagyott. A Gröning-név feledésbe merült. Barátai is elhagyatva érezték magukat, és hátat fordítottak a közösségeknek.

Csak kevesen hittek ígéretében, hogy a halálon túl is segíteni fog. És csak kevesen éltek meg a megfoghatatlant: a Heilstrom továbbra is hatott. Távol a nagy világtörténetől tanúi lettek, hogy betegek továbbra is gyógyultak, és gyógyíthatatlan betegségek eltűntek. De ez már nem került nyilvánosságra. A világ el akarta felejteni Bruno Gröninget. Évtizedekig nem lehetett hallani róla. Az emberek tovább éltek és szenvedtek, mintha ő soha nem élt volna.

De a 80-as évek végén a Gröning név újra felbukkant a sajtóban. Egy Baráti Körről írtak, és gyógyulási beszámolókat tettek közzé.

Íme néhány címszó:

„A csodadoktor újra hallat magáról“ *

* *Münchener Merkur*, 1990. ápril. 23.

„Megfoghatatlan! A csodadoktor Bruno Gröning még ma is gyógyít (32 évvel a halála után) a túlvilágról“*

„Csodás gyógyulás tisztán szellemi úton, független orvosok által kivizsgálva és igazolva“**

Míg életében túlnyomóan negatívan írtak Bruno Gröningről, ma sokkal pozitívabban írják le a vele kapcsolatos eseményeket. Sok újságíró kész rá, hogy meggyőződjön a valóságról. Utánajárnak a gyógyulási beszámolóknak, beszélnek a gyógyultakkal és a valóságnak megfelelően számolnak be tapasztalataikról. A Heilstrom felvétele következtében feltűnést keltő gyógyulások történnek. Orvosi vizsgálatok igazolják: a Bruno Gröning Baráti Körben továbbra is hat az isteni erő.

* *Goldene Gesundheit* folyóirat 91/7-es száma

** *Bürener Zeitung*, 1990. júl. 7.

5. fejezet: A közösségek értelme és célja

A Bruno Gröning Baráti Kör sok helyi közösségre tagolódik, melyek megtalálhatók egész Németországban és szerte az egész világon. Tájékoztatják a segítséget-keresőket, és a közösségekben megtanulhatják, hogy hogyan tudják magukba felvenni a gyógyerőt, a Heilstromot. Hallhatnak Bruno Gröning tanításáról, gyulladásokról és maguk is beszámolhatnak a megélt gyulladásokról és segítségekről.

A közösségek létrejövetele

Bruno Gröning maga alapította a közösségek szervezeti formáját. Miután a gyógyítási tilalom újra és újra üldözte, és egy szanatórium létesítésével kapcsolatos tervei nem válhattak valóra, új utakat keresett, hogy szabadon működhessen. A korábbi magánházaknál tartott előadásaival már nem tudta a segítségkeresők nagy számát ellátni. Az 1949-es év tömegtárlakozói nem ismétlődhettek meg.

Így Gröning fáradhatatlanul járta az országot, és néhány segítőtjével a segítségkeresők számára helyi közösségeket hoztak létre. Távollétében is rendszeresen találkozottak, és a közösségekben a közösségvezetők tartották meg az órát. Ő maga időről időre felkereste az egyes közösségeket és előadásokat tartott. E módon akart lehetőség szerint sok embert elérni, ugyanakkor a természetgyógyászati törvénnyel való összeütközést elkerülni. A közösségekben kizárólag vallási témájú előadásokat tartott, ami a törvény 5. cikkelye szerint (szabad véleménynyilvánítás) engedélyezve volt.

Hogy szabadon tarthasson előadásokat 1953-ban megalapította a Gröning-Szövetséget, 1958-ban pedig ennek utódját, a *Verein zur Förderung seelisch-geistiger und natürlicher Lebensgrundlagen e. V.* (Egyesület a lelki-, szellemi- és a természetes élet alapjának elősegítésére) nevű egyesületet. De egyik egyesülés sem nyújtotta azt, amit elvárt tőlük, sem védelmet, sem biztonságot nem adtak számára.

Halála után az utóbbi egyesület maradt fenn, de intrikák és versengés miatt hamarosan feloszlott. Mindenki igényt tartott arra, hogy

Bruno Gröning művét továbbvigye, de egymás között vitáztak. Hamarosan ugyanaz a hiba lépett fel, ami miatt Bruno Gröning megvált a Gröning-Szövetségtől: az egyesület önállósította magát, és a gyógyszerész szellemi örökségét – a gyógyerőt és tanait – háttérbe szorította.

Grete Häusler 1979-ben egy saját egyesületet hívott életre. Sok éven át Gröning munkatársa volt, 1950-ben ő általa nyert gyógyulást, és az azt követő években, Ausztriában huszonhárom közösséget hozott létre. Majdnem kilenc évig volt rá alkalma, hogy Gröning valódi szándékait megismerje. Miután ezek már nem valósulhattak meg az egyesületekben, és a gyógyulások száma is lecsökkent, egy maroknyi barátal megkezdte Bruno Gröning életművének újraépítését. Nem egyesületnek, hanem egy baráti körnek kellett lennie ennek, középpontban a segítségkereső és annak gyógyulása.

Idővel a kezdeti, nem egészen tucatnyi barátból egy mind nagyobb kör alakult ki. Először a barátok lakásának nappalija elegendő volt a közösségi órák megtartására, az országos találkozóra, de hamarosan nagyobb helyiségeket kellett kibérelni. A találkozókhoz egész termekre lett szükség. Németországban, Ausztriában és Svájcban mind újabb és újabb közösségek alakultak. A nem németajkú országokban is elterjedt a Baráti Kör. 1985-ben már több mint 700 volt a barátok száma, ez 1993 elejére közel 10 000-re emelkedett. *(2008-ra már 2000 közösség van a világ 72 országában, és a barátok száma elérte a 60 000-et. A szerk.)*

A 80-as évek végén a nyilvánosság érdeklődése is újra felébredt. Bruno Gröning halála után majdnem teljesen megszűnt, és az egyesületek nem tettek semmit annak érdekében, hogy felélesszék. Harminc évnek kellett eltelnie, mire a sajtó újra foglalkozott a Gröningcsodával. A gyógyulások sokasága és az orvosok és szellemgyógyászok növekvő elismerése figyelmessé tette a sajtót, rádiót és a televíziót. *A Bruno Gröning Baráti Kör* (Bruno Gröning Freundeskreis) ma jelentős tényező az alternatív gyógy módok széles mezején.

Egy közösségi óra

De mi az, ami a sok embert összetartja? Miért jönnek a közösségi órákra? Egyáltalán mi történik egy ilyen összejövetelen? Anita Höhne

Geistheiler heute... (Szellemgyógyászok ma...) című könyvében leírja, hogy semleges újságíróként hogyan élt át egy közösségi órát a Bruno Gröning Baráti Körben:

„München, 1989 tavaszán. Egy nagy müncheni szálloda konferenciatermében vagyunk. Nem feltűnő, kispolgári minden: egy kultúregyesület légköre.

Egy hosszú asztalnál kb. 30 vendég ül. Itt egy egyszerű, vidéki asszony, pár székkel arrébb egy férfi, aki úgy néz ki, mint egy magasabb beosztású banki alkalmazott. Mellette egy fiatalasszony és legalább két nagymama korú. Egyetlen arc sincs közöttük, amely fanatikusnak tűnne. Semmi elragadtatás – itt olyan hangulatra uralkodik amelyre a józanság és a csöndes befeléfigyelés jellemzi. Mindamellet ez a polgári összejövétel, ez a mindennapi arcok találkozója nagymértékben szokatlan dologgal foglalkozik, mely másokban a babona, ráolvasás, csodákban való hit gyanúját keltené. A falon egy Bruno Gröning kép lóg. Ezek az emberek a Münchner Hotelban azért találkoznak, hogy órá gondoljanak. Azzal a meggyőződéssel találkoznak, hogy az ő ereje még ma is gyógyít. Ott mindenki példát tud erre említeni – szokatlan gyógyulásokat, amelyeket saját testükön tapasztaltak. Egy törékeny, 19 éves lány halkán beszámol: „Éppen most az volt az érzésem, mintha elektromos árammal lennék feltöltve.“

Egy másik asszony mellette hasonlóan nyilatkozik: „Olyan volt, mintha egy áram futott volna át egész testemen, föntről lefelé.“ Egy idősebb háziasszony ezzel szemben felfelé áramló melegről beszél. Egy férfi fájdalmakra panaszkodik. Egy másik asszonynak kínzó fejfájása szűnt meg – könnyebbség érzése maradt hátra. Ezt nyugodtan, egészen tárgyilagosan mesélik el. De mindenkinek az az érzése, hogy a világegyetemből jövő energiát érzékeltek – Bruno Gröning Heilstromját.

„Váljanak meg mindentől, ami terheli Önöket, a panaszaitól, tegyék magukat szabaddá, és vegyék fel magukba, és fogadják el a jót az isteni gyógyerő formájában. Kívánom, hogy teljesen járja át Önöket...“ – mondta Grete Häusler, a Gröning-közösség vezetője mindjárt a kezdetkor a hallgatóságnak. Münchenben tucatjával vannak, de egész Németországban már ezrekre nőtt

a követők száma. Majdnem minden héten alakul egy újabb közösség, a Gröning-követők egy helyi csoportja, akik azután rendszeresen találkoznak. És nem csak Németországban, hanem külföldön is.

Itt ülnek tehát és hallgatják, amit a Hennefből érkező, hatvanhat éves Häusler asszony mond nekik. Szemeik behunyva, tenyerük nyitva. Egy kéztartás, amely kifejezi, hogy készen állnak a felvételre. Häusler asszony elmagyarázta nekik, hogy karjukat ne fonják össze mellkasuk előtt, és ne rakják keresztbe a lábukat. Az akadályozza a kozmikus erő szabad áramlását, amely a gyógyulást hozza és elűzi a betegséget. Látom, amint egy fiatalember becsukott szemmel összerezzen. Azután még sokakkal ez történik. (...)

Itt ül egy mindennapi emberekből álló csoport; egy sztaniolpápirból formált kaput adnak körbe – ,egy erősítő’, melyet Gröning adott egykor a barátoknak. Kezeik az ölükben, tenyerük felfelé fordítva és kinyitva, úgy, mintha vizet akarnának meríteni. (...) Szemeik behunyva. Ülnek a széken, hirtelen összerezzenek, mint akik álmukból ijednek fel. Testük megrázkódik.

Az a furcsa a kívülálló számára – lapozgatva a Gröning nagy napjaiból származó archívum aktáiban, olyan tanúk nyilatkozatait olvasva, melyeket a maiak közül már senki nem ismer – hogy mindannyian ugyanazokat a szavakat használják, mint a Gröning-követők ma, 1989 tavaszán. Bizsergésről, melegségről vagy hidegről és fájdalomról, mindenesetre egy gyógyerőről beszélnek, ami beléjük áramlik. A gyógyulást majdnem minden esetben panaszok előzik meg. Ezt Regelungnak nevezik ma a Gröning-barátok. És ezt akkoriban is így nevezték. A betegség fájdalomkal múlik el. Az ember érzi, amikor távozik. De valóban távozik?

Elisabeth J., egy egészségesnek, kisportoltnak tűnő asszony, 67 éves, nagyon élénken követi beszélgetésünket. Orvosi bizonyítványokat tud felmutatni, hogy milyen rossz állapotban volt: ,1971-ben egy reggel nem tudtam felkelni az ágyból. Sem állni, sem ülni nem tudtam. Erős hátfájásom volt. A porckorongtól felhúzódtam a nyakcsigolyáig és a fejbe: gerinckopás, isiász, csípőidegmegbetegedés. Ezekhez hozzájárult még izomgyengeség, székrekedés, félelem, depresszió, álmatlanság. Mindez elmúlt.’ Egy

Gröningről való beszélgetés alatt spontán-gyógyulást élt meg. Itt ültem, és egyszerre egy egészen sajátos érzés fogott el a felső combomban. A fájdalmak és a gyengeség hirtelen elmúltak. ‘A fájdalmak még egyszer jelentkeztek: ‘Egy álmatlan éjszakám volt, de kitartottam. Máig jól érzem magam.’ Nincs már szüksége botra, újra kerékpárra tud ülni. Abbahagyta a gyógyszerek szedését, amelyekre eddig rá volt utalva. A Német Sajtóügynökség jelentése szerint legalább 1500 ember van a Szövetségi Köztársaságban (1989 elején!), akik naponta Gröningre gondolnak. Itt és a szomszéd országokban is mind újabb Gröning-Közösségek alakulnak. Több mint egy tucat emberrel beszéltem, akik hasonlókról számoltak be, mint Elisabeth J. Megérték a gyógyulás csodáját egy láthatatlan erő következtében.“*

A közösségi óra fontossága

A közösségi órákon elmélyítve adják tovább Bruno Gröning tanítását. A segítségkérőknek és a barátoknak meg kell tanulni helyesen felhasználni ezt az új eszmei kincset, és erősíteni magukban a hitet. Így tudja az ember nem csak elnyerni, hanem meg is tartani az egészséget.

Hogy milyen fontos a Gröning-tanítás ismerete, az a múltban megmutatkozott. Sok segítségkereső meggyógyult a Gröninggel való egyszeri találkozás alkalmával – mint pl. Herfordban vagy a Traberhofon – de nem volt tisztában a gyógyulás szellemi hátterével. Nem tanulták meg felvenni a Heilstromot, nem tudtak a Regelung-fájdalmakról, a gondolatok erejéről, a megfelelő testtartásról, a Jó és a Rossz ismeretéről: ez számukra mind idegen maradt. Ha Regelung lépett fel, vagy a gyógyulás tartóssága felől támadtak kétségeik, gyakran túl gyengék voltak arra, – mivel magukra voltak utalva – hogy higgyenek az egészségben. Néhányan újra visszaestek régi bajukba. Gyakran mondták, hogy nem tartós a gyógyulás, de aki Bruno Gröning tanítását ismeri, és megértette a szellemi törvényszerűségeket, tudja, hogy az csak a hiányzó hitnek, illetve a szellemi összefüggésekről hiányzó tudásnak következménye volt. Aki például nem ismeri a gondolatok erejét, és

* Anita Höhne: *Geistheilur heute...*

továbbra is a betegséggel foglalkozik, az újra elvesztheti a gyógyulást, mert a rosszat, a betegséget a gondolkodásával magához vonzza.

Így fontos a segítségkeresőnek, hogy a közösségi órákon jól megismerhesse Bruno Gröning tanítását. De az is fontos, hogy ott az erősebb Heilstromot felvegye. Bruno Gröning az embert egy elemhez hasonlította. Gondolkozással, beszéddel és cselekvéssel energiát ad le. Hogy erőteljes maradjon, ennek megfelelően mindig újra kell energiát tankolnia. Ezt a naponta végzett Heilstromra való ráhangolódással és a közösségi órákon való rendszeres részvétellel tudja elérni. Bruno Gröning egy segítségkeresőnek szóló levelében többek között ezt írta:

„Hasonlítsa magát egy elemhez, (...) miután Ön (...) arról gondoskodik, hogy teste frissen fel legyen töltve, akkor mindig abban a helyzetben van és lesz, hogy ezt az életenergiát nem csak saját maga használja fel, hogy élet- és létképes legyen, hanem mint egy elem, másoknak is tud energiát adni, azaz minden embertársának, akinél energiahány mutatkozik.“

A közösségi órákra sok segítséget-kereső jön össze, hívó gondolatokkal és nyílt szívvel. Itt felerősítve lehet felvenni a gyógyerőt. Minél többen hangolódnak rá, annál nagyobb az erő.

A felebaráti szeretet műve

Bruno Gröning fontosnak tartotta, hogy az embereket harmóniában egymáshoz vezesse. Újra meg újra utalt a felebaráti szeretetre.

„Tudniuk kell, hogy összetartoznak. Úgy kell szeretniük embertársukat, mint önmagukat. Az a kívánságom, az az akaratom, hogy megtörténjen, hogy az emberek újra egymásra találjanak, így mindenkinek lehetősége lesz a segítség elnyerésére.“

A legtöbb ember segítséget keresve jön a Bruno Gröning Baráti Közösségbe, avval a kívánsággal, hogy egészséges legyen. De a Heilstrommal nemcsak az egészség, hanem egy új életérzés is belé költözik. A szív kitarul, biztonságérzet, békesség és boldogság, és egy addig nem sejtett életszeretet tölti el lelkét.

Ebből az érzésből fakadóan alakul ki sok gyógyultban a kívánság, hogy az újonnan kapott boldogságot továbbadja. Bruno Gröning

Művében segíteni akarnak, hogy a gyógyulás és a belső átalakulás lehetőségét másoknak is megadják.

Bruno Gröning műve a felebaráti szeretet műve. Épp úgy, mint ahogyan Bruno nem fogadott el soha pénzt a gyógyításért, úgy ma sem kap senki egyetlen fillért sem a munkájáért. A Baráti Körben minden tevékenység önkéntes, hálából és szeretetből végzik a barátok. Egyedül a velejáró kiadásokat térítik meg számukra.

Bruno Gröning mindig kiemelte, hogy Isten a szeretet, és Isten az emberek által akar hatni. Az igaz szeretetet nem tudja megfizetni az ember, de nem is lehet megfizetni, mert az az ég ajándéka. Ha a szeretet uralkodik az egymás közötti kapcsolatokban, akkor megvalósul a Földön a béke.

A közösségi órák haszna

Bruno Gröning tanításának fontos pontja az ember saját cselekvőkészsége. Nem ülhet tétlenül és hagyja, hogy „öntözzék“, hanem saját maga is kell, hogy munkálkodjon a gyógyulása érdekében, hogy a belső fordulat is végbemenjen. Akaratát és törekvését arra kell irányítania, hogy tudatosan vegye fel a harcot a Rosszal, csak a Jót vegye fel és ne a Rosszat. Ez állandó harcot jelent. A Sátán mindent megpróbál, hogy az embert a Jótól, az isteni útról eltérítse. Az embernek meg kell tanulnia, hogy minden Rossz ellen, amivel a napi életben találkozik, egy belső falat építsen fel.

Hogy mi a közösségi óra lényege, Bruno Gröning a következőképpen magyarázta meg:

„Nem arról van szó, hogy csak jelen legyenek a közösségi órán, hanem valójában arról, hogy a helyes úton maradjanak, és hogy innen mindig megkapják az ösztönzést, hogy ne térjenek le erről az útról, mert mindez az Önök javát szolgálja.“

A közösségi órák segítenek a barátoknak, hogy a napi életküzdelemben ne merüljenek el a rossz gondolatok és élmények sarában. Amíg az ember erőteljes, felismeri, hogy hol lesnek rá a Rossz csapdái. Megnyitja lelkét az Isteni felé, és nem hagyja, hogy a Rossz által bezáruljon.

„Az ember a lelkén keresztül veszi fel a tisztát, az istenit, az isteni adást. Ha maga az ember, aki valójában mégis csak szellemi lény, a Gonosznak engedelmessé válik, akkor lelke bezárul, akkor teljesen elveszti a kapcsolatot Istennel. Akkor istentagadó ember.“

A közösségi órák mindenki számára nagy segítséget jelentenek. Az ember egyrészt fel tudja itt venni a szükséges energiát, hogy mindig egészséges legyen, másrészt megkapja a tudást, hogy hogyan ismerje fel a Rosszat, hogyan védekezzen ellene, és hogyan tudja megtartani az újra helyreállt egészséget. Bruno Gröning egyszerű szavakkal elmondta, hogyan lehetséges ez:

„Amit felvesznek, amit elfogadnak, az az Önöké. Ha csak Jót fogadnak el, a Rosszat elutasítják, akkor mindig a Jó van Önökben.“

Ha az ember erőtlenné válik, akkor minden rosszat felvesz magába, amivel kapcsolatba kerül. Itt megsértődik, ott csalódik, amott mérges lesz, irigység, féltékenység, düh keríti hatalmába. Oly sok alkalom adódik arra, hogy nap mint nap felvegye a Rosszat. Idővel mind nagyobb mennyiségű lelki bánthatom gyűlik fel. De ha az ember beteg lesz, akkor mindenesetre egy gonosz véletlent lát benne, vagy nem gondol semmire. Mert a betegség nem órá, hanem az orvosra tartozik. Nem veszi észre, hogy saját maga gyűjtötte be magába a Rosszat, amely a betegségben látható módon jut kifejezésre.

A közösségi órákon a barátoknak alkalmuk van arra, hogy minden rosszat szellemi úton leadjanak, hogy lelküket kiürítsék. Oly sokat tudnak felvenni a jó erőből, hogy a napi megpróbáltatásoknál erőteljesebbek maradjanak, és le tudják győzni a Rosszat.

Minden ember céljának kellene lenni, hogy semmi közös dolga ne legyen már a Rosszal. Addig fejlődésre van szükség. Az embernek meg kell tanulnia különbséget tenni a Jó és a Rossz között, felismerni saját hibáit, és harcolni a rossz ellen. Ehhez erőre van szüksége. Csak ha erőteljes, akkor tudja a Jóba vetett hitet megőrizni, és tud győzni a Rossz felett. Bruno Gröning egyszerűen fejezte ki ezt:

„Aki állhatatos, aki az igazi istenhitet meg tudja tartani, az győz!“

6. fejezet: A Baráti Kör szervezeti felépítése

Amikor Grete Häusler 1979-ben életre hívta a Bruno Gröning Baráti Kört, alig egy tucat barátból állt. Az egésznek családi jellege volt. De ahogy nagyobb lett a Kör, több lett a feladat is.

Az új közösségeknek saját vezetőkre és pénztárosokra volt szükségük. Ahhoz, hogy a megtapasztalt segítségeket és gyógyulásokat feljegyezzék, sikerbeszámoló-csoportokat hoztak létre. Orvosi körök alakultak. Az oktatási füzetek nyomtatása, az oktatási kazetták, cd-k másolása, a találkozók szervezése, a technika, a kórus, a videós munka, az idegen nyelvekre való fordítás, minden feladat, még ha némelyik egyszerű is, mára mind jobban kiterelbélyesedett.

Időközben a tevékenység olyan nagyságrendet ért el, hogy szükségessé vált egy bizonyos alapelvek szerinti átszervezés. Az, hogy mindenki „társadalmi munkában“, önkéntesen működik közre, és csak a szabadidejében, az elengedhetetlenné tesz egy tiszta, áttekinthető szerkezeti formát; különösen azért, mert a Baráti Kör egyedül önkéntes adományokból tartja fenn magát, nem szednek belépődíjat vagy hasonlót. Még az oktatási anyagot is ingyen bocsátják a barátok rendelkezésére, Bruno Gröning mondásának megfelelően:

„Én nem árusítom az isteni erőt.“

Közösségvezetők, munkacsoportok, szűkkörök

Ahogy a Baráti Kör egészének, úgy minden közösségnek felelős vezetője van. Feladata, hogy érdemben foglalkozzon a barátokkal, új segítségkeresőket vezet be Bruno Gröning tanításába, tanáccsal és tettel is mellettük áll.

A közösségvezető mindenért felelős, ami a közösségben történik. Nemcsak előkészíti és megtartja a közösségi órákat, hanem törődik azzal, hogy a bekövetkezett segítségeket és gyógyulásokat feljegyezzék, hogy nyilvánosságra kerüljenek, és a pénztárt rendesen vezessék.

Természetesen mindezt a tevékenységet egy ember nem tudja ellátni. A közösségvezetőnek segítőkre van szüksége. Az egyik a sikerbeszámoló leírásával törődik, a másik a nyilvánosság tájékoztatásával, a harmadik olyan barátokat szállít autóval a közösségi órákra, akik nem tudják az utazást megoldani, valaki az adományok elszámolásával, más pedig a könyvekkel foglalkozik. Mindezek a segítők a munkacsoportokba és a szűk-körökbe tartoznak. Szabályos időközönként találkoznak, megbeszélik a teendőket és közösen ráhangolódnak az isteni erőre, hogy eredményes legyen a munkájuk. Soha ne legyen a munka öncélú, a tevékenység alapja mindig a szellemi birodalom és az Isteni szeretet kell, hogy maradjon. A legfontosabb az, hogy a segítség-kérésőkön segítsenek.

Sikerbeszámoló-munkacsoportok

Bruno Gröningnek különösen fontos volt, hogy a segítségeket és gyógyulásokat írásban feljegyezzék. Az egyedüli köszönet, amit kért a gyógyulttól, az a valóságnak megfelelő sikerbeszámoló volt. A sikerbeszámolók tevékenységének építőkövei, Isten művének tanúbizonysági és nagy támogatás a segítségkeresőknek.

Ma is óriási jelentőséget tulajdonítanak a sikerbeszámolók feldolgozásának. A közösségekben sikerbeszámoló-felelős vagy felelősök vannak, akik a barátok beszámolóit feldolgozzák. Pontosán utánakérdeznak: Mennyi ideig tartott a terhelés? Mik voltak a panaszok? Hogy nevezte az orvos a betegséget? Milyen gyógyszereket írtak fel számára? Mi javult meg ténylegesen a Bruno Gröninggel való kapcsolat hatására? Mi az, amit korábban nem tudott, de már meg tud tenni (pl. lépcsőn való járás, kerékpározás, kerti munka, ...) ? Csináltak-e utóvizsgálatot? Stb.

Gyakran órákig tartó munkába és a gyógyulttal való többszöri beszélgetésbe kerül, mielőtt a sikerbeszámolót az orvosi kör elé lehet vinni.

Az Orvostudományi Szakcsoport

Az első orvos-csoportot 1986-ban alakították meg. Néhány orvos tudományos szakértelemmel világította meg a gyógyulásokat. Kérdéseket tettek fel a gyógyultaknak, de a kezelőorvosoknak is, kikérték a beteg aktáját és utóvizsgálatot kértek. Így valósult meg, hogy sok sikerbeszámoló orvosi leletekkel és vizsgálatokkal van alátámasztva.

Időközben ebből az orvoscsoportból kifejlődött az *Orvostudományi Szakcsoport* (medizinisch-wissenschaftliche Fachgruppe, rövidítés: MWF), ahová több száz orvos, természetgyógyász és egyéb gyógyászati foglalkozású tartozik. Bár nem mindannyian aktív közreműködők, de érdeklődéssel és támogatással viseltetnek Bruno Gröning gyógymódjával szemben. Néhányan közülük betegeik érdekében ráhangolódnak a gyógyerőre, vagy azt tanácsolják azoknak, akiken nem tudnak segíteni, hogy menjenek el a Bruno Gröning Baráti Körbe. 1992 tavasza óta rendszeresen tartanak orvosi találkozót, amelyek a „Gröning-jelenséggel“ a gyógyulásokkal foglalkoznak. (2008-ra az orvosok száma elérte a 2.000-et, a gyógyászat más területén dolgozók létszáma pedig a 4.000-et. A szerk.)

Dr. H. G., az orvosi csoport munkatársa írta többek között a *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Az üdvöt megismerni, ez az igazság) című könyv első kiadásában, amelyben tíz dokumentált sikerbeszámoló van kinyomtatva:

„Miután a sikerbeszámolók nagy számába be tudok tekinteni, előttem bizonyítva van, hogy nem véletlenül történik gyógyulás a gröningi tanítással való kapcsolatfelvétel és a közösségbe való belépés után, mint pl. Jakobs asszony esetében, akinek évek óta meglevő, kiterjedt lábszárfekélye gyógyult be igen rövid idő alatt. A gyors gyógyulás orvosiilag nem magyarázható, és azért történt meg, mert a Bruno Gröning-barátok ráhangolódtak a gyógyerőre az asszony érdekében. Jakobs asszony még a tanításba sem volt bevezetve, de a barátok által bekapcsolódott a Heilstrom áramkörébe, és így meg tudott szabadulni a fájdalmas betegségtől. (...)

Mit ért Bruno Gröning a gyógyulás alatt?

Szerinte a gyógyulás – tisztulás. Ha egy ember hívő szívvel megnyitja magát a Jó erejének, akkor a gyógyerő be tud áramlani. Minden Rossznak távoznia kell. Ezt követi a testi- és lelki szinten való tisztulás oly módon, hogy szervi- és pszichikai betegségek megszűnnek. Ezen túlmenően megtisztul az ember lelke, amely elősegíti, hogy lelkileg visszaforduljon és megtérjen Istenhez. Ez az a nagy fordulat, amiről Gröning úr beszélt. Így a gröningi szellemben vett gyógyulás olyan folyamat, amely messze meghaladja a betegségtől való megszabadulást, és az illető egyén életútjára sorsalakító jelentőséggel lehet, amennyiben az kész arra, hogy a jövőben is kövesse a tanítást.

Mit ért az orvostudomány gyógyulás alatt?

Gyógyulás akkor következett be, ha a korábbi betegségi állapotot már nem lehet kimutatni.

Hiányzik a betegségi állapot, de a betegség oka még tovább létezhet az emberben. A betegség okának kimutathatósága az alkalmazott mérés-módszertől és annak érzékenységétől függ. Ezt egy három részes példán szeretném szemléltetni:

1. A belgyógyász, aki a gyomor savtartalmát megméri, megmagyarázza, hogy a gyomorfekély oka a gyomorsav és a gyomorfal védelmi tényezője közti aránytalanság.

2. A pszichoszomatikus, aki szaktudása segítségével a páciens pszichikai állapotát elemzi, elmagyarázza, hogy a betegség oka az illető személy konfliktusokkal teli helyzete. Nap mint nap tapasztalja a páciensnél, hogy a gondolatok milyen erőt képviselnek, a gond és a félelem hogyan tudnak betegséget okozni.

3. Gröning úr elmagyarázza, hogy a gyomorfekély oka a Rossz. Hogy a gyomorfekély valami Nem-jó, azt minden orvos igazolni fogja. De én szeretném kihangsúlyozni, hogy ez, mint minden más betegség, egy valóságos erő által jön létre. Minden józanul gondolkodó természettudós messze elutasíthat magától ilyen gondolatmenetet. De ez annak az ősi tudásnak része, amely a mi modern, teljesítmény-orientációs társadalmunk hajszájában feledésbe merült. (...)

A belgyógyász az egészségért vívott harcot a szervezet szintjén végzi. Hogy leküzdje a betegséget, gyógyszereket vet be. A

pszichoszomatikus pszichikai szinten működik. Itt pl. autogén tréninget rendelnek el. Gröning úr a szellemi szinten vívja a harcot az egészségért. A kiválasztott szer a betegség – mint a Rossz hatása – ellen a Jó: az isteni gyógyerő. Az egészség és a betegség, mint a Jó és a Rossz képviselői, jelentősen mély értelmezést nyernek. (...)

Ha az orvostudomány utat nyit Isten gyógyerejének, akkor képes lesz rá, hogy a mai határokat messze túllépje. Ezért kellenek a kollégáknak a számos gyógyulási sikert tekintve a hit erejét orvosi tevékenységükben kihasználni, és nem elzárkózni továbbra is a szellemi úton való gyógyítás elől.“*

Dr. Matthias Kamp orvos ugyanabban a könyvben megmutatja az utat, hogy az orvosok hogyan tudják tevékenységüket összhangba hozni Bruno Gröning tanításával:

„Ha a betegek seregére tekintünk, nemigen hiszem, hogy az orvosoknak félniük kell attól, hogy Bruno Gröning miatt munkanélküliek lesznek. Nem tesz az egy orvost boldoggá, ha Bruno Gröning tanításával kezébe kapott valamit, ami valóban minden megbetegedésnél segíteni tud? Az orvos kérhet hittel páciensei számára, rá tud hangolódni a gyógyerőre, hogy az általa adott gyógyszerek mellékhatása elmaradjon. Súlyos operációnál segítséget és irányítást kérhet, és az erőre való ráhangolódás által választ kaphat sok kérdésre.

Bruno Gröning nem akar elvenni semmit az orvosoktól, hanem a valóságban adni akar nekik valamit. Tájékoztatót szeretne adni az emberi testben levő összefüggésekről, egy betegség szellemi hátteréről (...). Az orvost, aki Bruno Gröninghez fordul, gazdagon megajándékozza olyan erővel és tudással, amit most még egyáltalán nem tud elképzelni. Nem lesz munkanélküli. (...)

Remélem és kívánom, hogy minden ember, különösen a kollégák, akik erről a tanításról értesülnek, ne legyenek elfogultak, és győződjenek meg arról, hogy mi az igazság a gröningi tanítás körül.“**

* Grete Häusler (kiadó): *Das Heil erfahren...*

** Grete Häusler (kiadó): *Das Heil erfahren...*

A Bruno Gröning Archívum

Bruno Gröning még életében archívumot létesített. Ebben vannak összegyűjtve feljegyzett beszédei, kérvények, folyamodványok, sikerbeszámolók, újságcikkek, levelezések és még sok más.

Az archívumot a Baráti Kör vezetője őrzi, és ez az egész baráti Kör legfontosabb része. Ebből merítik a „szellemi táplálékot“ a barátoknak: Bruno Gröning előadásai, az akkori eseményekről szóló forrásmunkák, szakértői vélemények, periratok, egykori barátok róla adott erkölcsi bizonyítványai, stb. Itt minden megtalálható, hogy általa Bruno Gröning valódi lényét és ténykedését megértsük, és hogy a rossz hírét keltő sajtóriportokat és más rágalmat meg lehessen cáfolni.

Felismerések a megváltás fényében

Hogy a barátokkal megértessék Bruno Gröning tanítását, évente három „oktatási” füzetet és egy sikerbeszámoló-füzetet adnak ki ingyen. Itt számolnak be a barátok tapasztalataikról és a felismerésekről, amelyeket Bruno Gröning tanításának felhasználásával gyűjtöttek.

Thomas Busse *Erkenntnisse im Licht der Erlösung* (Felismerések a megváltás fényében) című könyvében az oktatási füzetekből, az egyes beszámolókból idézeteket állított össze. Meg akarja mutatni, hogy „Bruno Gröning szellemi kincse mind nagyobb körben terjed el, és az embereket szellemi ébredésre vezeti.”

Íme néhány kivonat:

„Az ember az életét az isteni törvényekre kell, hogy beállítsa, ha nem akarja magát teljesen kiszolgáltatni a Rossznak!”

„Isten igaz gyermeke mindig és mindenütt az Atya akaratának engedelmeskedik. És minél több ember él eszerint, annál hamarabb valósul meg az Éden a Földön az egész Teremtés áldására.”

„A Jó, az isteni, hosszú távon érvényesülni fog. Hogy is mondja oly találóan a közmondás? Isten malmai lassan, de biztosan őrölnek. Természetesen addig még folyik a küzdelem, mert a nagy megtérés az emberiség nagy átalakulását hozza

magával, ki fogja szakítani a rossz szokások hatalmából, az értelem uralmából, a beképzeltségéből és más ördögi tulajdonságokból. Csak így tud megvalósulni a megváltás.“

„A Jót nem lehet dogmatikusan, külsőségek alapján felismerni, hanem a szeretet, egység és bizalom szellemében.“

„Nem helyes a szellemi szféráról előadást tartani, ha tudatom még nem nyert bebocsájtást ezekbe a szférákba, és egész (látszólagos) tudásom csak ismereti anyag, de életemben nem valósítottam meg.“

„Jegyezzük meg: Minden gondolatot állandóan vizsgáljunk meg, és ne játsszunk a Gonosszal, azaz ne ismerjük félre, mert hatalma van! De azt is jegyezzük meg: Isten a Mindenható!“

„Minden szeretet mennyei Atyánktól származik. Nélküle nem lennének képesek szeretni. Ő a forrás, ahonnan a szeretet ered, és Ő a tenger, ahol minden szeretet végződik. Egyedül Ő az, aki a szeretetet adja, tőle áramlik be a szívünkbe.“

„Higgyünk abban, hogy a Jó végső győzelmet arat minden rossz felett a Földön, mindegy, milyen formában akar a Sátán még utoljára teljes kegyetlenségét bevetve hatalmaskodni.“

„Egyszer és mindenkorra felejtjük el azt az anyagias gondolkodást, amely társadalmunkban ma oly szokványos. Ismerjük fel az istenit minden emberben, és mind jobban tanuljuk meg azt szeretni és tisztelni, így egészen eggyé tudunk válni Istennel és az emberekkel.“

„Minden nap, minden órában jót vagy rosszat tehetünk. És ebben rejlik az emberek sorsa.“

„A megsebzett szívnek nemes balzsam Bruno Gröning tanítása, de a megkeményedettnek, önzőnek botránykő, melyet el kell távolítani az útból. Igen, el akarták távolítani Bruno Gröninget az útból, ez úgy látszott, hogy sikerült: gyógyítási tilalom, per, halál. De nem számoltak azzal, hogy az isteni törvények örökké érvényesek és megdönthetetlenek, hogy az ember nem irthatja ki azzal, hogy a testet, amiben lakoztak, megsemmisíti, elégeti. Ő nem! Mégis történik segítség és gyógyulás. A megváltás fénye a legfényesebben ragyog!“

Tájékoztató tevékenység

Éppúgy, mint a barátokkal való foglalkozás és oktatás, a céltudatos tájékoztató tevékenységnél is fontos, hogy az embereket elérje. Miután évtizedekig majdnem lehetetlen volt Bruno Gröninget a sajtóban nyilvánosságra hozni, ezt az akadályt 1989 elején megszüntették. Halálának harmincadik évfordulóján néhány újság és folyóirat felhasználta az alkalmat, hogy a néhai „csodadoktorról“ és mai barátairól tájékoztasson.

Így terjesztettek el egy cikket a DPA-n (német sajtóügynökség) keresztül Peter W. Fischer tollából, amelyet több mint negyven újság, nem csak Németországban, hanem külföldön is átvett. A *Deutsche Zeitung* Sao Paulóban 1989. január 28-án azt írta:

„1989. január 26-án volt Bruno Gröning halálának 30. évfordulója.

Nagy gyógyításainak időszaka 1949-59-ben volt, többek között Herfordban és Rosenheimben, ahol emberek ezrei, közülük legtöbben orvosilag gyógyíthatatlanok, testileg és lelkileg egészségesek lettek.

Bruno Gröning 1906. május 31-én Danzigban született, nem csodadoktor, nem szokványos szellemgyógyász, több annál! A Heilstrom által történő gyógyulások ma is folytatódnak, ahogy ő azt megígérte:

„Minden ember a maga orvosa lesz!”

„Nincs gyógyíthatatlan!”

Erre nagyon sok orvosi szakvéleménnyel ellátott bizonyíték és dokumentáció van a mostani, állandóan növekvő Baráti Körből.“

Ettől kezdve állandóan található az újságokban és folyóiratokban a Bruno Gröning Baráti Köréről szóló közlemények. A rádió- és TV-adók is fokozódó érdeklődést mutatnak. Figyelemre méltó, hogy Bruno Gröning már életében bejelentette:

„Harminc évig kell az embernek a föld alatt feküdnie, amíg ismert lesz!”

Itt következik még néhány példa a mai tudósításokra: A *Die Aktuelle* írta „A kiválasztottak – kozmikus energiával való gyógyítás“ című sorozat tizedik részében, 1991. április 27-én:

„Eldobtam mankóimat,‘ – mondja ragyogva Elisabeth Winter (66) Blankenbergből, Bonn környékéről – „nincs már szükségem rájuk!‘ Aki a történetet hallja, alig tudja elhinni. Az özvegy évekig szenvedett porckorongsérv miatt. Az orvosok azt mondták neki, hogy egy operáció semmit nem használna. De Elisabeth Winter nem akart ebbe belenyugodni. Ismerősök által került a Bruno Gröning Baráti Körbe. Ez 1987-ben volt. Tavaly 1988 október 23-án megtörtént vele a csoda. „Ezen az estén, mialatt a közösségben voltam, elfogott az olyan érzés, mintha egy nyári szellő fújt volna keresztül rajtam. Utána felálltam, félretettem mankóimat, és azóta azok nélkül járok‘ – emlékszik vissza a nyugdíjas asszony. (...)

Sokan, akik Grete Häuslerhez és a Baráti Körbe jönnek, meggyógyulnak. Grete Häusler csak a tanítás kezelőjének tekinti magát, amelyet a gyógyász Bruno Gröning 1959-ben történt halálakor örökségként hátrahagyott. „Én még személyesen ismertem, és ő maga gyógyított meg‘ – meséli Grete Häusler. És bevallja, hogy ő akkoriban kételkedéssel telve ment el hozzá. Igen, tulajdonképpen egy barátnőjét akarta ettől a „sarlatántól“ megmenteni. Ma jobban meg van győződve a gyógyerejéről, mint valaha. Teljesen magáénak vallja alaptételét: „Higgyél és bízzál, segít és gyógyít az isteni erő.“

Az NWZ, Nordenham 1991. április 12-én többek között ezt írja:

„Évek óta tartó övsömörben szenvedtem. Az orvosok azt mondták, hogy ezzel kell élnem. Természetgyógyászhoz mentem, és mindig volt nálam egy tégely homeopátiás szer. De semmi sem segített. ‘ A fiatalember, aki egy vendéglőben egész természetesen beszél egy csoportnak a betegségéről, a Bruno Gröning Baráti Kör tagja. A közösségben felvette a Heilstromot, és megszabadult bajától.

Más Baráti Kör-tagok is beszámolnak arról, hogy a Baráti Körben megszabadultak a migréntől, mely évekig kínozta őket, vagy hogy depresszióból és súlyos hábtetegségből meggyógyultak. Valaki elmondja, hogy elmúlnak fájdalmai, ha egy Bruno Gröningről készült fényképet a fájó testrészsre helyez. (...)

Ezen az estén néhány tag a *Hotel zur Post*-ban gyűlt össze, hogy a közösségről és mesteréről tájékoztasson. Detlev Römer, nordenhami lakos vezeti az összejövetelt. Beszámol arról, hogyan jött sok évvel ezelőtt a közösségbe, kételkedve, ateistaként. Akkoriban súlyos hátbetegsége volt, depressziós és gátlásos volt. Két évig tanulmányozta Bruno Gröning tanítását, minden szót alaposan megvizsgált. Azután saját testén meg tapasztalta a gyógyulást.“

Fordítói munka

Már évekkel ezelőtt elkezdtek a Bruno Gröningről szóló írásokat idegen nyelvekre lefordítani. Először angolra és franciára szorítkozott ez a tevékenység, de hamarosan más nyelvek is hozzájöttek. Az idegen anyanyelvű barátok vették maguknak a fáradtságot, hogy könyveket, oktatási füzeteket fordítsanak le, és így azokat honfitársaik számára is hozzáférhetővé tegyék.

Mióta a nem-németnyelvű országokban is vannak közösségek – mint pl. Hollandiában, Belgiumban, Romániában, Magyarországon, Lengyelországban – mind kiterjedtebb lesz a fordítói munka. A Bruno Gröning által történő szellemi gyógyulás lehetősége minden embernek rendelkezésére kell, hogy álljon. Nincs nemzethez vagy valláshoz kötve. A Baráti Kör tevékenységének alapja az a kívánság, hogy segítsen a szenvedőkön.

A Grete Häusler Kiadó

Bruno Gröning röviddel halála előtt közölte, hogy könyvet szeretne írni. De már nem került rá sor, csak a cím, a vázlat és egy írásban rögzített bekezdés maradt fenn az archívumban. Grete Häusler 1984-ben hozzákezdett, hogy megírjon egy könyvet Bruno Gröning szellemében: *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről). Átvette a címet és a vázlatot, és részletesen beszámolt a csodatévő ember körül törtétekről.

Miután nem talált kiadót, így saját kiadásban kellett kiadnia. Így alakult meg a Grete Häusler Kiadó ezzel az egy könyvvel. Időközben

könyvek, kazetták, cd-k, videófilmek és művészi képeslapok (gyönyörű természetfotókkal) gazdag választéka áll rendelkezésre.

A könyvkiadó célkitűzése a következő:

„A Grete Häusler Könyvkiadó feladatául tűzte ki, hogy a nyilvánosságot Bruno Gröning személyéről és tanításáról tájékoztassa, hogy minden érdeklődőnek megadja a lehetőséget, hogy saját maga meggyőződhesen Bruno Gröning nagyszerű művéről.“*

Grete Häusler írta a *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning* (Ez az igazság Bruno Gröningről) című könyvében:

„Ki volt Bruno Gröning? Sarlatán, csodadoktor, vagy isteni küldött? Ezek a kérdések évekig, mint címsorok jelentkeztek a sajtóban, és máig is minden képzett és képzetlen egyén azt gondolja, hogy a ‚kis Gröningről‘ – ahogy ő nevezte magát – már véleményt tud alkotni. Aki tudni szeretné, hogy valójában ki volt Bruno Gröning, annak saját magának kell a lényét és a tevékenységét megvizsgálni, ahogyan már a Bibliában is írva van: ‚A tetteik alapján fogjátok őket megismerni.‘“**

A kiadó minden munkatársa tiszteletbeli munkát végez. Senki nem kap pénzt tevékenységéért. A bevételeket arra használják fel, hogy új írásokat, újabb kiadásokat és új beszerzéseket tegyenek lehetővé. Másképp nem lett volna lehetséges a kiadó fejlesztése. Időközben már többször képviseltette magát a frankfurti és más könyvvásárokon is. A kiadó és a Baráti Kör pénzügyileg elhatárolódik egymástól. A kiadó fontos eszköze annak, hogy Bruno Gröning tevékenységét megismertessék a nyilvánossággal, és elterjesszék tanítását.

Bruno Gröning tevékenysége az emberbaráti szeretet műve. Senki nem keres rajta. Minden segítő társadalmi munkában tevékenykedik – fizetés nélkül és a szabadidejében. Egyedül a másokon való segítség vágya ösztönzi őket arra, hogy közreműködjenek. Az egész műnek az a célja, hogy a szenvedőknek, betegeknek és szenvedőknek megmutassanak egy utat, amely a fájdalomból és szenvedésből kivezet, és az embernek egészséget ajándékoz. Amit a barátok maguk tapasztaltak, nem akarják saját részükre megtartani, hanem tovább akarják adni.

* Grete Häusler Verlag, Katalog 1991/92

** Grete Häusler: *Hier ist die Wahrheit...*

7. fejezet: A Bruno Gröning Baráti Kör – szekta?

A Bruno Gröning Baráti Kör nem egyházi közösség, amelyben hit-térítést végeznek. Itt felmerül a kérdés, hogy szektáról van-e szó. Le kell-e mondania a segítségkeresőnek eddigi hitéről, fel kell-e adnia val-lási közösségét, ha felvételt szeretne nyerni a Baráti Körbe?

Erre a kérdésre jelentette ki Rolf Zachau a *Bruno Gröning – be-ve-zetés a tanításába* című könyvben:

„Legelőször is fontos tudni, hogy a Baráti Kör nem szekta! Nem akarunk alternatív egyházat alapítani a fennálló egyházak vagy vallási csoportosulások mellé. Senkinek nem kell megtagad-nia eddigi hitét, aki hozzánk jön. Nincs felvételi ceremónia vagy valamilyen szertartás. Nem kell belépési nyilatkozatot aláírni, és nem kell megszabott tagdíjat fizetni. Mindannyian normálisan dolgozunk, és minden adódó feladatot szabadidőnkben, „társadalmi munkában“ végzünk el.“*

Nem valláshoz kötött

Bruno Gröning tevékenysége nem kapcsolódik valláshoz vagy fele-kezethez. Nem követel új hitvallást a segítségkeresőktől. Ellenkezőleg, Bruno Gröning azt tanácsolta hallgatóinak, hogy maradjanak hűek hitükhöz és járjanak templomba. Nem játszik szerepet, hogy az ember keresztény, muzulmán, zsidó, hindu vagy buddhista. Csak az a fontos, hogy magában hordozza az Istenben való hitet, vagy kész legyen arra, hogy a hitet felvegye.

„Minden ember, mindegy, milyen nemzetiségű, bőrszínű, val-lású, érdemes rá, hogy segítsenek rajta.“

Bruno Gröning felszólította az embereket, hogy szívleljék meg a hitet, és ültessék át a gyakorlatba. Felismerte korának visszás állapotát

* Grete Häusler: *Bruno Gröning – Einführung in seine Lehre*, Grete Häusler Verlag, Wegberg, 1991.

és tudta, hogy sokan vallották ugyan hitüket, de nem hordták szívükben. Ezért gyakran mondta:

„Ne azért menjenek a templomba*, hogy ledarálják az imádságukat! Ne! Váltsák át az imákat, amelyeket az ajkukon kiejtettek, tettek!”

Felszólította az embereket, hogy vegyék komolyan a hitet.

„Bizonyítsa be, hogy valóban istenhívő ember! Menjen az Isten házába és imádkozzon ott áhítatosan! Nem úgy, mint eddig, hogy egyesek, talán sokan is, csak azért mentek oda, hogy lássák, milyen ruhát visel az egyik vagy másik ember, és azt kitérgetik, és sok más piszkos dologért, amit én saját szememmel láttam és saját fülemmel hallottam. Azt ne tegyék! Ha az ember a templomba megy, akkor áhítatosan mondjon köszönetet az Úristennek mindazért, amit az emberekért tett.”

Bruno Gröning nyíltsága miatt némelyek számára kellemetlen kortárs volt. Mindenekelőtt azért, mert határozottan lépett fel a régi, megszokott gondolkodásmóddal szemben. Így energikusan szembeállt azzal a felfogással, hogy a betegség Isten büntetése. Kimondottan kihangsúlyozta, hogy Isten nem büntet. Minden rosszat, ami az emberrel életében történik, az ok és okozat elvére vezetett vissza.

„Minden ember saját szerencséjének kovácsa, mert ki mint vet, úgy arat.”

Bruno Gröning nem akarta magát előtérbe állítani, azt sem kívánta, hogy tiszteljék. Mindig a „kis Gröning“-nek titulálta magát, és felszólította a segítségkeresőket, hogy „Gröninget tegyék teljesen félre“, és egyedül szavainak valóságtartalmáról győződjenek meg.

„Én semmi vagyok, az Úristen minden.”

„Akinak abban a szerencsében volt része, hogy általam újra helyreállt az egészsége, az mindenkor köszönje meg szívből Istennek, én csak eszköze és szolgálója vagyok.”

„Büszke vagyok arra, hogy Isten kis szolgálója vagyok.”

„Az embert a gyógyuláshoz akarom segíteni azzal, hogy a Jót, ami csak az isteni út tud lenni, megmutatom neki.”

* Általános értelemben, templom, mecset, zsinagóga, stb.

Feltárta az ínséget

Bruno Gröning fellépése 4 évvel a második világháború vége után feltárta az emberek ínségét és szükségét, és az egész világ számára láthatóvá tette azt. A háború károsodásait az orvosok és lelkipásztorok nem tudták megszüntetni. Dr. phil. A. Kaul írja 1949 júniusában a *Das Wunder von Herford* (A herfordi csoda) című füzetében az ottani állapotokról:

„Ezrével jönnek a betegek és senyvedők a westfáliai kisvárosba, vonattal, gyalog, lovaskocsikkal és mentőautókkal. (...) Az emberi szenvedés, ami itt megmutatkozik, megrázó és határtalan. A környező kertekben és parkokban ülnek a betegek, állnak a nyugágyak, hordágyak, nappalokon és éjjeleken át várnak az ideérkeztettek a gyógyulásra. (...)

Németország minden részéből áramlanak ide a reménytelenek és terheltek, ifjak és aggastyánok, asszonyok, lányok, gyermekek, minden társadalmi osztályból és rétegből, amerikaiak, angolok, belgák, svájciak, svédek, magyarok, lengyelek, még cigányok is. (...) Sánták, vakok, süketek, a baj és az ínség közössége. Szegény emberek, akár luxuskocsiban ülnek, vagy fáradtságosan manókkal közlekednek. Reménytelenek és reménykedők, fáradtak, elkeseredettek, százszorosán, ezerszeresen csak egy a kívánság: gyógyulást találni.“*

Az ínségesek seregét a rosenheimi Traberhofon Kurt Trampler *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvében így írja le:

„A szenvedők, elhagyottak, a sorscapástól sújtottak, akik a vigasztalás és gyógyulás utolsó reményével összesereglettek, mindannyian a materializmus korszakának vádlói, annak halálos kudarcáról keserű ínségükkel vitathatatlan bizonyítékát adták. A háború által ezer sebbel és szenvedéssel sújtva, elűzve hazájukból, az elkeseredésben és a bajban magukra hagyatva jöttek Gröninghez. (...)

* Dr. phil. A. Kaul: *Das Wunder von Herford*, Lauda kiadó, Laudenbach, Bergstraße, 1949.

A nagy középkori mesterek apokaliptikus képei váltak valósággá, ha az ember azt a szörnyűséget felfogta, ami ezeket az embereket idejuttatta. Ami a házak falai mögött a részvétlen kíváncsiság elől rejtve volt – gyógyíthatatlan betegségek és sebek, lelki pusztítás és tompa életfélelem – itt kérlelhetetlenül és elkerülhetetlenül láthatóvá vált. Asszonyok és gyermekek sápadt, elsovadt arccal, melyben elkínzott szemek égtek, akik még a sírást is elfelejtették; amputáltak és bénák, egyik sem volt képes önállóan mozogni, emberek, akik a visszafojtott sírástól rázkódtak – így gyűltek össze, így hordták ide őket: ezrek és ezrek vég nélküli sora.

Ami élet- és akaraterő, boldogság és bizodalom volt bennük valaha, az összetiporva hevert a fogolytáborok szögesdróttja mögött, a leomlott házak romjai alatt, az elveszett hazában.

Ezekben a napokban és hetekben senkit sem találtam, akit nem érintett és nem rázott meg mélyen a szenvedés és az ínség ilyen szörnyű látványa, ami minden képzeletet felülmúlt. Aki betekintethetett a kőrőlevelek sokaságába, melyekben segítséget kértek azok, akiknek egészségi vagy gazdasági okokból nem volt lehetőségük, hogy Gröninghez utazzanak, az előtt világossá vált, hogy az emberek, akik utolsó reményként itt napokig kitartottak, csak képviselői a betegek, sebesültek és elkeseredettek végtelen tömegének, amely mindenütt jelen van, ahol háború, államérek, gyűlölet és bizalmatlanság mozgatja, alakítja a népek sorsát. Bizonyosan voltak ezek között az emberek között sokan, akiknek a betegsége a legnagyobb békében is kialakult volna. De a segítségkeresők többsége a tudományos alapokon nyugvó tömegmegsemmisítésnek és napjaink már alig elviselhető lelki megterhelésének áldozata volt.“*

A gyógyulás kegyelem

Bruno Gröning állandóan kihangsúlyozta, hogy minden gyógyulás ajándék, Isten kegyelme. Még ha az élet törvényszerűségei úgy is vannak lefektetve, hogy az ember Isten segítségével meggyógyulhat, nem magától értetődő, hogy Isten rendjébe, amelyből kiesett, visszatérhet.

* Kurt Trampler: *Die große Umkehr*

„A meggyógyult ember Isten által megáldott ember.“

A gyógyulás áldása kegyelem, mellyel Isten minden embert meg akar ajándékozni. Nem Isten akarata, hogy az ember szenved. Isten azt akarja, hogy a szenvedőkön segítsenek. Mindenütt, ahol Isten műve láthatóvá vált, elsősorban a szegények, betegek és terheltek voltak azok, akik az Ő segítségével részesültek. Ha az ember kész arra, hogy megtérjen, és az isteni rendben éljen, akkor áldásban és gyógyulásban lesz része.

„Isten akarata meghatározott, Isten azt akarja, hogy az ember segítséget nyerjen, ha felismeri, hogy a Gonosz lealacsonyítja. Isten segít rajta, Isten vezeti, és Isten meg is bocsát.“

Nem szekta!

Még ki kell hangsúlyozni, hogy a Bruno Gröning Baráti Kör esetében nincs szó szektáról. Minden munkatárs önkéntesen dolgozik, senki nem kap pénzt tevékenységéért. Nem szednek be díjat, belépődíjat vagy hasonlót. A Baráti Kör nem egyházi értelemben vett vallási közösség. Egyedül arról van szó, hogy segítsen az embereknek, akik bajban vannak. Ez a mostani időben éppoly fontos, mint 1949-ben volt. A szükség nem lett kisebb.

A kórházak tömve vannak, mind több klinikát építenek, az orvosok túlterheltek. Mind újabb betegségek bukkannak fel. Az öngyilkosságok száma ijesztően magas, és a depresszió sötét felhőként borítja be a kedélyeket. Az életet sokan már csak kinnak érzik, és az anyagi jólét ellenére sem boldogok.

Olyan időszakban, amelyben egyik riasztó hír a másikat követi, szükséges, hogy az emberiség észre térjen, és elkezdjen másképp gondolkodni, Isten felé fordulni. Ehhez szeretne a Bruno Gröning Baráti Kör hozzájárulni azzal, hogy Bruno Gröning tanítását tovább adja, és így sok ember számára elérhetővé válik a segítség és gyógyulás. Az a cél, hogy megmutassa, hogy hogyan tudják visszanyerni egészségüket.

„Hazudjak Önöknek, mondjam azt, hogy itt csak egy olyantól függ minden, mint én vagyok? Nem barátaim, ez saját maguktól

függ, hogyan veszik fel a Jót! Mikor tudják ezt felvenni? Nem előbb, mielőtt megszabadítják magukat, megválnak a Rossztól, ha valóban semmi közös dolguk nincs már a Rosszal. Előbb nem történik meg a felvétel. Előbb nem lehetséges! Tehát most nyissák meg a szívüket, valóban ürítsenek ki mindent! Távozzon minden gond és baj!“

8. fejezet: Gyógyulási beszámolók

A Gröning Mű alapját a gyógyulások és a mindennapokban kapott segítségek képezik. Ezekből tudnak a segítségkérők bátorságot és hitet meríteni.

Orvosi dokumentáció

Időközben az orvosi csoportok munkája által számos gyógyulást tudtak dokumentálni. Betegek aktái és számos utóvizsgálati eredmény áll rendelkezésre. A gyógyulások bizonyított tények. A Bruno Gröning Baráti Kör sikerbeszámoló-kötetében Dr. Matthias Kamp 1989-ben a következőképpen ír az orvosi kör munkájáról:

„Bruno Gröningnek még életében az volt a kívánsága, hogy az orvosok érdeklődjenek a művében történő gyógyulások iránt. De az ötvenes évek orvosai nehezen tudták működését elfogadni. Túlságosan nehéz volt Bruno Gröning tetteit és gondolatait elfogadni azoknak, akik betegeik számára éveken át a gyógyuláshoz vezető igaz utat a gyógyászati kezelésekből és a gyógyszerekben látták. Egyesek felismerték ugyan Isten szellemének igazságát és fényét az ún. csodagyógyulások mögött, amelyek Bruno Gröning környezetében történtek, de nem látták a nagy értékű orvosi dokumentációk szükségességét. (...)

Häusler asszony a Bruno Gröning halála utáni években (Bruno Gröning ezt hazatérésnek nevezte) állandóan igyekezett a barátok sikerbeszámolóit feljegyezni és rendezni. 1986 óta a beszámolókat még orvosi szempontok szerint is megvizsgálták. 1989-ben megalakult egy orvosi csoport, amelyben a Baráti Kör orvos tagja magukra vállalták, hogy a helyi közösségekben feljegyzett sikerbeszámolókat egy közös munkacsoportban feldolgozzák. Tisztázzák a beszámoló során felmerült kérdéseket, és figyelnek a pontos orvosi kifejezésekre. Sőt, igyekeznek a kezelőorvosoktól korábbi orvosi leletet kapni, és utóvizsgálatokat kérni.“

Más helyen így ír az 1992-ben megalakult *Orvostudományi Szakcsoport*-ról:

„A Szakcsoportban az orvosok, természetgyógyászok, többek között szaktudásukat akarják bevetni, hogy az isteni erő hatalmát a szellemtől eltávolodott tudományhoz kötődő embereknek érthetővé és kézzelfoghatóvá tegyék, bátorságot és hitet adjanak nekik, s hogy gyógyulást keressenek önmaguknak a szellemi úton, és azáltal a gyógyuláshoz vezető utat megmutassák. Az ember szellemi megtérésének és megújulásának alapja azok a dokumentációk lesznek, amelyekben a gyógyulás előtti betegségi állapot világosan látszik, és azután a visszanyert egészség a műszeres vizsgálatokban félreérthetetlenül megmutatkozik.“*

A gyógyulás megszentelődik

Az *Unter uns steht EINER, den kennt keiner* (Közöttünk van EGY VALAKI, akit senki sem ismer) című könyvében a gyógyulással kapcsolatosan így ír Grete Häusler:

„A segítségek és gyógyulások továbbra is folytatódnak. A Heilstrom itt van. Isten állandóan küldi ezt mindenhová. Csak fogadnunk kell, s akkor hat.

Aki Bruno Gröningen keresztül felvette, ill. megteremtette a kapcsolatot a nagy erőműhöz, az létre tudja hozni ezt a kapcsolatot. Minden gyógyult tovább tudja adni a gyógyulást. Ennek alapján tudjuk mi barátok az embereknek a segítség és gyógyulás lehetőségét átadni. Ezek hangolódnak rá naponta az isteni gyógyerőre, magukba fogadják, és az hat.“**

A *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* (Az üdvöt megismerni, ez az igazság) című könyvében a következőképpen ír:

„A gonosz elleni harc olyan egyszerű: ne fogadjuk magunkba a gonoszt, higgyünk a jóban és kérjük a segítséget. Bruno Gröning

* *Der Weg zum Heil*, a Bruno Gröning Baráti Kör Orvostudományi Szakcsoportjának (MWF) folyóirata, 1992/1 kiadás

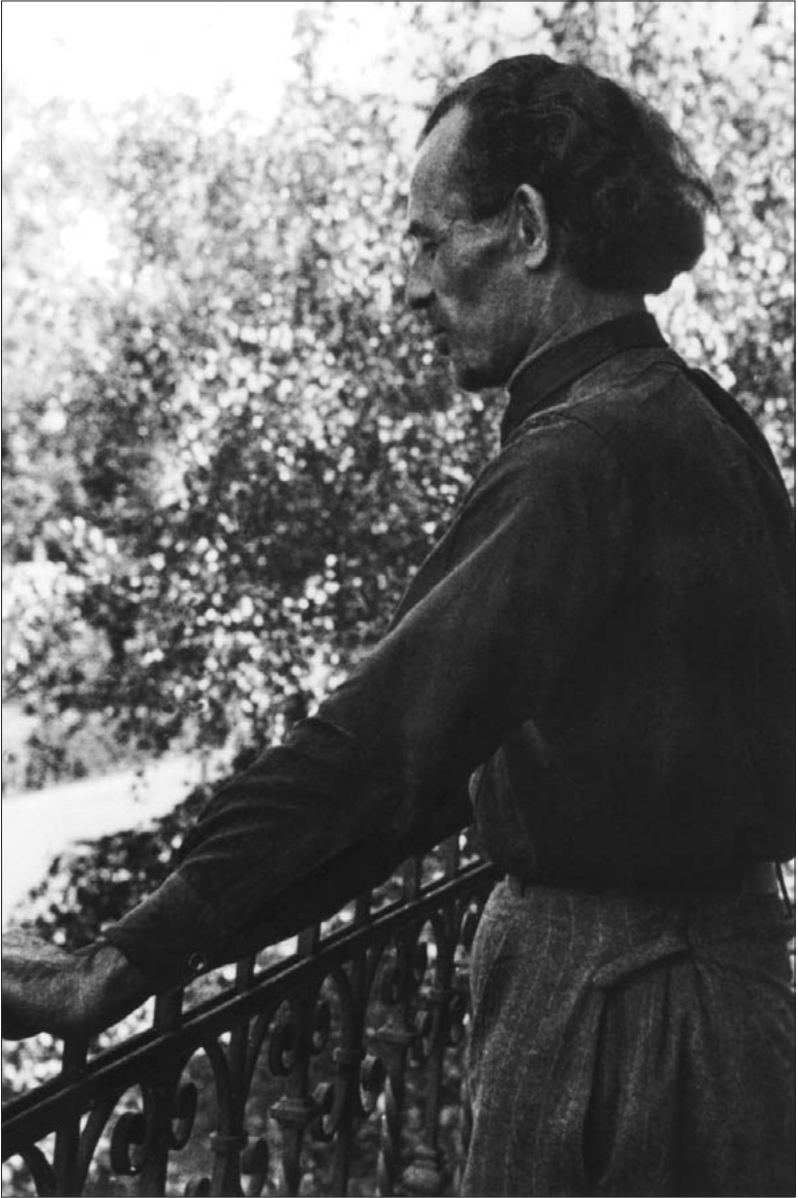
** Grete Häusler (kiadó): *Unter uns steht EINER...*

A testvérek között (alsó sorban balról a második)

Az egyszerű munkás (fentt jobbról a második)

A herfordi Wilhelm téren

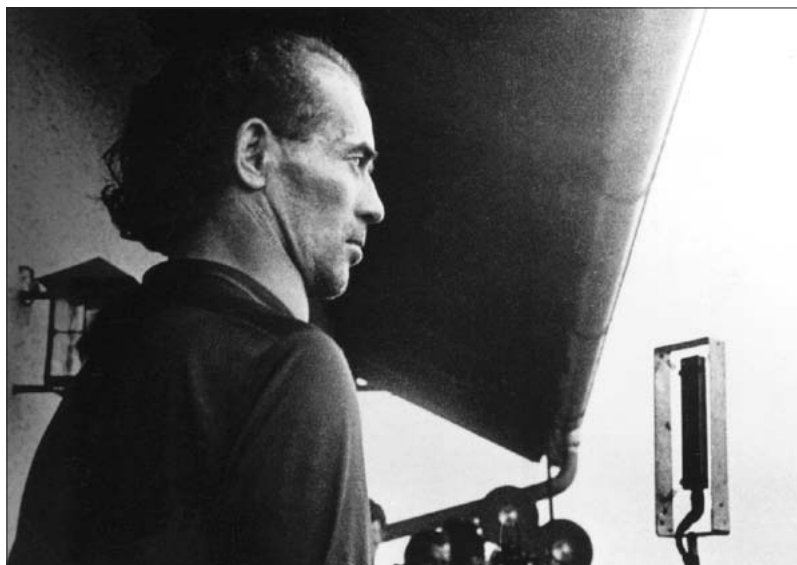
Bénák járnak...

Számptalan szenvedő ...

... utolsó reményége

A rosenheimi Traberhofon

Tömegek jönnek Gröninghez

Grete Häuslerrel

Egy közösségi óra

Gyógyítási tilalom

Bíróság előtt

Bruno Gröning sírja

A Bruno Gröning Baráti Kőr

azt mondja: „Kérje Istent, hogy segítsen, az ember egyedül gyenge! Így cselekedtem. A gonosz meghátrált és abbahagyta működését, mert nem hittem a „gyógyíthatatlanban“, a betegségben, a gondban és szerencsétlenségben. A belső harc csak annyi, hogy az ember gondolatban megváljék a betegségtől. És akkor megtörténhet, hogy Isten nagy segítsége megnyilvánul, és a gyógyulás kiterjed az emberre. Az egész emberre kiterjed, lelkére és testére is. A gyógyulás megszentelődik.

Ez az új út, amit Bruno Gröning megmutatott nekünk, hogy visszakaphassuk elveszett egészségünket. Ezért élt, ezért halt meg, és mi vagyunk az örökösei. Fogadjuk el ezt a nagy örökséget, akkor jól érezzük majd magunkat ezen a Földön!“*

A következőkben közreadott gyógyulási beszámolók bepillantást adnak Bruno Gröning működéséről a mai időkben. Itt nemcsak dokumentált beszámolókról van szó, hanem a gyógyultak aláírásukkal bizonyítottak minden egyes beszámolót, és ezeket az orvosok mind megvizsgálták.

Gyógyulás asztmából

Robert Busse, 22 éves, a Schwerini Közösségből, kisgyerek kora óta szenvedett légzési zavarokban. A diagnózis spasztikus bronchitis volt. A légszomj eleinte csak évente egyszer jelentkezett, és gyógyszerek szedése mellett 2-3 hétig tartott (antibiotikum). Az évek folyamán azonban ezek a légszomj-rohamok egyre gyakoribbak lettek.

„A bevezetésem előtti évben a légszomj alvás közben, rohamszerűen jelentkezett. A légzés nagyon megnehezült, ekkor bevettem egy Aminophyllin tablettát (100mg). Mintegy egy óra múlva tovább tudtam aludni.“

De a rohamok egyre súlyosabbak lettek. 1989 októbere óta még erősebb gyógyszereket kellett bevennie (Theophyllin retard). De sem a naponta négyszeri (280 mg alkalmanként) megemelt dózis beszedése, sem a 10 napon át tartó kétszeri antibiotikum-kúra nem vezetett átútó javuláshoz. Bevezetéséig még további gyógyszereket kellett szednie:

* Grete Häusler (kiadó): *Das Heil erfahren...*

„Négyszer két Hübe Allergospasmin (spray formájában) és éjszakára egy kapszula Aeraoabin fortét (400 mg Theophyllin). Időnként panaszmentes lettem, csökkent terheléssel.

De nem tudtam azt a gondolatot elfogadni, hogy életem végéig gyógyszereket szedjek, és megpróbáltam az adagokat csökkenteni. Ha azonban a gyógyszer beszedésének időpontját kb. egy vagy másfél órával kitoltam, a nehéz légzésem keresztül éreztem, hogy itt a legfőbb ideje a gyógyszereket újra beszedni.“

Egy információ által 1990. június elején lett figyelmes Bruno Gröningre, és gyors elhatározással meglátogatta az egyik információs előadást.

„Az előadáson azonnal éreztem a Heilstrom-ot. A kezeimen bizsergést éreztem, hátamon erős hasogatás lépett fel, és éreztem a tüdőmet. Ezt követően a gyógyszereket még normálisan beszedtem.

A következő nap a gyógyszerek ellenére is erős légszomjam volt. Nem volt erőm, és így egy darabig ülve maradtam. Azt gondoltam, ez biztosan az a bizonyos Regelung. Ez a Regelung kb. egy óra hosszat tartott. Este ismét bevettem a szokásos gyógyszeradagomat.

Egy vagy két nappal később spontán elhagytam a spray-t. Nem éreztem légszomjat. Elmondtam ezt orvosnőmnek, aki azt mondta, megpróbálhatom, de nem hiszi, hogy ez sikerrel járna.

Mivel még mindig aggódtam, hogy éjjel a légszomj jelentkezik, csak egy héttel később hagytam abba az éjszakai gyógyszerek szedését. Pár nappal később éjszaka még egyszer éreztem, hogy alig kapok levegőt. Most is azt gondoltam, ez csak Regelung lehet, használtam a sprayt, és tovább aludtam.

Azóta tökéletesen megszabadultam a légszomjtól. Nincs szükségem többé gyógyszerekre, és ha megterhelem magam, akkor sincsenek már panaszaim. Ismét tudok több emeletet pihenés nélkül megtenni (a 4. emeleten lakom), még úgy is, hogy 2-3 lépcsőfokot egyszerre lépek. Mindez anélkül, hogy légszomjam lenne. Ez azelőtt, a terhelésem ideje alatt még gyógyszer szedése mellett sem volt lehetséges.

Köszönöm Istennek, hogy Bruno Gröning tanítása által megajándékozott a gyógyulással.“

A következő hónapok alatt több orvosi vizsgálat kimutatta, hogy a betegség teljesen megszűnt. Orvosi szempontból nem tudtak semmit sem megállapítani.

Bénulások megszűnnek

Andreas Ermisch, 36 éves, a Lübecki Közösségből. 1976 óta volt béna a bal lába. Ezt a gerincoszlopban keletkező porckorongsérv idézte elő. Dr. Matthias Kamp egy orvosi kommentárjában a következőképpen ír:

„Porckorongsérv esetén a porckorong-szövetek kitüremkednek a gerincvelő-csatornába. A gerincvelő-csatornában haladnak az idegek, amelyek az izmokat irányítják. Ezek a kitüremkedett porckorong-szövetek nyomása miatt megsérülnek. Ha ez a nyomás hosszabb ideig hat az idegekre (kb. egy év), akkor az idegek tönkremennek, és az ennek megfelelő izmok bénulása, amelyeket ezek az idegek látnak el, tartós marad.“

Ermisch úr így számol be szenvedéséről:

„Az első porckorongsérv 1976-ban lépett fel, utána 1977-ben még kétszer, 1979-ben és 1980-ban is még évenként egyszer. Ezekben az években minden egyes sérv után megoperáltak, de a bénulást nem lehetett elkerülni. Ha elhagytam a házat, járógépre volt szükségem, és az 1979-es operáció után acélfűzőt hordtam, ami a csípőtől a hónaljaimig ért, hogy a gerincemet egyenesen tartsa.“

A porckorong-leválás miatt Ermisch úrnak állandó hátfájdalmai voltak. Sőt az úszásról is le kellett mondania. Miután 1983-ban a jobb lábfeje megbénult, szeptember 8-án 100 %-os munkaképtelenné nyilvánították, és 1985-ben idő előtti nyugdíjba küldték. A lábak bénulása együtt járt a felsőcomb és az alsó lábszár érzéketlenségével.

„Mindkét lábfejem megbénult, és néhány pont kivételével érzéketlenné vált. Nem tudtam a lábujjaimat felfelé hajlítani és a

lábfejemet bokából felemelni. Nem tudtam a sarkamon járni, és a lábujjakon járni is nagyon nehézkes volt. A házon kívül járógépet használtam, és csak 200 méteres körzetben tudtam mozogni. (...)

Az orvosok azt mondták, hogy a lábfejem bénulása nem fog megszűnni, így kell továbbra is élnem. Öt olyan operáció után, amelyek nem hoztak gyógyulást, a különböző egyetemi és speciális klinikán az orvosok nem vállaltak további operációt.“

1983 Karácsonyán került Ermisch úr a Bruno Gröning Baráti Kör Lübecki Közösségébe. Mint kimondottan az ész embere, (aki mindenre magyarázatot szeretne) nehezeére esett, hogy hinni tudjon. Hallott egy gyógyulást, ami mélyen meghatotta, és azután lassacskán elkezdett saját gyógyulásában is hinni. Sok türelemre volt szüksége. A Regellungen éveken át tartottak, de az újonnan elnyert hitet nem adta fel. 1990. május 12-én aztán megtörtént a hihetetlen.

„A közösségi óra után, ráhangolódás közben hirtelen észrevettem, hogy a jobb lábfejemet meg tudtam mozdítani. Azóta a jobb lábfejem bénulása teljesen megszűnt. Úgy tudom mozgatni, ahogyan csak akarom.

Ezután természetesen kívántam a tökéletes gyógyulást, de akárhogyan is igyekeztem és ráhangolódtam állandóan a Heilstrom-ra, ez nem sikerült. Így egyszerűen leadtam ezt a problémámat, bíztam és hittem, hogy majd minden jóra fordul.

És ez be is következett. Áldozócsütörtök reggelén, 12 nappal a jobb lábam gyógyulása után, először a bal lábammal keltem ki az ágyból. Már nem tudom egészen pontosan, de valami az utamban volt, és legnagyobb meglepetésemre megállapítottam, hogy a bal lábfejemet is tudom mozgatni.

Azóta mindkét lábfejemet teljesen normálisan tudom mozgatni. Ismét tudok a sarkamon és lábujjhegyen járni, nincs többé szükségem járógépre.“

1990 augusztusa óta a fűzőre sincs már szüksége. Egy neurológiai vizsgálat 1990 novemberében megállapította, hogy a bénulás teljesen megszűnt. A hátfájdalmak és a lábak érzéketlensége lényegesen csökkent. Panasz nélkül tud újra úszni. 1990 novemberétől Ermisch úr

ismét munkaviszonyban van, és családját el tudja tartani saját erejéből. Az orvos kommentárja:

„Mint a többi orvosilag lehetetlennek tartott gyógyulásnál, orvosként itt sem tudok magyarázatot adni, csak a tényeket megállapítani; és azokat, akik még bajban vannak, bátorítani, hogy önmaguk győződjenek meg.“

Térd- és nyakízület gyógyulása

Adolf Schmitz, 66 éves, a Roermondi Közösségből, Hollandiából már 1972 óta szenvedett feje hátsó részén és a tarkójában érzett erős fájdalomtól. Ez egy baleset következménye, ahogyan orvosa megállapította. A diagnózis: Cervicale Arthrose (nyakízületi károsodás).

„A fájdalmak ellen injekciókat kaptam. Mivel nem segítettek, nem akartam ezeket többé. Kenőcsöket is alkalmaztam, de ezek sem segítettek, sőt a fájdalom elleni tablettákat is abbahagytam, mivel semmi hasznukat sem láttam. Hét éven keresztül kaptam masszázsokat, különösebb siker nélkül.

Alig tudtam a fejemet forgatni. Ha valakit a hátam mögött látni akartam, egész testemmel kellett megfordulnom.

Ezenkívül elhasználódás miatt a térdeimben is állandó fájdalmakat éreztem. Ezeket a fájdalmakat 1976 óta éreztem. Nem voltam képes 10 percnél hosszabb ideig álldogálni. Orvosom kétoldali gonarthrosist (térdízületi kopást) állapított meg.“

1990 decemberében Schmitz úr egy információs pultnál hallott Bruno Gröningről és ezután bevezették a tanításba.

„Körülbelül öt közösségi órán voltam jelen, amikor 1991 januárjában észrevettem, hogy fejemet ismét szabadon tudom forgatni. Nem kellett egész testemmel odafordulnom, ha valaki az utcán megszólított. A fájdalmak is teljesen elmúltak.

Sőt, a térdemben lévő fájdalmak is teljesen megszűntek három hét után. A Bruno Gröning barátokkal voltam pl. a Weertnél, ahol több óráig tudtam probléma nélkül sétálni és állni.“

Röviddel ezután Schmitz úr elment házi orvosához, hogy megvizsgálta magát. Az orvos igazolta:

„Ezennel kijelentem, hogy Schmitz úr már évek óta krónikus fájdalomban szenvedett. Alapbetegsége a nyakcsigolyák Osteochondrozisa, valamint a C5-C6 porckorong degenerációja és erős lumbális spondylózis. Később gonartrozis (a térdízület kopása, károsodása) miatti panaszai is támadtak. 1982-ben EMG elektromiográfiát végeztek. A lelet: a cervikális 5-6 csigolyatestek spondylarthrozisa, valamint discopátiája (a porckorong megbetegedése), valamint kétoldali Foramina-szűkület az első mellkasi csigolyáig. Évekig tartó kezeléseket kapott, bármiféle érezhető eredmény nélkül. Ma már azt kell mondjam, hogy minden panasztól mentes.“

Mozgáskorlátozottság megszűnése

Eva-Maria Weidig 1990 októberében beszámolt 26 éves Susanne lányáról, aki agyi-panaszok miatt mozgáskorlátozott volt.

„Egy neurológiai klinika szakvéleménye így írta le mozgáskorlátozottságát: „Ez az agyműködés kora-gyermekkorai központi idegzavara többszörös mozgássérülést okozott, ami a test minden fontos motorikus működésének zavarában mutatkozott meg.” A diagnózis: gyermekkorai agyi zavar a végtagok bénulásával, a jobb oldalon erősebb mértékben, mint a bal oldalon.

Miben mutatkozott ez meg? Csak nagyon lassan tudott járni, csak a lábujjakon, a lábfejek befelé fordulva, aminek következtében gyakran elesett.

Karjai és lábai erőtlenek voltak, mindössze 2-3 km-t tudott gyalogolni (kb. 1 órát), ezután lábai felmondták a szolgálatot. Jobb karját nem tudta a feje fölé emelni, ezért nem tudott haját mosni, haját szárítani, fésülni. Bár egyáltalán nem tudott teniszezni, a jobb könyöke évekig állandóan be volt dagadva és nagyon fájt. Az orvosok ezt teniszkönyöknek nevezik (az inak tapadó-részének túlzott megterhelés által előidézett gyulladt állapota, ez esetben a túl gyenge izomzat következtében).

Kezeiben nem volt erő, ujjai és csuklói teljesen túlhajlíthatók, kézfogása lanya volt (kezeit úgy tudta nyújtani, hogy az ujjai hegyével képes volt alkarját megérinteni).

Az agykárosodás következtében görcsös állapotok léptek fel nála (az orvosi diagnózis jobboldali spasmus, görcs), melyek különösen a jobb kézben jelentkeztek.“

Gyakran szorult görcsbe a keze a tárgyak körül, amelyeket kézben tartott, vagy amikbe kapaszkodni akart. Emiatt nagy erőfeszítésébe került az írás. Mikor diktálás után kellett írni az iskolában, gyakran kihagyott szavakat, mivel bizonyos időre volt szüksége, hogy a kezét lazítani tudja.

„Gyakran kificamodott a jobb csípője (Subluxation = részleges ficam) (orvosi diagnózis V.d.a. schnappende Hüfte rechts = jobboldalt becsípődött csípő). Erős fájdalmai voltak, és csak egy hirtelen, váratlan rántással került vissza a helyére. Jobb lábát csak egész keveset tudta csípőben hajlítani (kb. 30-40 fokot), azon túl fájdalmak léptek fel nála. 30 cm-nél magasabbra nem volt képes a lábát felemelni.

A bénulások következtében az évek során görbe testtartás alakult ki nála (az orvosi diagnózis: látható tartásgyengeség fixált domború háttal); előrehajolva járt, fejét csak a válláig tudta fordítani, álla a vállába akadt. (...)

Az agykárosodás következtében a bevezetésig egész életében egyensúlyzavarai voltak (az orvosok ezt statikus és dinamikus koordinációs zavarnak nevezték). Elég volt egy gyenge lökés, és Susanne elesett. Mindig a jobb oldalára esett, minek következtében a jobb térdében a meniszkusza megsérült. Ez a térd leggyakrabban dagadt volt, mely állandó fájdalmakkal járt.

Jellegetes lábdeformációi is voltak (ortopéd orvos: ,arthopatie mindkét bokában és lábfejen, kétoldali erős bokasüllyedés és erős terpeszlábak’), és emiatt mindig különösen széles cipőt kellett hordania, rendes cipőbe nem fért bele a lába. Természetesen, a lábdeformáció járás közben fájdalmat okozott.”

A számolás nehezeére esett. Ideges gyomorpanaszai voltak, és sok dologtól félt, pl. sötétségtől, zivatartól, liftezéstől, változásoktól, egyedüléltől, vonaton való utazástól és idegenektől.

Miután Weidigék – anya és lánya – november elején az újságból értesültek Bruno Gröningről és felvették a Baráti Körrel a kapcsolatot, Susanne testében változás állt be. Édesanyja leírja a folyamatokat:

„1989.11.11-én, szombaton a jobb könyökízületben égésérzet és merevség lépett fel, utána elmúlt a teniszkönyök, ami 13 éve kínozt; azóta szabadon tudta mozgatni a jobb karját, és ami évekig nem sikerült, a feje fölé tudta emelni. Ezt Susanne maga észlelte, és mondta el nekem. Ezenkívül sokkal biztosabban tudta a kezét használni. Kezei mind jobban megerősödtek. Már nem tudta hátrahajlítani az ujjait, a csuklója igazán kemény és erős lett.

Korábban mindig laza kézfogása – hiányzott az erő, hogy kezet szorítson – erős lett. (...) Kezeit újra teljesen tudja használni. (...) A karok bénasága és a jobb kar görcsös állapota egyszerűen elmúlt! (...) Már nem lép fel görcs. (...) Már az írásnál sincsenek nehézségei. (...)

Az eddigiek már a bevezetés előtt megtörténtek, mi csak ráhanolódunk a Heilstromra, Bette asszony útmutatása alapján.

1989.11.13-án, hétfőn a bevezetés során Susanne zsidbádást érzett az arcában és erős fájdalmat mindkét lábában és lábfejében. Azután fejfájás lépett fel. Hinni tudtuk, hogy ezek Regelung-fájások, és a gyógyuláshoz vezetnek.“

Másnap Susanne mindkét lábát korlátozás nélkül fel tudta emelni, és rendesen tudott járni. Azóta nem ficamodott ki a csípője. Hátánál a görbe testtartás is elmúlt egy rövid Regelung után. Újra tudja a fejét fordítani és állat a válla fölé vinni.

„Azután a lábfejekben jelentkeztek a Regelung-fájások. A Bruno Gröning szavaiba vetett hittel és bizalommal kiállta a fájdalmakat, és amikor elmúltak, a hóban egy normális lábfej lenyomatát lehetett látni, és nem egy ‚teljes‘ (lúdtalpas) felületet. Régi cipői ma nagyok a lábára. Még hegyes-orrú Western-csizmát is tud hordani, ami korábban túl szűk volt számára.

Az egyensúlyi zavarok egyszerűen elmúltak. Egy héttel azelőtt, hogy az újságból Bruno Gröningről értesültünk, végig akart menni a játszótéren egy gerendán. Támogatnom és tartanom kellett, és azt kívánta: ‚Szeretném, ha ezt önállóan meg tudnám csinálni!‘

Pontosan három nappal a bevezetés után ment végig először önállóan a gerendán. Azóta megszűntek egyensúlyzavarai.

Majdem mindegyik gyógyulás a bevezetés utáni első huszon-négy órában történt.”

A lábak bénultsága eltűnt, Susanne ma megint négy-öt óra hosszat tud járni, még lejtőn felfelé is. Számolni könnyen tud és a többi korlátozottság is eltűnt.

„Susanne november 19-én az első közösségi órája alatt kigyógyult ideges gyomorbetegségéből. A közösségi óra alatt a kezdettől a befejezésig állandóan bőfögött. Azóta soha többet nem voltak gyomorpanaszai. (...) Félelmei biztonságérzetnek és öröme-
nek adták át helyüket, amelyek nála addig ismeretlenek voltak. (...)

Fel sem tudom fogni, hogy mi történt gyermekemmel ilyen rövid idő alatt. Az orvosok szerint súlyosan rokkant volt, gyógyulásra egész életében nem volt kilátás, mert ahogy nekem mondták, az agysejtek nem tudnak megújulni.

Évtizedekig rokkant volt, a társadalom megbélyegezte nyilvánvaló testi zavarai miatt. A legrövidebb időn belül újra egészsé-
gessé vált a Heilstrom következtében.

Az orvos, akit 1990 novemberében utóvizsgálat céljából felkerestem, nem tudta felfogni, hogy mi történt a lánnyal. A vizsgálatnál már semmi rendellenességet nem talált, és jelentésében többek között ezt írta: „Meglepő, óriási változást lehet megállapítani (...) A régi fennálló Tetraparesis (izomgyengeség) már nem állapítható meg (...) Csak igazolni tudom, hogy a páciens ez idő szerint (...) egészséges, és nem szorul kezelésre (...)“

Teljes szívemből köszönöm Bruno Gröningnek és az Atyais-
tennek ezt a nagy eseményt.“

Megérte a várakozást

„Életet kell vigyek abba, ami már régóta halott volt. Nem mindig lehet azonnal érezni, hogy az új élet beköltözött. Gyakran hosszan kell várjon az egyén, de azután egészen hirtelen jön, ha az egyén ez idő alatt nem hagyta, hogy a kétség és a kishitőség gonosz szelleme megérintse.“

A Bruno Gröning szavai mögött rejlő igazságot a 36 éves Renate Opitz, a Wegbergi Közösségből már megtapasztalta. Beszámol arról, hogy a sokáig alkalmazott fogamzásgátló tablettától hogyan maradt el a havi vérzése.

16 éves kora óta rendszeresen szedte a fogamzásgátló tablettát. Huszonhárom éves korában meg kellett állapítania, hogy elmaradt a havi vérzése, és egy gyógyszer alkalmazásával újra mesterségesen meg kellett indítani. Senki sem tudott rajta segíteni.

„Egy orvos se vette a fáradságot, hogy az okot megkeresse. Miután tanácsalanok voltak, azzal intézték el, hogy amíg nem szeretnék gyereket, addig ez így egészen kényelmes.

„Mikor egy orvos meghallotta, hogy melyik tablettát szedtem éveikig, egészen elszörnyedve mondta, hogy az túl erős, és általában csak olyan asszonyoknak írják fel, akik erősebb testalkatúak, és már több gyermekük van. Én akkor még 50 kg-os sem voltam.”

Az orvos, aki utoljára kezelte, havonkénti hormonvizsgálatokat végzett, de nem talált semmit és attól félt, hogy operációra lesz szükség. A sok vizsgálat egyikén aggodalommal állapította meg, hogy a méh visszahúzódik. 1982-ben egy több hónapig tartó hőmérséklet-mérést hajtottak végre. Az eredmény: nem lehetett peteleválást (ovulációt) megállapítani. Az orvos primér sterilítást állapított meg.

Renate Opitz 1982 októberében vett részt először a Bruno Gröning Baráti Kör közösségi óráján. Eltelt a hittel, hogy a Heilstrom megszünteti testében a rendellenességet, és segít rajta.

„Azután abbahagytam a gyógyszererezést és tudtam, hogy a havi vérzés kimaradása most Regelung volt. De majdnem öt évig nem történt semmi. Néha kétkedő gondolataim támadtak, és nem volt olyan könnyű hinni benne. De azután beszéltem egy Bruno Gröning-baráttal, aki újra erőt adott, hogy mindent adjak le és bízzam abban, hogy minden rendbe jön.

Így az öt év alatt soha nem adtam fel a hitet, egyre többet foglalkoztam Bruno Gröning tanításával, és megfogadtam szavait. Mindent leadtam és nem gondoltam a terhelésre, és aki szavait megfogadja, az eredményt ér el.

1987 Pütkösd vasárnapján bekövetkezett a gyógyulás. Első alkalommal lépett fel újra enyhe vérzés. Ez csoda volt számomra. Meggyógyultam. Attól a naptól kezdve újra rendszeresen van havi vérzésem.

Megérte a várakozást. Soha nem szabad türelmetlennek lenni, és a hitet feladni.“

1988-ban férjhez ment, és az 1989 elején végzett hőmérséklet-mérések kimutatták, hogy újra peteleválás (ovuláció) történt. Röviddel aztán terhes lett. Ma kétgyermekes anya, és nagyon boldog, hogy ebben a nagy segítségben részesült.

Istennek semmi nem lehetetlen

1949-ben a *Süddeutschen Sonntagspost* egyik riportere írta a „Herford, ezrek uticélja: Megáll az eszem! Bruno Gröning bénákat, vakokat, némákat gyógyít (...)“ felirat alatt a következőket:

„Reggel 3 órakor: Az udvarról jön a hír, hogy egy bénult hirtelen felállt. Odasietek. Adelbert Schneider Derschlagból, három éve teljesen bénák a lábai, fiatal felesége segítségével felállt és kb. 20 métert ment.

„Már egy órával ezelőtt bizsergést éreztem a lábaimban“ – meséli. „A három és fél nap óta, mióta itt ülök, összpontosítok a gondolatra: Gröning segíteni fog rajtam. Most elérkezett a pillanat. Köszönöm az Úristennek!“

Ezen az éjszakán és a rákövetkező szombaton többek között még feljegyzem a következő gyógyulásokat; mind Gröning távollétében történtek: Cäsar Zilinski Lottinghofból, akinek vérkeringési zavarok következtében bal lába és jobb karja béna volt, három perc leforgása alatt teljesen meggyógyult. Regina Schmidt, 14 éves Porzból, 11 év óta bénult, hirtelen újra mozgatni tudja merev lábfejét. Albine Strauss Mindenből, súlyos cukor-, ideg- és szívbeteg, évekig szanatóriumban volt, klinikai lelet szerint gyógyíthatatlan; újra lépcsőn tud járni: „Most teljesen jól érzem magam.“

Willi Horstmann Schlangenből, bal szemére teljesen megvakult; hirtelen újra különbséget tud tenni világos és sötét között, kevéssel később teljesen normálisan lát.“

Amit akkoriban mint csodát deklaráltak és világszerte beszámoltak róla, ami emberek százezreit lábra állította, és ami végtelenül sokat foglalkoztatta őket gondolatban, azt Gröning magától értetődő dolognak nevezte.

„Ez nem csoda, az ember – ha újra Istenhez kapcsolódott – az isteni rendbe lép be.“

„Gyógyításaim az isteni rendhez tartozó, a természetben fellelhető erőn alapulnak, és nem esnek a természeti törvényeken kívül. Következésképpen nem szabad csodának nevezni, ha a tudomány mai állása alapján nem, vagy csak nehezen lehet megmagyarázni azokat.“

Bruno Gröning egyszerű szavakkal tette minden embernek hozzáférhetővé azokat a természeti törvényeket, amelyeken gyógyításai alapultak. Mindenki fel tudja ezeket használni a maga számára. Minden emberi test egyedien reagál az isteni erőre. Így lehet megmagyarázni, hogy némelyeknél a gyógyulás néhány perc vagy nap után bekövetkezik – mint Susanne Weidingnél – másoknál pedig hosszabb Regelung-időre van szükség – mint pl. Andreas Ermischnél vagy Renate Opitznél.

Siker sikert követ

A következőkben néhány sikerbeszámolót szeretnék bemutatni, hogy a bekövetkezett gyógyulásokat előtérbe helyezzem.

Jutta Röder, 31 éves, a Sauerlandi Közösségből, 1990 februárjában: Gyógyulás 15 évig tartó alvászavarból, kora ifjúsága óta fellépő depresszióból és évek óta tartó neonfény által előidézett szembántalmakból.

Anke Helsper, 25 éves, a Wegbergi Közösség tagja, másfél éven keresztül elhúzódó pattanásosságából való felgyógyulásról számolt be 1990 januárjában.

Peter Grommes, 27 éves, Eupeni Közösségből (Belgium) beszámolt, hogy 1990 márciusában szemölcsöktől szabadult meg, és 1988 júniu-

sában súlyos lágyékpanaszokból gyógyult ki, melyeket még masszázssal sem tudtak korábban megszüntetni. Miután semmi nem segített, egy olyan módszert akartak nála kipróbálni, amelyet egyébként csak az ötven év körüli pácienseken alkalmaznak. Miután Bruno Gröning tanítását megismerte, és a Heilstromban és a Regelungban hitt, 1988 márciusa óta elmúltak a fájdalmai.

Wilfried Ruhlandnak, a Sauerlandi Közösségből, négy éves kora óta szénanáthája volt, és emiatt összesen hétszer volt kúrán az Északi-tengernél, de ez nem hozott gyógyulást. A szénanátha következtében bronchitise volt. Harmincnegyedik életévében szívritmuszavarai lettek. Mindhárom betegségtől, valamint enyhe ingerlékenységtől és növekvő alkoholfogyasztástól szabadult meg Bruno Gröning segítségével. Nincsenek panaszai, és ma kiegyensúlyozott ember.

Frieda Stoiber, 60 éves, a Müncheneri Közösségből, a következőkről számolt be 1990 júliusában:

„1980-ban csípőízületi kopást állapítottak meg. Hosszabb gyógyulás után mindkét csípőízületemben fájdalmak jelentkeztek. 1987 óta már éjjel-nappal fájnak a csípőízületeim. Nyugalmi helyzetben éppúgy, mint megterheléskor kínzó fájdalmat éreztem. (...) Az orvos már 1987-ben protézis beültetését tanácsolta.“

Miután 1989 októberében egy folyóiratból értesült Bruno Gröningről, majd novemberben bevezették tanításába. Majd Münchenben a karácsonyi ünnepségen gyógyulásban részesült.

„Öt óra hosszáig tudtam fájdalom nélkül ülni! Nem tudatosodott bennem, csak mikor a földalattiban ültem, akkor tűnt fel, hogy már nincsenek fájdalmaim. Örömmel kiáltottam fel, úgy, hogy az emberek csak bámultak rám! Egész idő alatt, míg a földalattihoz mentem, egyáltalán nem voltak fájdalmaim! Fel sem tudtam fogni!

Azóta teljesen fájdalommentes vagyok, tudok mozogni, fekvésből felállni fájdalom nélkül! Teljesen szabad vagyok!“

Richard Sachs-Jürgens, 84 éves, a Hannoveri Közösség tagja, mikor 1989 májusában egy információs pultnál Bruno Gröningről értesült, nem tudta már háromnegyed éve jobb kezének gyűrűsujját rende-

sen kinyújtani. Az orvos azt mondta, hogy a hajlító- és feszítő-izmok inhválygyulladás következtében összenőttek.

„Végül már az egész kezemet sem tudtam mozgatni. Be tudtam csukni, de nem bírtam kinyitni. A gyűrűsujjam teljesen merev volt, és mindig behajlítva maradt. A tenyeremben csomó-szerű megvastagodásokat éreztem, melyek az orvosok szerint elengedhetetlenné tették az operációt. De a sebészek, és késük iránti ellenérzésem ezt mindig elodázta. Amúgy sem garantálták a sikert.“

A Hannoveri Közösség karácsonyi ünnepeén Grete Häusler egy kis Bruno Gröning fényképet adott neki azzal a tanáccsal, hogy tegye a kezére, amit meg is tett.

„És két-három nap múlva észrevettem, hogy a botot újra tartani tudom. De még mindig fájdalmas volt. Ez máig fokozatosan javult, miután karácsonykor még egyszer erős fájdalmak léptek fel, melyet mind tisztulást fogadtam el. Most nehézség nélkül ki tudom nyitni, és be tudom csukni a tenyeremet.

Ezerszer köszönöm!“

Gyógyulási beszámolók a sajtóban

A Baráti Körben történekről szóló újságcikkekben igen nagy jelentőséggel bírnak a gyógyulási beszámolók. Így tudósított a *Goldene Gesundheit* az 1991. júliusi kiadásban:

„Mit mondanak a gyógyultak?

Karin Teipel (47) Meschedeből: „16 évig szenvedtem Morbus Crohn-betegségben. Három operáció során újra és újra darabokat vágtak ki a vastagbeleből. Elvesztettem az Istenben való hitemet. Három évvel ezelőtt egy barátnőm elcibált egy Gröning-közösségi órára. A legnagyobb mértékben szkeptikus voltam; mindenesetre furcsa bizsergést éreztem az egész testemben. Másnap, 16 év óta először, nem volt hasmenésem. Négy hónappal később beszüntettem a gyógyszerszedést. Meggyógyultam. Ezt orvosaim is igazolják.“

Karin Teipelnek és azoknak az embereknek, akik Bruno Gröning által meggyógyultak, nincs kétségük afelől, hogy Bruno Gröning még ma is gyógyít a túlvilágról.

Ferdinand Duwe (43) Lennestadtból, 15 éves kora óta krónikus gyomorhurutban (gasztritisz) szenvedett. 18 éves korában diagnosztizálták nála az első gyomorfekélyt. Végül a gyomrát is ki kellett volna venni. 1988-ban egy munkatársa elvitte a Bruno Gröning Közösségbe. Azonnal érezte a Heilstromot, és azóta egészséges.

Jutta Schneidernek (27) Lennestadtból 14 évig neurodermiája volt. Különösen a karjai és a vádlik voltak tele viszkető bőrkiütésekkel. Semmi sem segített a fiatalasszonyon. 1989 októberében olvasott egy helyi lapban Bruno Gröningről. Elment egy közösségi órára, és fél éven belül meggyógyult.“

A *Neue Wochenschau* Bécsben így számolt be 1991. november 27-én:

„A csodadoktor Bruno Gröning tanításai halála után is tovább hatnak. Betegek, akik hisznek benne, meggyógyulnak. A *Wochenschau* meggyőződött a csodás eredményekről (...)

„Több hónapra keresztül nagyon intenzív fájdalmaim voltak, melyek a vállízülettől kiindulva a karokba, valamint a nyaki és mellkasi csigolyákba kisugároztak‘ – meséli Margit Hitzenthaler Linzből. „Olyan rossz volt, hogy gyakran még írni sem tudtam. Egy sor után le kellett tennem a tollat és várnom kellett, míg az erős fájdalom alábbhagy. De a Bruno Gröning Baráti Kör közösségi óráin a Heilstrom felvétele következtében a fájdalmak napról napra csökkentek vállamban, és egy éjjel után elmúltak!“

Bármilyen hihetetlenül is hangzik, távolról sem egyedi eset, ami Hitzenthaler asszonnyal történt. Peter Schlager Faistenauból (Sbg) Bruno Gröning gyógyereje által kapott enyhülést fájdalmaira: „Kb. 12 éve szenvedtem olyan erős fejfájásban, hogy gyakran nem tudtam a munkába utazni, vagy egyáltalán lábon tartani magamat. Már jó néhány orvost és természetgyógyászt felkerestem, de senki nem tudta a fájdalmak okát megállapítani vagy megszüntetni.

A feleségemnek is már évek óta nagyon erős virágpór-allergiája volt, amikor a Bruno Gröning Baráti Körről hallottunk. Hamarosan, már az első közösségi órák után bekövetkezett a hihetetlen: feleségemmel együtt a legrövidebb időn belül megszabadultunk a fájdalomtól. Családommal régóta a Baráti Körhöz tartozunk és örülünk, hogy odatartozunk. (...)

Megható dologról tud Maria Aichinger asszony is beszámolni, akit 14 évvel ezelőtt mellrákkal meg kellett operálni. A metasztázék (áttételek) miatt a jobb kezét alig tudta kinyújtani és mozgatni. De mikor egy barátnője beszélt neki a Baráti Körről és magával vitte, újra reménykedett. Már az első közösségi órán hirtelen újra tudta mozgatni az ujjait! „Hihetetlen volt! Ma, bár nem gyógyultam még meg teljesen, de jelentős javulás észlelhető. Újra jobban érzem magam, és a hit, hogy segítenek rajtam, erőssé tesz.”

Németországból is mind több pozitív beszámoló jut el hozzánk, így ír nekünk Christa Fortmann asszony, aki nehéz helyzetben volt: „Krónikus emésztési zavarok és az egész szervezet túlsavasodása teljesen megkeserítették az életemet. Az orvosi diagnózis szerint a rák veszélyét sem lehetett kizárni. Azután tapasztalhattam, hogy a Heilstrom a lelkemet a legrövidebb időn belül energiával feltöltötte, mindazzal, ami azelőtt hiányzott. A betegség az én véleményem szerint energiahány, erőtlenség. A test gyógyulása lassan ment, de az isteni mindenhatóságba vetett szilárd hit lehetővé tette számomra.”

Meghátrál a fájdalom

Willi S. 43 éves, K. közösség, kora ifjúságától fogva hátfájásban szenvedett. Tizenötödik életévében az orvos Scheuermann-féle betegséget állapított meg nála. A kopás mindjobban fokozódott, és öt kúra sem tudta meghozni a gyógyulást.

„Az évek során egyre erősödtek a fájdalmak. Legerősebben a gerincoszlop ágyéki részén jelentkeztek és kisugároztak egészen a lapockák közé. Állandóan jelen voltak, a hát minden mozgására felerősödtek. Görbén jártam és a felsőtestemet nem tudtam kiegyenesíteni a fájdalmak miatt.

Két évvel ezelőtt 30%-os rokkantnak nyilvánítottak.“

Csípőízületi panasza és a gerincoszlop károsodása miatt a jobb lábában fájdalmai voltak, amire fájdalomcsillapító kúpot kapott, és tablettákat szedett. Az operáció lehetőségét a házi orvos tanácsára elutasította. Felső combja a múlt évben végig érzéketlen volt. Azonkívül a jobb karjában erős fájdalmakkal járó teniszkönyöke volt.

1989 áprilisában, D.-ben vezették be Bruno Gröning tanításába.

„A visszaúton olyan erős fájdalom állt be a térdembe, hogy feleségem fel akart váltani a vezetésben. A jobb lábamat egyáltalán nem éreztem.

Azóta, mintha elfújták volna a terheléseket. Nincs többé hátfájásom, és már a bevezetés utáni napon magam tudtam felásni a kertet, toltam a tele talicskát, és órákig meghajolva dolgoztam.

Azóta fájdalommentes vagyok, se fájdalomcsillapítóra, se fürdőkre, se masszázusra vagy egyéb orvosi kezelésre nincs szükségem.

Feltűnő az is, hogy azóta megváltozott a testtartásom. Egyenesebb lett, ezáltal kb. 2-3 centiméterrel magasabb vagyok. (...)

A lábam azóta teljesen rendben van. A felső combom már nem érzéketlen, és a lábam sem fáj, újra teljesen mozgásképes.

A teniszkönyök a bevezetés óta megszűnt. Ennél nem történt Regelung. A karomat is újra fájdalom nélkül tudom mozgatni. (...) Egészséges vagyok és szabad. Ezért köszönetet mondok Bruno Gröningnek.“

A tetteiken keresztül fogjátok megismerni őket

Ez tehát a rövid betekintés a Bruno Gröning által bekövetkezett gyógyulások tömegébe. A Bruno Gröning Baráti Kör 1988 óta évente egy terjedelmes sikerbeszámoló-kötetet ad ki a barátok számára. Az 1989-es évben az „Üdvösséget nyerni, ez a valóság“ című könyvvel egy orvosilag dokumentált sikerbeszámoló-összeállítást adtak át a nyilvánosságnak. A Grete Häusler Kiadó csaknem minden könyve tartalmaz sikerbeszámolókat. Gyógyulások továbbra is történnek; most, mindig, mindenütt. A Heilstrom hatóköre nincs behatárolva.

Az, ami 1949-ben a herfordi Wilhelm-téren történt, megfoghatatlan eseményekkel elkezdődött, máig is tart és nem ér véget soha. Amíg valaki hívó szívvel segítséget kér Bruno Gröningtől, ő itt lesz és segíteni fog.

Isten egészséges és boldog életet rendelt az embereknek. Őket ide elvezetni, ez Bruno Gröning feladata. Ő nem más, mint Isten szolgája, aki odaadó szeretettel teljesítette és továbbra is teljesíti feladatát. Nem kell hízelegni neki, munkásságát szépítgetni. Olyan ember volt, mint mi mindannyian, és mégis egészen más. Képesség adatott neki, mely előtt a rosenheimi Traberhofon maguk az indiai mesterek is mély tisztelettel hajoltak meg.

Dr. Matthias Kamp írja a– *Bevezetés Bruno Gröning tanításába* című könyvben:

„Tetteiken keresztül fogjátok őket megismerni. ‘Ezek a szavak gyakran eszembe jutottak. (...) Ez az ember mindig csak segített, segített, segített. (...) Ő bebizonyította nekem, hogy Isten él. Filozófusok, orvosok, tudósok és kutatók, akik a Mindenhatóról megfeledeztek, mindnyájan erre az emberre kell, hogy tekintsenek, aki Rosenheimben 1949-ben az emberek ezrei előtt beszélt, és az emberek meggyógyultak.’“*

Grete Häusler írja ugyanabban a könyvben egy másik helyen:

„Ez mind olyan hihetetlen, de való igaz. Ez az isteni mű nagyszerű, csodálatos, és Bruno Gröning által örökké fennmaradhat, mert ez nem embertől való. Bruno Gröning már Herfordban megmondta:

„Egy ember nem tud csodát tenni, de egy ember sem lesz képes ilyet véghezvinni, amit ti itt láttok!“**

Bruno Gröning újra és újra elmondta:

„Egy ember sem tud gyógyítani, mindig csak egy képes rá: Isten!“

* Grete Häusler: *Bruno Gröning – Einführung in seine Lehre*, Grete Häusler Verlag

** Lásd előző

III. RÉSZ
AD-E BRUNO GRÖNING
MEGOLDÁSI LEHETŐSÉGEKET
AZ IDŐSZERŰ PROBLÉMÁKRA?

Bruno Gröning világszerte feltűnést keltett 1949-ben, mint „herfordi csodadoktor“. Ahol felbukkant, ott gyógyulások történtek. A mai Baráti Körben is elsődlegesen gyógyulásról van szó. Mégis, behatárolható-e Bruno Gröning tevékenysége erre a területre? Nem mondhatnánk-e, hogy küldetését félreismernénk, ha csak a „csodagyógyítót“ látnánk benne?

Saját bevallása szerint a gyógyítások tevékenységének csak öt százalékát teszik ki. Hivatásának igazi dimenziója a következő szavakból mutatkozik meg:

„Tetteim és tevékenységem csak azt szolgálja, hogy ezen a Földön minden embert újra a helyes útra, az isteni útra vezessek.“

Milyen nagy igény! Hogy ezt hogyan lehet megalapozni és megindokolni, azt a következő fejezetek mutatják meg.

9. fejezet: Mindenhová rend költözik be

Bruno Gröning által az emberek nem csak testi, hanem lelki bajokból is gyógyulásban részesülnek. Fóbiák és depressziók, szenvedélyek és függőségek tűnnek el. Életöröm, kiegyensúlyozottság és bizakodás tölti el a lelket. Az ember megszabadul minden rossztól, és újra át tudja élni a paradicsomi ősi állapotot. Feldúlt házasságok harmonikussá válnak, istentagadók hívők lesznek, és az élet minden vonatkozásában tapasztalható Isten segítsége.

Félelem helyett biztonság

Grete Wessels (39 éves, Bochumi Közösség) 12 évig szenvedett kínzó, szorongásos állapotban és depresszióban. 1990 júniusában beszámolt arról, hogyan fordult jóra kálváriája.

„1977 óta iszonyú gyorsasággal rosszabbodott az állapotom. Januárban meghalt édesapám, amit nem tudtam teljesen feldolgozni. Már egy ideje különváltan éltem férjemtől két gyermekkel, és magamra voltam utalva. Édesapám halála oly nagyon megterhelt, hogy a családban és a munkahelyemen fejemre nőttek a napi feladatok.

Továbbra is mindenkivel szemben teljesíteni akartam kötelességemet, és ezen felül minden rosszat, amit a munkámban megéltem „lenyeltem”. Éjszakai műszakban dolgoztam egy pszichikailag sérültek otthonában, és teljesen túlterhelt voltam.

Ez 1977 júliusában idegösszeomláshoz vezetett. Szorongásos állapotban voltam, különösen sötétben. Rossz közérzetem volt és szédültem, és ez mindig újra és újra fellépett. Különösen, ha csak néhány lépést tettem az ajtón kívül, páni félelem tört rám, hogy nem leszek képes visszamenni; akkor is, ha valami kellemtelenség ért és kritizáltak, „forogni kezdett velem a világ”. Így a szédülés majdnem állandó kísérőm volt, 12 éven keresztül.

Ehhez depresszió is járult, és minden napról-napra rosszabb lett. A szédülés időnként olyan erős volt, hogy nem tudtam egyedül WC-re menni.

Ezért nem gondolhattam házimunkára. Gyermekeim intéztek mindent, még a bevásárlást is, mert egyedül még száz méterre sem mertem a háztól eltávolodni. Mert beállt ez a leírhatatlan félelem, hogy se előre, se hátra nem jutottam tovább. Egész testemben reszketni kezdtem, a pulzusom nagyon szapora lett, vérkeringésem lelassult, közel voltam az ájuláshoz.

Ebben az időben (1977-ben) teljesen felhagytam az autóvezetéssel.

Naponta megtörtént, hogy beállt a szorongás, és akkor alig tudtam a telefonhoz menni, hogy a gyerekek segítségét kérjem, és 'életmentésként' egy Tavor tablettát bevegyek. Azt hittem, hogy ezek nélkül a tabletták nélkül meghalok. Állandó kísérőim voltak, mindegy, hogy hol tartózkodtam. Az adag az évek alatt emelkedett (naponta 3-4 tableta, gyakran még éjjel is egy).

Bár a munkámban túlterhelt voltam, mégis munkaidőben voltam a legjobban. Ott nem éreztem magam egyedül, megvolt a biztonságérzetem, hogy mindig közel van a segítség. De amint otthon újra egyedül voltam, beállt a depresszió. Majdnem mindig csak sírtam, bebújtam az ágyba, és egy Tavor tableta bevétele után elaludtam és vártam, míg valaki hazajött.

Ami abban a 12 évben életben tartott, az a munka volt, és az életcél, hogy gondoskodnom kell a gyerekekről. Így nem tudtak felülkerekedni bennem a gyakori öngyilkossági gondolatok. Időnként kis hangulatjavulás állt be, például mikor tönkrement házasságom után (...) új élettársamat megismertem. De ez mindig csak rövid ideig tartott.

A lelki baj minden örömtől és életkedvtől megfosztott. Egy idegorvosi kezelés, egy kúra 1983-ban és egy klinikai bent tartózkodás (pszichoterápia) 1986-ban nem hoztak tartós sikert.

Mikor azután 1989-ben olyan súlyos állapotba kerültem, hogy állásomat – melyet mindennek ellenére oly szívesen gyakoroltam – fel kellett adjam, az utolsó támasztékomat is elvesztettem, úgyhogy ez a bevezetésem előtti utolsó év volt a legsötétebb életemben, amennyiben itt még egyáltalán életről lehetett beszélni. Már csak vegetáltam. Szédülés, szorongás és sírás volt napjaim egyedi tartalma. Teljesen elhagyott az életkedv, és hozzájött az a

szörnyű érzés, hogy mindenkinek terhére vagyok, mert feladataimat már nem tudtam önállóan ellátni. Nem tudom, hogy meddig bírtam volna, ha nem talállok el a Bruno Gröning Baráti Körre.“

1989 augusztusában értesült Bruno Gröningről, és bevezették tanításába. Mivel fizikailag is terhelt volt (gyomorfájás, migrén, angina pectoris nyugalmi állapotban, nyakcsigolya-tájéki panaszok), közvetlenül a bevezetés után erős testi Regelungok léptek fel nála. Csak egy napig tartottak, azután minden fájdalom eltűnt.

„Megállapítottam, hogy nincs többé fájdalom, ez olyan állapot, melyet már néhány éve nem ismertem.

Óriási volt az örömöm, és elkapott a vállalkozó kedv, és eldöntöttem, hogy elmegyek Svájcba, a találkozóra. Félelemre már nem gondoltam. Szabadnak és boldognak éreztem magam.

Másfél héttel a svájci találkozó előtt mégis olyan erős Regelungokat kaptam, hogy egyedül biztosan nem tudtam volna ezeket kiállni. Újra levertség és nyugtalanság fogott el, nem tudtam aludni, nem volt erőm, hogy a telefonhoz menjek, és végül is komolyan öngyilkos akartam lenni. Ez az állapot egy teljes hétig tartott.

Lányom, aki ugyancsak a Bruno Gröning Baráti Körbe tartozik, helyesen cselekedett. Felhívott egy Bruno Gröning barátot, anélkül, hogy tudtam volna, és néhány barát azonnal ráhangolódott a Heilstromra az érdekemben. Mikor Diana a beszélgetés után erővel telten jött hozzám, egy csapásra újra nyugodt lettem és újra tudtam aludni.

Ezután csütörtökön felkerestem a köztes órát Dortmundban, ahol pontosan felismertem a Gonosz játékát, amit velem játszott, és azt, hogy a svájci utazástól akart visszatartani.

Tudtam, hogy ezt többet nem teszi velem! Elmehettem Svájcba, és utána egészen felszabadultan jöttem vissza. Azóta nincs már szorongásos állapot és a depresszió sem. Nincs többé szükségem gyógyszerre. Azt a sok munkát, amit gyermekeim oly sok évig elvégeztek helyettem, most újra magam tudom megcsinálni.

Nem tesz semmit, hogy egyedül vagyok otthon, még éjszaka sem, ha párom dolgozik. Újra szívesen megyek egyedül sétálni,

elintéztem a bevásárlást és minden más feladatot. A félelem teljesen elmúlt.

Néhány héttel a bevezetés után lányommal újra vezettem autót. Először kételyeim voltak, de ő bátorságot öntött belém. Azóta újra vezetek, még a nagyvárosban is, és nagyon boldog vagyok emiatt. Gyermekeim alig ismernek rám.“

A szédülés megszűnt, ugyanúgy minden testi szenvedés. A gyomor-fájás elmúlt. Nem lépnek fel migrén- vagy szívrohamok és nyakcsigolya-tájéki panaszok.

„Bruno Gröninggel az oldalamon oly könnyű lett számomra minden. Biztonságban érzem magam, és nem vagyok többé egyedül. Oly sok évig volt velem állandó kísérőként a kézitáskám tele gyógyszerrel, hogy a bajban kéznél legyen a megfelelő. Soha nem felejtettem el a táskát. Létfontosságú volt számomra. Ma már nincs rá szükségem!“

Grete Wessels 1990 júniusa óta újra dolgozik mint gondozónő, éjszakai szolgálatban. Ugyanazoknak a követelményeknek van kitéve, mint régen – testileg és lelkileg – és ezeknek örömmel és erővel tesz eleget.

Erőtlenség

A szorongás és depresszió manapság igen elterjedt. Sok ember nem birkózik meg a hétköznapi követelményeivel. Gyakran csak egy kis lökésre van szükség ahhoz, hogy lelki összeomlást idézzon elő. Bruno Gröning az ilyen jelenségeket az erőtlenségre vezette vissza.

„Az az ember, aki erőtlen lett, egy szóval elintézi azt, amikor azt mondja, ideges. Emiatt nem tud mindent kellőképpen felfogni; az idegesség, a nyugtalanság miatt nem tud megértést tanúsítani környezetére, és még sokkal kevésbé saját maga iránt. Ez onnan jön, hogy a test ténylegesen újra meg újra igénybe van véve, és ehhez az igénybevételhez energiát ad le, de soha nem jut abba a helyzetbe, hogy új energiát vegyen fel; azaz, az ember soha még csak nem is gondolt erre, nem is gondolhatott erre, mert nem áll rendelkezésére a tudás, hogy teste hogyan van teremtvé, s hogyan jut új energiához.“

Bruno Gröning közvetíti a hiányzó erőt a segítségkeresőknek, és utat mutat, hogyan tudja minden ember az elhasznált energiát pótolni, és helytállni a mindennapi életküzdőelemben.

„Isten nem felejtett ki belőlünk, emberekből semmit; mindent megadott testünkbe, hogy mindazt fel tudjuk venni, amit testünknek szánt. Az ember képes felhasználni az időt és az alkalmat magának és testének, hogy olyan sok jó erővel rendelkezzen, hogy ne kelljen többé félnie a Rossztól, hogy ezekkel az erőtartékokkal teljes nyugalomban megvívhassa a harcot a Rossz ellen. Ezáltal az ember az isteni rendben él.“

Bruno Gröning által minden embernek megvan a lehetősége, hogy egészséges legyen és az is maradjon. Aki kész arra, hogy az isteni törvények szerint élje életét, hogy megváljon minden rossztól, és kész legyen hinni a jóban; az üdvösségben részesül. Bruno Gröning:

„Rendre utasítom önöket! Azt akarom, hogy egészséges, jó életet éljenek, olyan életet, ahogy Isten azt elrendelte, és hogy önök a Gonosszal, a Rosszal ne foglalkozzanak, ne törődjenek bele, ne tűrjék meg; nem, utasítsák el maguktól! Ha mindezt megteszik, akkor meg vannak győzve, akkor minden más, sokkal szebb, akkor kezdődik először az élet, azaz akkor kezd Isten először hatni az emberre.“

Rátalált a hitre

Rolf Zachau Bruno Gröning által visszanyerte elvesztett hitét:

„Testileg nem voltam terhelt, mikor kb. tíz hónappal ezelőtt a Bruno Gröning Baráti Kör közösségébe jöhöttem, de ebben az időben belső átalakulást éltem át, amiről szeretnék beszámolni.

Eddigi életemben nem hittem Istenben. Mégis éreztem, hogy az emberiség tud békében egymás mellett élni, és a sok baj és szenvedés nem szükségszerű. Mivel nem voltam vallásos és a szellemi dolgok sem vonzottak, 16. életévem óta ideáljaimat politikai úton igyekeztem valóra váltani.

Nézeteimmel visszatetszést keltettem az iskolában, és hamarosan „baloldalinak“ kiáltottak ki és részben ki is nevettek. Idővel

észrevettem, hogy nem hallgatnak rám az emberek, és minden tevékenységem hatástalan maradt. Igen, éppen azok az emberek, akiktől a társadalom megváltoztatását reméltem, gyakran csak szidalmaztak. Azt is megállapítottam, hogy azok, akik hozzám hasonlóan gondolkodnak, csoportokra oszolva szétforgácsolódtak, és egymással vitáztak.

Politikai életem évei egyetlen nagy tehetetlenség-tapasztalatot jelentettek. Nem tudtuk megnyerni a széles tömegeket, és hogy magunk valamit elérjünk, ahhoz túl gyengék voltunk. Így nagy feszültségben éltem. Egyrészt pontosan tudtam, hogy a világ más lehetne, másrészt nem voltam képes arra, hogy a legapróbb kavicsot is mozgásba hozzam.

Ez fájt. Tehát egy vastag páncélt alkottam magamnak társadalomtudományból és ideológiából. Ez megóvott a „rövidzárlat-októl”, de egyidejűleg boldogtalanná tett. Mielőtt felocsúdtam, intellektuális cinikus lett belőlem, aki minden eseményre azonnal a megfelelő logikus magyarázatot rázza ki a kisujjából. Ha még valamit is éreztem értelem-börtönömben, úgy az a mély szenvedés volt. Ez oly messzire ment, hogy az ismert rettenetes vég jobbnak tűnt a vég nélküli rettegésnél, egy nagy környezeti katasztrófa vagy a harmadik világháború, amire olyan gyakran figyelmeztettem, majdnem megváltásnak tűnt. (...)

Ebben az időben kapta meg feleségem az irányítást Bruno Gröninghez. Körülbelül egy hónap eltelte után, mely alatt feleségem keményen harcolt velem, végre legyőztem önhittségemet, feladtam az ellenállást, és ráhangolódtam én is a Heilstromra. Kinyitottam a kezeimet, és azt mondtam: ‚Kérek‘. Ténylegesen bizsergést éreztem a tenyeremben, és olyan örömteli érzést magamban, amit már régen nem éreztem. Így kértem a bevezetésemet és beléphettem a Bruno Gröning Barátok Közösségébe. Hamarosan Regelungok jelentkeztek a fejemben, három szakaszban, amelyek mindegyike kb. egy hétig tartott. Kezdetben még szkeptikus voltam, de az eltelt hónapok alatt felismerhettem, hogy a közösségi órákon igazat beszélnek, a gyógyulások valódiak, és mindenekelőtt azt, hogy van Isten.

(...) Könnyűnek és felszabadultnak éreztem magam. Mióta tudom, hogy mennyei Atyánk mindannyiunkat szeret és gondoskodik rólunk, azóta minden csodálatosan egyszerű lett. Mivel megtanulhattam ráhangolódni és felvenni a Heilstromot, Bruno Gröning meg tudott szabadítani belső börtönömből, és meg tudta mutatni az utat Istenhez.

Ezért végtelenül hálás vagyok neki. A Heilstrom hatása olyan jó számomra, hogy mindenkinek teljes szívemből kívánom, hogy ráhangolódjanak a Heilstromra, és győződjenek meg a valóságról.“

Hitben élni – Bruno Gröninggel

Én magam is kaptam segítséget Bruno Gröning által. Mikor tizenkilenc éves koromban először hallottam róla, úgy éltem, mint sok fiatal manapság. Sokat dohányoztam (harminc-negyven cigarettát naponta), szertelenül ittam az alkoholt és szenvedélyesen játszottam játékautomatákon (kétszáz DM-ig naponta). Azon kívül nagyon sok rockzenét hallgattam (Heavy Metal) és egy rock-zenekarban játszottam. Isten nagyon távol volt, az élet értelméről szóló kérdések kényelmetlenek voltak számomra, és életem nagyon felületessé vált.

Először, amikor a „Hadsereg: igen vagy nem?“ kérdés által ösztönözve elkezdtem a keresztény érték-felfogással foglalkozni, Mahatma Gandhi írásait vagy Hermann Hesse *Siddharta* című művét olvasni, akkor támadtak mélyenszántó gondolataim az életről. Amit például a Hegyi Beszédben olvastam, nagy érdeklődést keltett bennem. Olyan fogalmak, mint felebaráti szeretet, az erőszakról való lemondás, az élet iránt való mély tisztelet, megbűvöltek. Kialakult bennem a kívánság, hogy az ilyen értékek felől ne csak elgondolkozzam, hanem tettekre is váltsam azokat. Nem akartam tovább féktelen élvezeti életet élni, hanem lételem mélyebb értelmű pályára akartam irányítani. Az alkoholnak, a nikotinnak és a játékautomatáknak el kellett veszíteniük a hatalmat felettem. De minél jobban megpróbáltam, hogy lemondjak megszokott életemről, annál nagyobbnak tűnt az egyes élvezeti szerek és a játékszenvedély csábítása. Nem sikerült megszabadulnom igézetüktől. Több kísérlet ellenére sem tudtam leszokni a dohányzás-

ról; és még mindig, valahányszor vendégségbe mentem, berúgtam és gyakran megfordultam a játéktérben. Hiányzott az erő, hogy megváljak a megszokott életmódtól, hogy a régi szokásokat feladjam.

Ez az állapot több hónapig elhúzódott, és súlyos lelki konfliktushoz vezetett. Az Isten iránti szeretetem egyre nagyobb lett. Mégsem sikerült a jó szándékot tettere váltani.

És akkor, 1984 szilveszterén hallottam Bruno Gröningről. Az első pillanatban szkeptikus voltam, és sem a névvel, sem a „szellemi gyógy-móddal“ nem tudtam mit kezdeni. Még kb. négy hónapig tartott, amíg kész lettem arra, hogy bevezessenek Bruno Gröning tanításába.

Amikor 1985. április 24-én megtörtént a bevezető előadás, elszántam magam, hogy felhagyjak a dohányzással és az ivással. És ez alkalommal sikerült, amit korábban oly sokszor próbáltam hiába. A Heilstrom felvétele által erőt éreztem belém költözni, amely lehetővé tette számomra, hogy úgy éljek, ahogy akartam. Az alkohol és a nikotin csábítása megszűnt. Még vendégségben sem éreztem kedvet, hogy dohányozzak vagy alkoholt igyak. Csak azt éreztem a pinchhelyiség füsttel terhes és sörszagú levegőjében, hogy nem vagyok jó helyen. Néhány hónapon belül elmúlt a játékszenvedély is. 1985 vége óta nem csábítanak a játékautomaták.

Egyre jobban megismertem Bruno Gröning tanítását és megállapítottam, hogy pontosan azt tartalmazza, amit már régi nagy mesterek tanításaiból is ismertem és ezáltal lehetőségem van, hogy életemet az isteni törvények alapján igazítsam el és hitemet tettekre váltsam.

A rockzene „életfilozófiája“

A Bruno Gröning Baráti Körbe való tartozás néhány hete után észrevettem, hogy a rock-zene rám gyakorolt varázsa alábbhagyott. Ami korábban az életem tartalma volt – profi muzsikus akartam lenni – hirtelen üresnek és sivárnak tűnt számomra. Sem ennek a zenének hallgatása, sem játsása nem tudták azt a lelkesedést kelteni bennem, ami röviddel azelőtt még eltöltött. A Heavy Metal-t, melynek lelkes híve voltam, már csak lármának éreztem, ahol a szövegek, mint *I'm on a highway to hell* (A pokolba vezető gyorsforgalmi úton vagyok,

AC/DC) vagy *We sold our soul for Rock 'n Roll* (Eladtuk a lelkünket a Rock 'n Roll-ért, Black Sabbath) gondolkozásra készítették.

Idővel világos lett számomra, hogy a rock-zene „életfilozófiája“ ellentmond Bruno Gröning tanításának. Dalszövegek, mint a következő, ezt világosan kifejezésre juttatják.

„Open up your mind and let me step inside. (...) When you're feeling down and your resistance is low, light another cigarette and let yourself go. This is your life, don't play hard to get, it's a free world, all you have to do is fall in love, play the game, everybody plays the game of love.“ (Queen, *The Game*)

(Nyisd meg lelkedet és hagyd, hogy betérjek. (...) Ha rosszul érzed magad és az ellenállásod csekély, gyújts még egy cigarettára és engedd el magad. Ez a te életed, ne erőltess meg magad túlságosan, ez egy szabad világ, minden, amit tenned kell az, hogy szerelmes legyél. Játssz a játékot! Mindenki játssza a szerelem játékát.)

Ebben a látszólag ártalmatlan szövegben fejeződik ki a rock-zene „életfilozófiája“: Ez egy szabad világ. Minden megengedett. Légy szerelmes! Ne erőltess meg magad! Élvezd az életet!

Nem felebaráti szeretetről vagy hasonló ideálokról énekelnek, hanem a hallgatókat – leginkább fiatalkorúakat – kicsapongó életre hívják fel. Olyan életmódhoz csinálnak kedvet, aminek semmi közös vonása nincs azzal, ahogyan Isten elrendelte az embereknek az életet.

Gondolkodóba kell ejtsen, ha egy dal, mint a *The Game*, azzal a felhívással kezdődik: „Open up your mind and let me step inside.“ (Nyisd meg lelkedet és hagyd, hogy betérjek.) A hallgatókat felszólítják arra, hogy nyissák meg magukat a zenének, és az ahhoz kapcsolódó üzenetnek, és fogadják azt magukba. Aki ismeri a szellemi törvényeket, az tudja, hogy ez mit jelent. Bruno Gröning:

„Amit felvesznek, amit elfogadnak, az az önöké.“

A rock-zene nagy része szenvedélyes, élvezeti életet hirdet. A könnyű életet, a szabad szerelmet („Living easy, loving free“ AC/DC, *Highway to hell*) kívánatos ideálként ünneplik, az erőszakot magasztalják és a poklot, mint az ígéret földjét éneklik meg: „I 'm on the way to the promised land, I 'm on the highway to hell“ (Úton vagyok az

ígéret földjére, a pokolba vezető gyorsforgalmi úton). Ehhez hozzájön, hogy éppen ezekben a zenei körökben napirenden van az alkohol és a kábítószeres fogyasztása. A legtöbb rock-zenész nemcsak énekel a könnyű életről, hanem cselekszi is. Sokan ebbe bele is pusztulnak.

A Heavy Metal-színtéren – de nem csak ott – szélesen elterjedt a Sátán-kultusz. Itt egy kivonat az AC/DC-től a „Hells-Bells” című dalból, amely minden vezető slágerlistán szerepelt, és nagyon sikeres volt:

„Won't take no prisoners, won't spare no lives, (...) I got my bell, gonna take you to hell, I'm gonna get ya, Satan get ya, Hells bells, yeah, Hells bells (...) If you're into evil, you're a friend of mine (...) if good's on the left I'll stick to the right.”

(Nem ejtek foglyul senkit, nem kímélek életet, (...) megvan a pokol-harangom, a pokolba viszlek téged, megfoglak, a Sátán elkap, pokol-harang, igen, a pokol harangján harangozom (...). Ha a rosszat akarod, akkor a barátom vagy, (...) ha a jó balra van, akkor én jobbra tartok.)

Ilyen kijelentések gyakran előfordulnak a Heavy Metal-ban („Black Metal”), de nem csak arra szorítkoznak. Az úgynevezett soft zenei irányzatokban is terjesztenek hasonló üzeneteket. Így az időközben rock-legendává vált Rolling Stones-ék már a hatvanas években megénekelték az ördöggel való rokonszenvüket. Itt néhány kivonat a „Sympathy for the devil” című dalból:

„I've been around for long, long years, stole many a man's soul and faith. (...) Just call me Luzifer, (...) if you meet me, have some cortesy, (...) or I'll your soul, to waste. (...) Pleased to meet you, hope you guess my name, but what's puzzlin' you in the nature of my game.”

(„Már hosszú évek óta járom a világot, már sok ember lelkét és hitét elloptam. (...) Nevezd egyszerűen Lucifernek, (...) ha találkozol velem, akkor legyél legalább udvarias, (...) vagy a pusztulásba rántom lelkedet. (...) Örvendek, hogy megismerlek, remélem, kitalárod a nevemet. De amire nem jössz rá, az az, ami a játékom mögött rejlik.”)

Ma öregek és fiatalok is szívesen hallgatják a Rolling Stones zenéjét. Évtizedek óta megtöltik a koncerttermeket és a stadionokat az

egész világon. Még meg kell említeni, hogy a Stones koncertjein gyakran befogták a Hells Angels (Pokol-angyalok) rock-zenekar tagjait teremőröknek. Gyakran került sor rendzavarásra, néha még halál- eset is előfordult.

Ezt a felsorolást tetszés szerint ki lehetne bővíteni, de ennyi elég is. Minden olvasó következtethet ebből.

Nem áll szándékomban, hogy a modern zene minden formáját mint sátánit, elítéljem. Természetesen vannak előadók és együttesek, akik arra törekednek, hogy jóra indítsanak zenéjükkel. De attól félek, hogy azok kivételek. Nem akarok dogmát sem felállítani, hogy melyik zenét érdemes hallgatni és melyiket nem. Csupán személyes tapasztalatokat szeretnék továbbadni, és az olvasókat felhívni arra, hogy a zenét ne csak elfogadják, hanem vizsgálják meg a tartalmát.

Mindenkinek megvan a lehetősége arra, hogy megfigyelje, hogy egy bizonyos zene milyen érzelmeket vált ki benne. Ezt mindenki csak saját maga tudja megtenni.

Gröning mindig azt tanácsolta az embereknek, hogy figyeljenek érzéseikre. Ez a zenére is átvihető. Milyen zene milyen érzéseket hív elő? Mindenki vizsgálja meg, hogy a zene hogyan hat rá, felépítő vagy kikészítő, nyugalmat, békét, boldogságot hív elő, vagy agresszióra, erőszakra, stresszre ösztönöz, talán még fájdalmat is előidéz. Mindenki csak azt a zenét hallgassa, ami jót tesz neki.

Harmónia a házasságban

Az emberi kapcsolatok terén is sokan kapnak segítséget Bruno Gröningtől. A házasság is gyakran egészen új jelentőséget kap a felek részéről, ha Bruno Gröning által felveszik a Heilstromot, és a harmóniáért ráhangolódnak. Christa Fortmann asszony a Kölni Közösségből elmondja:

„Házasságunk évekig problémás volt. Mindkét részről hatalmi harcok folytak. A férjem, aki racionális, teljesen ész-ember, nem volt megértéssel azok iránt, akik az érzésük alapján és (az ő véleménye szerint) anélkül cselekedtek, hogy az eszüket hasz-

nálták volna. A napi élet minden dolgában, amelyben döntést kellett hozni, először a hátrányok és az előnyök kerültek az ő szempontjából áttekítésre. Az én kívánságaimnak nem volt súlyuk, ha én nem tudtam azokat tárgyilagosan megindokolni. (...) Olyan erős volt az a képessége, hogy érvényt szerezzen akaratának, hogy gyakran csak sírással tudtam megnyugodni. Úgy éreztem, hogy nem vesz komolyan. Érzelmeim gyakran a tehetetlen dühig és dühkitörésekig fokozódtak. Úgy éreztem, hogy nem szeret, és gyakran szabályosan elállt a lélegzetem. Válásra is gondoltam. Mivel csak nehezen tudtam megbocsátani, a magam módján szemrehányásokkal védekeztem. Nem érdekelt a munkája, a bosszú-gondolatoktól a gyűlöletig és a szexuális elutasításig jutottam el.

Mielőtt komolyan a válásra gondoltunk volna, még elmentünk egy egyházi házassági tanácsadóhoz. Ott a foglalkozáson kezdet kellett nyújtanunk egymásnak, és megkérdezték, hogy mit éreznénk, ha ez lenne életünkben az utolsó találkozásunk. Ez olyan váratlanul ért bennünket, hogy mindketten hirtelen a legerősebb érzést, a szeretetet éreztük egymás iránt és világossá vált számunkra, hogy válás nem jöhet szóba. Ennél a terápiánál tanultam meg először következetesen „nem“-et mondani, ha valamit nem tudtam elfogadni. Ez már valamivel előbbre vitt engem. De csak keveset használtam, mert azt akartam, hogy szeressen. Egy áldozat-szerepet vettem fel, és gyakran sokkal többet tettem, mint ahogy azt az erőm megengedte. De minél többet tettem az ő óhaja szerint, annál többet követelt tőlem. Ez úgy fokozódott, hogy az volt az érzésem, hogy szét kell szakítanom magamat anélkül, hogy el tudnám érni a célokat. A betegség szinte előre be volt programozva. Amikor a baj megjelent és súlyos panaszaim lettek, azokkal akartam a férjemet zsarolni, hogy végre azt az embert lássa bennem, aki mindent megtett érte, áldozatot hozott érte, és ezzel a szeretetét kiérdemelte.

Thorwald Detlefsen *Betegség mint kiút* című könyve által felismertem, hogy ott tartok, hogy szép lassan, de állhatatosan öngyilkosságot követek el. Felébredtem, és minden erőmmel élni akartam! Istenhez imádkoztam: „Ha az igaz, hogy Te vagy a leg-

nagyobb orvos, akkor kérlek segíts rajtam, élni akarok!’ Rövid idő múlva jött a segítség egy szórólapon keresztül, amely Bruno Gröningre hívta fel a figyelmemet. Engem 1989 novemberében, férjemet pedig decemberben vezették be a tanításba.

Azóta minden megváltozott a kapcsolatunkban. A férjem itt olyan erővel és azoknak a hatásaival került szembe, amelyek mély benyomást tettek rá. Megnyitotta szívét, és felismerte, hogy a férfi és nő különbözősége a Teremtő bölcs rendelése. Felismerte azt is, hogy mindketten kiegészítik egymást, és egy egységgé olvadnak össze. A Regelungok ideje alatt megtanultam, hogy a búsulás betegé tesz, az önsajnálát pedig rombolóan hat. A mérgeződésnek, mely eljut egészen a gyűlöletig a gőg, az önhittség az oka. Tudom, hogy a szeretet által már én is meg tudok bocsátani mindenkinek. És azért kaptunk ilyen csodálatos testet ajándékba, hogy azon keresztül felismerjük, miről is van szó az életben, nevezetesen, hogy Teremtőnket mindenben és mindenképpen felett szeressük. Magunkat is tiszteljük és szeressük, és hogy minden embertársunkat szerető gondolatokba burkoljuk, és soha többé ne fizessünk rosszal a rosszért. A testi érzésen keresztül mindig felismerjük, hogy követtük-e a szeretet törvényét vagy sem. Számomra – és itt férjem nevében is beszélhetek – nagy kegyelem volt, hogy megmutatták nekünk a felismerésnek ezt az útját, és végre megéltük a belső szabadságot, amely minden embernek elrendeltetett, aki a szeretet szellemi törvénye értelmében él.

Házasságunk ma szeretetteljes és harmonikus. Újra megtaláltuk a kölcsönös tiszteletet és felismertük, hogy sokban csodálatosan kiegészítjük egymást. Szívbeli hálánk Bruno Gröninget és Istent illeti, aki mindig segíteni akar, aki mindig gyógyítani akar, mégpedig minden sebet, amit a gonosz az emberen ejtett.“

Válás helyett harmónia

Rolf és Waltraud Lüger házassága (Wegbergi Közösségbe tartoznak) röviddel a válás előtt állt, amikor mindkettőjüket bevezették Bruno Gröning tanításába. Waltraud Lüger meséli:

„Az 1982-es évben fokozatosan válságba jutott a házasságunk. Ez az állapot 1983 év végére annyira rossz lett, hogy elhatároztam, elválok férjemtől. Pokol volt számomra, hogy nem tapasztaltam belső megértést. Mind jobban és intenzívebben feltámadt bennem a gondolat, hogy tényleg nem vagyok egészen normális, és már lelki szemeimmel láttam magamat a bolondok házában kikötni.

A gyerekek miatt is (akik akkoriban tizenkét és másfél évesek voltak) már csak idő kérdése volt, hogy végre keresztülvigyem a válást. Láttam, hogy milyen nagyon szenvedtek a naponkénti veszekedések miatt. És az gondolat, hogy nem akarok tovább élni, egyre többet foglalkoztatott. Kétségbeesetten imádkoztam segítségért.

Röviddel azután megismertem egy fiatalasszonyt, aki 1984. január végén elvitt a közösségbe. Nem tudtam, hogy ott hogyan segíthetnének, de egyszerűen éreztem, hogy segíteni fognak rajtam. Bruno Gröning közösségében maradtam, és férjem is elfogadta Bruno Gröning tanítását, és ahhoz tartottuk magunkat. Attól kezdve viszonyunk szemlátomást javult. Ha veszekedés támadt, Bruno Gröningtől kértem segítséget. De még mindig nem voltam tisztában azzal, hogy a férjemmel maradjak-e vagy sem. Túl sok rosszat éltem át ahhoz, hogy mindent csak úgy egyszerűen el tudjak felejteni. Mégis újra meg újra segítséget és isteni vezetést kértem.

Újra szeretetet tudtam érezni férjem iránt. Mindketten csak jót akartunk már az erő által felvenni – és ez sikerült is nekünk.

Ma, 1992. február végén elmondhatom, hogy házasságunk olyan szép és harmonikus, mint még soha. Ez év márciusában lesz 22 éve, hogy kimondtuk az „igen“-t, és az ember úgy vélné, hogy már lekopott róla a festék – ahogy mondani szokták. De ez egyáltalán nem így van. Mindketten átéljük, hogy a szeretet még tovább fokozódhat. És szilárdan meg vagyok győződve arról, hogy ez így is marad, mert Isten szeretete is végtelen. És ez az a szeretet, amely bennünket bensőleg fiatalon tart, és újra meg újra felfrissíti a szeretetünket, és ezt idősebb korban is átélhetjük.“

Lakást talált

A mindennapok apró dolgaiban is segítséget tud hozni a Heilstromra való ráhangolódás. Lakás- vagy munkakeresésben, vizsgahelyzetekben vagy a közlekedésben, az ember mindenben megkapja Isten segítségét. Ezt még csak kevesen tudják, de Bruno Gröning rámutatott, hogy Isten, mint minden ember Atyja, mindenben segíteni akar és tud is segíteni. Kerstin Pritzebill (a Bochumi Közösségből) így számol be erről:

„1990 februárjában férjemmel egy kis 47 négyzetméteres lakásba költöztünk Waltropban. De az év végén kiderült, hogy ikreim lesznek. Akkor viszont túl kicsi a lakás, és arra, hogy nagyobb lakáshoz jussunk, semmi kilátás sem volt, éppen ott, a Ruhr-vidéken, ahová olyan sok ki- és áttelepülő érkezett.

De édesanyám azt mondta: „Ha a jó Isten ikreket ajándékozott nektek, akkor a megfelelő lakással is meg fog ajándékozni.”

Ráhangolódtunk, és Bruno Gröning segítségét kértük.

Férjem a bányában dolgozik, és elment az ottani lakáshivatalba. Elmagyarázta a helyzetünket, és azután besoroltak a kb. 40 várakozóból álló listára, közöttük családok, ahol még több gyermek van. Pár nappal később ülést tartott a lakáselosztó-bizottság, mert két lakást ki tudtak utalni. Férjemnek azután újra kellett jelentkeznie.

Azt meg is tette, és egy hét múlva megtekinthettünk egy 69 négyzetméteres nagy lakást ugyanazon a környéken. Ezen a napon mindent lefixáltunk, és most már február elsejével be is költözhetünk.

A lakás egészen közel van édesanyám lakásához. Csak egy utcával kell továbbmenni. Ez mindannyiunknak még egy extra nagy ajándék, mert biztosan szükségem lesz az ő segítségére.”

Petra Lorenzetti hasonlót élt át Zürichben. Két hónappal a tervezett esküvő előtt elindult barátjával lakást keresni.

„De csak egyet néztünk meg, mert a kínálat oly csekély volt, ezért bejelentkeztünk egy ingatlanközvetítőnél. Onnan soha nem kaptunk hírt, és az újságokban sem kínáltak szinte egyetlen lakást sem.

Ma tudom, hogy némelyek évekig keresnek lakást Zürichben, és 1500 Fr-ig menő ár nem ritkaság egy kétszobás lakásért. Kiadó szobát ugyancsak alig lehet találni.

Naponta ráhangolódtunk a Heilstromra a megfelelő lakásért, és vártunk.

Augusztusban azután eljött hozzánk Mario édesanyja, és elmondta, hogy van egy kétszobás lakás, amit Mario fivére eredetileg magának és barátnőjének foglalt le, de a nyári szabadság ideje alatt szakítottak. Problémák nélkül át tudtuk venni a lakást, és szeptemberben beköltöztünk.

Nagyon szép, világos lakás, nagy, zárt erkéllyel és kandallóval. Rendes szomszédaink vannak, akik nem zavarnak bennünket, és az ár is nagyon méltányos.“

Munkahelyet talált

A munkahely-keresésben is meglepő dolgokat tud elérni a Heilstromra való ráhangolódás. Így számolt be Petra Kruse arról, hogy kábítószer-függőségéből való kigyógyulása után hogyan jutott munkahelyhez:

„Jelenleg a Grohne-Iskola szakmunkásképzésén veszek részt, ahol gép- és gyorsírást tanulok. Egyszer beszéltem egyik barátnőmmel, aki elmondta, hogy egy iskolában dolgozik titkárnőként, és azt gondoltam: „Igen, ehhez nekem is kedvem lenne!“ Így fokozatosan megbarátkoztam ezzel a gondolattal, és bejelentkeztem a Grohne-Iskolába.

De akkor a munkaügyi hivatalnál azt mondta egy asszony, aki az ügyemmel foglalkozott, hogy egyáltalán ne tápláljak nagy reményeket, mert az én képesítésemmel úgysem kapok munkát. Már régóta nem dolgozom és szakképesítem sincs. Megpróbálhatom és elvégezhetem ezt a tanfolyamot, hogy elülsem vele az időt, de nem lehetnek nagy reményeim.“

Petra Kruse nem fogadta el ezt a negatív előrejelzést és bizakodva járt a tanfolyamra. Mikor ez a vége felé tartott, hozzákezdett, hogy ráhangolódjon a Heilstromra munkahelyért.

„A múlt pénteken ültem a buszmegállóban, miután lányomat az iskola után elhoztam a pótmamától. Egyszerre arra jön egy egykori kolleganóm. (...) Beszédbe elegyedem velem, és többek között elmeséli, hogy most másik helyen dolgozik. Elmeséltem, hogy iskolába járok és azután munkát keresek. Azt mondja: „Na, akkor jelentkezz nálunk! Még keresünk egy részidős munkatársat.“ Hétfőn azonnal odatelefonáltam. Rögtön azt mondták: „Jöj-jön be hozzánk! Tényleg keresünk valakit!“ (...)

Amikor odamentem, a két ügyvéd közül az egyik nagyon szívélyesen üdvözölt. Először minden gépet és számítógépet megmutatott nekem. A társával (egy ügyvédnő) folytatott beszélgetés után azonnal felakartak venni. Először csak tizenöt órát akartak foglalkoztatni, de amikor megmondtam, hogy csak adókártyával és szociális biztosítással nem szeretnék heti 19,5 óránál kevesebbet dolgozni, azonnal beleegyeztek, hogy heti húsz órával alkalmaznak. (...)

Így most minden rendben van. Hétfőn, április 2-án már elkezdek a tanulás mellett dolgozni. A vizsga után teljes húsz óra lesz a heti munkaidőm. Minden a legjobban elrendeződött.“

Segítség vizsgáknál

A vizsgahelyzetek sok embert megterhelnek. Baldrian-cseppektől a nyugtatószereken át az alkoholig mindent megpróbálnak a vizsgázók, hogy labilis idegállapotukon úrrá legyenek. A Bruno Gröning-barátok ilyen helyzetekben is jelentős segítséget kaptak. Yvonne Grommes (Eupeni Közösség tagja, Belgium) 1990 augusztusában beszámolt a tanulmányával kapcsolatos segítségről:

„Azt, hogy Isten a megérzésen keresztül szól hozzánk és mindig segít, ha kérjük, bízunk és hiszünk is, azt a következő helyzetben élhettem meg:

Az iskolaév végén, három héten belül tizennégy vizsgánk volt, amelyeken az egész évi anyagot kikérdezték.

Egyszer egyik napról a másikra jogot kellett volna tanulnom (több mint száz oldalt), de meglehetősen erőtlennek éreztem

magam és tudtam, hogy már az idő is kevés. De a professzor megmondta, hogy mindenkitől az anyagnak csak egy fejezetét fogja kikérdezni.

Ráhangolódtam, és szívből kértem Bruno Gröninget, hogy megérezzem, miből fognak kérdezni. Azután a tanuláshoz egyszerű jött egy gondolat: „Tanuld meg különösen jól ezt a fejezetet!”

Mikor másnap a vizsgára mentem, úgy kb. huszonöt oldalt tudtam a százból, és pont abból volt a kérdés, amit megtanultam! Ez olyan nagyszerű, mert a többiektől az ellenkezőjét hallottam, vagyis, hogy néhány oldal kivételével mindent megtanultak, és azután éppen azokból kérdezték őket, amit nem tudtak.

Egy másik vizsgára majdnem semmit nem tanultam, mert ugyanazon a napon még egy második vizsgám is volt.

A vizsgaterem előtt más egyetemisták még néhány dolgot megmagyaráztak és pontosan ebből kérdeztek. Ez annyira meghatott, mert általában elkerülöm az ilyen beszélgetéseket, hogy a többiek ne vegyék el a nyugalmaimat. De mindig úgy kaptam irányítást, hogy pontosan azokkal beszéltem, akik mondtak valamit, ami azután fontos volt számomra.

Nagyon hálás vagyok, hogy a Heilstromra való ráhangolódás által újra meg újra erőt, nyugalmat és önbizalmat is felvehettem. Ennél nagy segítségemre voltak a közösségi órák, amelyeket a vizsgaidőszak alatt is felkerestem – bár a józan ész szerint inkább tanulnom kellett volna az alatt az idő alatt is – valamint a sok ráhangolódás és a barátok kérései, jókívánságai.“

Sybillé B. (45 éves, B.-i Közösség) 1990 májusában elmondta:

„Idős emberek mellé gondozónak készülök, és egy idő óta iskolába járok. Meg kell mondanom, hogy az anatómia a legszörnyűbb tantárgy számomra. Az osztályfőnök hiányzott, és amit más osztályok egy fél év alatt vesznek át, azt mi hat hét alatt vettük át.

Egy pénteken jött a szomszédasszonyom. Elmondtam neki, hogy az anatómia miatt borúlátó vagyok. De ő bátorságot öntött belém. Aztán egy oktatási füzetben olvastam, hogy a fiatalok mindig olyan sok segítséget kapnak az iskolában, és akkor azt gondoltam, hogy miért ne segíthetne nekem is Bruno Gröning!

Ennek érdekében ráhangolódtam a Heilstromra. Hirtelen az lett az érzésem, hogy az anatómiát kell tanulnom, bár egyáltalán nem anatómiáról volt szó. Tanultam is belőle, de csak egy oldalt.

Pár nappal később jött egy docens, aki egy másik tantárgyat tanít, és azt mondta: „Hölgyeim, ma anatómiából írunk dolgozatot.“

Mikor elkezdtem, észrevettem, hogy pontosan azok kerültek sorra, amiket megtanultam. A docens mellém állt, mert azt gondolta, hogy puskázni fogok. De egész nyugodt maradtam, még a WC-re is kimentem és ott ráhangolódtam a Heilstromra (...).

Egy órával azután, hogy beadtuk a dolgozatokat, a docens visszajött, és azt mondta: „B. asszony, kiváló dolgozatot írt.“ Először azt gondoltam, hogy valaki máshoz beszél. Ez számomra egyszerűen felfoghatatlan volt. (...)

Már háromnegyed év óta járok a képzésre és bár már nem vagyok túlságosan fiatal, Bruno Gröning segítségével az osztály legjobbjá vagyok. Már megszoktam az ötösöket. Kezdetben igazán levert voltam, ha egy ötös helyett négyest írtam, az egészen rossz érzés volt számomra. De Bruno Gröning levette rólam ezt a becsvágyat, úgyhogy őszintén tudok örülni annak, ha egy osztálytársnőmnek ötöse van, és nekem csak négyesem. Ez is egyfajta felszabadulás.“

Az isteni védelem

A mai rohanó világban sok mindennapos baleset fordul elő, amelyet a haladás áráként fogadnak el. A közlekedésben, a munkahelyen vagy a háztartásban, mindenütt veszélyek leselkednek, amelyektől az ember látszólag nem tudja kielégítően védeni magát. Ha valaki sértetlenül megúszik egy súlyos balesetet, akkor csodáról beszélnek. Sajnos az ilyen „csodák“ egyedi esetek, de nem kell, hogy azok legyenek. Bruno Gröning:

„Minden embernek van isteni védelme. Csak tudnia kellene róla, csak hasznosítani kellene ezt az isteni védelmet. Ez az, amit a legtöbb ember sajnos nem tett meg, mindezt nem tudták.“

Bruno Gröning felvilágosító szavai megadják az embereknek a lehetőséget, hogy újra tudatosan az isteni védelem alá helyezték magukat. Ezen a módon már sok barát élt át éles helyzeteket, és kapott csodás segítségeket. Karl Röhrig (67 éves, Wegbergi Közösség) így számol be:

„1990. május 11-én délután fél négy körül a kertemben egy földieper-ágyást kaptam. Egy csörgő, fémes zörejre lettem figyelmes.

A kapával egy hosszúkás, kerek, rozsdás fémtárgyat hoztam felszínre.

Egy belső hang óvatosságra intett. A kapával az ágyás végéig gurítottam a tárgyat, ott felvettem és nem tagadom, egy kis sé megijedtem. A háború szörnyű emlékei jutottak az eszembe, ahol frontszolgálatos katona voltam. Egy puskagránátot tartottam a kezemben. Nem is szabad végiggondolni, hogy mi történt volna, ha... A további munkára nem gondolhattam. Magammal vittem és felhívtam a rendőrséget, ahol megígérték, hogy kiküldenek valakit.

Egy fiatal rendőr jött ki, aki elmagyaráztatta velem, hogy miről ismertem fel azt a ‚dolgot‘. Megígérte, hogy hamarosan elviszik. A rendőrség telefonon közölte, hogy értesítették az illetékeseket és még aznap este kijönnek.

Háromnegyed nyolc körül érkeztek meg. Egy tűzszerész igazolta nézetemet és el akarta magyarázni, hogy milyen veszélyesek az ilyen ‚dolgok‘. Megmutatott egy pontot a gyutacson, amit a kapálásnál megsértettem. Szavai a következők voltak: ‚Őrangyala van.‘ Azonnal Bruno Gröningre gondoltam és az isteni védelemre.“

Frieda Stoiber a Müncheneri Közösségből a következőket élte át:

„A múlt héten (1990 február végén) védelmet éltem át. Dél előtt ráhangolódtam a Heilstromra, utána bevásárolni indultam. Röviddel azelőtt, hogy a ház ajtaját becsuktam, jött a gondolat: ‚Nálad van a kulcs?‘ Benéztem a táskámba, de nem találtam.

Erre bementem a szomszédasszonyomhoz, akinél van egy tartalék kulcs. Együtt is megnéztük a táskámat, de nem volt benne. Újra bementem a lakásomba, hogy ott keressem. Még egyszer a

táskámban is megnéztem – egyszerre ott volt! Eközben meglátam, hogy elfelejtettem a gyertyát eloltani!

Most világossá vált előttem, hogy miért kellett a kulcs miatt újra bemennem a lakásba, mert az kigyulladhatott volna, ha a gyertyát nem oltom el. Újra meg újra segítséget kapunk, ha az isteni védelemért és az isteni rendért ráhangolódunk a Heilstromra! Köszönöm!“

Frank Henke a Dél-Wesztfáliai Ifjúsági Közösségből egy közlekedésben történt védelemről számol be:

„A múltkoriban egy barátomhoz akartam átmenni az út túlsó felére. Amikor elindultam az úttesten, jobbra és balra néztem és egyetlen autót sem láttam közeledni.

Akkor hirtelen megálltam és éreztem, hogy valaki megragadja a vállamat és visszatart. De senkit sem láttam magam mögött, aki visszatarthatott volna.

Egyszerűen képtelen voltam tovább menni.

Ugyanabban a pillanatban egy autó száguldott el mellettem, amelyet egyáltalán nem láttam közeledni. Ha nem lett volna a védelem, akkor biztosan az autó alá kerülök.“

Therese Loose (Wegbergi Közösség) egy kirándulásnál történt védelemről számol be:

„Minden reggel, közvetlenül az ébredés után ráhangolódom a Heilstromra az egész család isteni védelméért. 1990 nyarán egy reggel azt a gondolatot kaptam, hogy különösen az unokám védelméért hangolódjam rá, de nem tudtam pontosan, hogy melyik unokámért. Másnap a lányomtól kaptam egy telefonhívást, aki azon a napon, amelyen különösen az unokáimért ráhangolódtam a Heilstromra, Hollandiában egy tónál volt strandolni a családjával.

A lányom és férje egy gumicsónakot vittek magukkal, és négy éves fiukkal, Kai-jal a tavon csónakáztak. A tó közepén felborult a gumicsónak, valószínűleg azért, mert túl kevés levegő volt benne. Mindnyájan a vízbe estek. Lányom és férje azonnal a felszínen voltak. Mivel nem látták a kisfiút, vejem a csónak alatt

kereste, de a kicsi nem volt ott. Körülnéztek, de sehol sem találtak. Lányom hirtelen azt érezte, hogy valami hozzáér a lábához, alámerült és sikerült felhúznia a kisfiát.

Közben motorcsónakon segítség érkezett és együtt visszafordították a gumicsónakot. A lányom még a karjában tartotta Kait. Semmi baja nem történt. A lányom egészen nyugodt volt, de amikor már mindenem túl voltak, a parton leültek és reszkettek, és csak később tudtak hazamenni az autóval.

Tudom, hogy unokámnak a ráhangolódás által volt védelme és azért alakult így, hogy egyenesen a lányom lábát érintette meg.“

Boldogulni az életben

Bruno Gröning segítségével minden ember úrrá tud lenni az életén. A félelmek, gondok, depresszió és függőségek lehullanak róla. Megtapasztalja, hogy az Úristen nem hagyja cserben gyermekeit, hanem kész arra, hogy segítsen nekik. Bruno Gröningben egy barátira lel, aki minden élethelyzetet megért és isteni segítséget tud közvetíteni.

Isten rendelése, hogy az ember a Földön teljes szabadságot élvezhet: mentes minden fájdalomtól, kényszertől és szenvedélytől. Hogy ebben részesüljön, életét Istenhez és az Ő törvényeihez kell igazítania. Aki erre kész, az Isten áldását saját testén fogja érezni. Bruno Gröning:

„Itt az isteni úton nincs gyógyíthatatlan, nincs fájdalom, nincs szenvedés, nincsenek gondok, itt egészség, öröm, boldogság és bizakodás van.“

„Az ember az isteni irányítás alá kell, hogy kerüljön, anélkül nincs élet!“

10. fejezet: *Hódítsátok meg a Földet!*

Az, hogy az emberek Bruno Gröning segítségével által gyógyulnak és a betegségek eltűnnek, időközben bizonyított tény lett. Az isteni gyógyerő hatásossága mégsem csak az emberre szorítkozik, hanem minden élőlénynek hasznára tud válni. Sok sikerbeszámoló áll rendelkezésre, amelyekben tanúsítják, hogy kizárólag a Heilstromra való ráhangolódás által állatok és növények is gyógyultak.

Állatok gyógyulása

Már Bruno Gröning gyerekkorából vannak tanúvallomások, amelyek elmondják, hogy általa állatok gyógyultak meg, és legnagyobb tevékenysége idejéből is maradtak fenn állatgyógyulások. Így például az „Almfried“ 1949. augusztus végén egy különkiadásban ezt írja:

„Akkoriban, három és fél évesen – tehát még gyermekként – gyógyította első pácienseit. A környezetében élő beteg kutyák és macskák gyógyultak a keze alatt, játék közben. (...) Gyakran bolyongott a környező erdőkben, és beteg állatok után kutatott, hogy segítsen rajtuk.

Az állatok iránti szeretete megmaradt, és hamarosan kifejezi kívánságát, hogy az udvaron velük legyen. Megint véletlen, hogy éppen azok az állatok jönnek hozzá, amelyek valami fogyatékoságban szenvednek? Keserves fáradsággal sántikál egy kacsá Bruno Gröning felé, amely kiskorában olyan súlyosan megsérült, hogy nem tud rendesen járni. Ő a kezébe veszi, megsimogatja, és amikor azt mondja neki: „Na, menjél!“, akkor az állat elmegy, úgy, mint a többi egészséges kacsá. Azelőtt soha nem látták ezt a sántának ismert kacsát így járni az udvaron.“

Bruno Gröning a következőképpen magyarázta meg az állatgyógyulások jelenségét:

„Állatokat sokkal könnyebb kezelni, mint embereket, mert nincsen értelmük, amely ide-oda gondol. Mindent elviselnek. Itt bebizonyítottam, hogy a szuggesztió kizárt dolog. Ezt már mint gyermek megtettem.“

Az állatorvos lemondott róla, az Einstellennel meggyógyult

Jürgen Kröll gazdálkodó a Westerwaldi Közösségből írja:

1989. október 10-én megellett a tehenünk, Killi. A kis bikaborjú nagyon apró volt. Két nap múlva ki kellett kihívni az állatorvost, mert a tehén nem evett rendesen és láza volt. Mivel a borjú nagyon kicsi volt, az állatorvos azt gyanította, hogy iker kisborjú volt, és a másik az anyaméhben elhalt, és szétfoszlott.

A tehén méhe teljesen gyulladásban volt. Az állatorvos injekciókat és szénrudakat adott neki és öblítéseket végzett, hogy az elhalt részeket eltávolítsa. De ez nem sikerült. Az állat állapota egyre rosszabbodott. Kényszervágásra kellett volna kerülnie, de mert penicillinnel kezelték, nem kaptunk volna semmit érte.

1989. október 30-án annyira sovány volt már, hogy az állatorvos véleménye szerint nem éli túl az éjszakát. Ezen az estén felhívtuk Löllgen asszonyt (kölni közösségvezető) és kértük, hogy a barátokkal hangolódjon rá a Heilstromra Killi érdekében.

Másnap reggel először lehetett enyhe jobbulást elkönyvelni, és az állatorvos nagyon csodálkozott. (...)

Ettől kezdve javult Killi állapota. Újra elkezdett enni, hízni és tejet adni.

Mivel apám nem számolt azzal, hogy a tehén ismét fog tejet adni, törölte a tejellenőr listájáról. De Killi már rövid idő múlva újra húsz litert adott naponta, és a tejellenőr minden alkalommal megkérdezte, hogy miért húzattuk ki ezt a tehenet a listáról.

Tudjuk, hogy más lehetőség már nem volt a gyógyulásra, és szívzaggató látvány volt, ahogyan szenvedett az állat. Köszönjük Bruno Gröningnek, hogy Killinek segített.“

Tacskó gyógyulása bénulásból

Elfriede Grünwald tacskója gyógyulását tapasztalta:

„1988 júniusában Moritz megbetegedett. Az állatorvos diagnózisa így hangzott: tacskóbénulás. Akkoriban még nem hallottam

a Bruno Gröning barátok köréről. A szimptomák még nem voltak olyan nagyon jellegzetesek, és néhány nap múlva újra rendeződött, de nem lett teljesen egészséges. Állandó rossz hangulatán vettem észre, hogy nincs rendben. Rövid idővel később először mentem el a Westerwaldi Közösségbe, miután Kaszub úr bevezetett a tanításba. A tacskót elvittem a közösségi órára. Néhány nappal később hirtelen nagyon erős Regelungjai lettek. Éjjel-nappal sírt, alig akart enni és sétálni.

Szükségemben Kaszub urat hívtam fel, aki elmagyarázta, hogy a kutyának Regelungjai vannak, és szellemileg adjam le Gröning úrnak. Egyszerűen képtelen voltam másra, mint a súlyosan terhelt kutyára gondolni.

Így elmentem a tacskóval az állatorvoshoz, onnan reméltem segítséget. A következő napokban az állat mind rosszabbul lett, annyira, hogy már alig jött ki a kosarából. Ehhez hozzájött az is, hogy amikor közeledtem hozzá, reszketett a félelemtől, mert ez számára az állatorvoshoz való menetelt jelenthette. A sok fájdalommas injekciótól és vizsgálatától mindig pánikba esett. Négy nap után már nem vittem el az állatorvoshoz, mert a kezelés alatt állapota még romlott.

Most már egyáltalán semmit nem vett magához, huszonnégy órán át ugyanazon a helyen feküdt és csak a legnagyobb fájdalom közepette tudott mozogni. Szomszédnőm azzal vigasztalt azon a napon, hogy lássam be végre, hogy a kutyán már nem lehet segíteni.

Miután a szomszédasszony elment, a magnót a kosár elé tettem, amiben a kutya feküdt, betettem Häusler asszonytól a bevezető kazettát és odaállítottam mellé Bruno Gröning képét. Ráhangolódtam a Heilstromra és együtt hallgattuk a kazettát.

Két órával azután a fiam megkért, hogy vigyem el autóval Bonnba. Mielőtt elmentem, még egyszer betettem a kazettát és a képet is a kosár elé hagytam. Már csak a tacskóra tudtam gondolni, és annak hogy el kellett mennem, egyáltalán nem örültem.

A városba vezető úton fiammal indulatos beszélgetésem volt, és ez annyira felízgatott, hogy egyáltalán nem gondoltam már Moritzra, és hazafelé menet sem jutott eszembe.

Kinyitottam a lakásajtót, és Moritz ott állt az előszobában, farkcsóválva üdvözölt, olyan nagy örömmel, mint korábban, mikor még teljesen egészséges volt. Először semmit nem értettem, egyáltalán fel sem tudtam fogni. Körülszaladgált a lakásban, a hátán fetrengett és gurult, rendkívül boldog volt, hogy majdnem három hét után megszabadult minden fájdalomtól.

Örömet nem tudom leírni. Azonnal lementem vele sétálni és a szomszédasszonyomhoz is. Amikor benéztünk hozzá, ő is teljesen megdöbbsent és ugyanúgy nem tudta felfogni, mint én, hogy Moritz meggyógyult. Az első napokban még valamelyest fáradságába került, hogy felemelje a lábát, de időközben az is rendbe jött.“

Ebből világosan látható, hogy az ember akkor is meg kell, hogy váljon a rossztól, ha egy másik élőlény számára kér. Mikor Grünwald asszony már nem gondolt a tacsckójára, nem aggódott többé és gondolatban szabadon eresztette, akkor tudott Bruno Gröning hatni. Moritz a legrövidebb időn belül egészséges lett.

Növények gyógyulása

Az állatok gyógyulása mellett a barátok Heilstromra való ráhangolódása által a megbetegedett növények gyógyulása is bekövetkezik. Így számolt be Helga List (Nürnbergi Közösségből) a következő segítségről:

„1990 áprilisában nemesített uborkát ültettünk melegházunkba. Az uborkalevelek rövid idő múlva foltosak lettek, azután egészen elszáradtak. Nem fejlődtek tovább, és a kevés új levél hamarosan szintén foltos lett. Kitartóan ráhangolódtunk a Heilstromra az uborkapalánták érdekében. Mindig mondtam nekik, hogy ezek Regelungok, és tartsanak ki.

Néhány hétig minden változatlanak tűnt. Apósom és mások, akik látták a növényeket, azt mondták, hogy ezekről a tövekről biztosan nem fogunk uborkát szüretelni. De a Regelungok elmúltak, a növények elkezdtek erősen nőni, még közvetlenül a száraz levelek alól is jöttek ki virághajtások. Nyáron még egyszer jelentkeztek rövid ideig tartó Regelungok. Most október közepe van, és még mindig tudunk uborkát szedni.“

Egy kertész a következőképpen kommentálta ezt az esetet:

„Ennél az esetnél vörös pókról, vagy jobban mondva szövőat-káról van szó. Tapasztalataimból kiindulva azt tudva mondani, hogy egynyári növényeknek (mint az uborka is) ilyen fertőzés-nél nincs semmi esélyük, hogy kezelés nélkül megmaradjanak. A szövőatkat kémiai úton viszonylag könnyű leküzdeni, de mivel itt nem kezelték kémiailag, így lehetetlen nem észrevenni a szel-lemi segítséget.“

Isteni erő vegyszerek helyett

Az isteni erőre való ráhangolódás véghezvitt valamit, ami máskü-lönben csak mesterséges úton, vegyszerek által lett volna lehetséges. Azt nem lehet letagadni, hogy a kémiai szerek kárt tesznek a termé-szetben. Ezzel kapcsolatban egyre újab hírek lesznek ismeretesek. Amit egykor a kutatás áldásaként dicsőítettek, arról mindjobban kide-rül, hogy az emberi önhittség átka. Az ember sokkal kevesebbet tud, mint amennyit képzel magáról. Dr. Erwin Gamber így ír a *Luzifers Griff nach dem Lebendigen* (Lucifer megragadja az élőket) című könyvében:

„Végtelen sok tudományos egyedi felismerés alapján ítéljük meg ma az ember, az állatok, a növények, a bennünket tápláló és fenntartó Föld, a világmindenség életét. Részizagságok felisme-résével avatkozunk bele a Teremtés rendjébe. De minden egyes rész összessége soha nem lehet az egész, különösen akkor nem, ha újra meg újra hiányoznak a legfontosabb részek. Ha egy búza-szemet tíz részre vágok és ezeket együtt vagy egyenként a föld-be dugom, nem fognak kikelni. Ami tegnap mint valóság jelent meg, az ma már tévedés. A mai látszólagos valóságot holnap már hamisnak fogják felismerni. Ez így megy tovább. Az, hogy létezik egy haladó felismerés, igazolja, hogy sosem tekintjük át az egészet. Az egészet mindig kizárólag csak Egyvalaki tekinti át; az, aki az egész világmindenséget teremtette.“*

* Dr. med. Erwin Gamber: *Luzifers Griff nach dem Lebendigen*, Turm-Verlag, Bie-tigheim

Az emberek az évezredek során mindjobban eltávolodtak ettől az Egytől. Azt hitték, hogy maguk tudják kézbe venni a Föld sorsát. Az, hogy ez egy súlyos következményekkel járó tévedés volt, túlságosan is világosan megmutatkozik az olyan jelenségekben, mint az erdők pusztulása, a levegő szennyeződése vagy az ózonlyuk.

Bruno Gröning állandóan hangsúlyozta:

„Isten a számunkra minden, és mik vagyunk mi Őnélküle?
Megmondom kereken – semmik!“

Isten segíteni akar

Az embernek sikerült elérnie, hogy a környezetszennyezés a földi élet számára komoly veszéllyé vált. Évtizedek óta minden figyelmeztetést elereszt a füle mellett. Még maguknak, a károknak a láthatóvá válása sem vezet változáshoz. Minden a megszokott módon megy tovább. Ha az erdők nagy része beteg, a folyók, tengerek meg vannak mérgezve, vagy egész vidékek mennek tönkre: minden a régiiben marad. Az egyetlen, amit tesznek: tárgyalnak és kísérleteznek. Milliárdokat adnak ki kutatásra. Az emberek még mindig azt képzelik, hogy a pusztítást mesterséges úton meg tudják állítani. Viszont a tény az, hogy minden új beavatkozás új károkat idéz elő.

Milyen sok fa esett már áldozatul a környezet tönkretétele következtében, mennyi hal pusztult el nyomorultul a mérgezett vizekben, és hány embernek kellett rákban meghalnia csak azért, mert a tudomány azt hiszi, hogy minden a kisujjában van és mindenütt segíteni tud? Hol volt a segítség? Miért juthatott ez ideig? Bruno Gröning egyszerű szavakkal mutatott rá az emberi életmód hibájára:

„A mesterséges útra tért, hogy élni lehessen, lehetetlen.
Nekünk embereknek a természetes, igaz, isteni úton kell maradnunk.“

Az ember elvesztette a természettel való kapcsolatot. Maga a földművelő gazda is olyan eszközökkel műveli földjét, melyek inkább egy építkezésre vagy gyárra emlékeztetnek, mint az élő természettel való bánásmódra. Itt kell az embernek visszafordulnia. Arra a felismerés-

re kell jutnia, hogy az állatok és a növények nem árucikkek, hanem élőlények. Nem lehet őket a piac törvényeinek alávetni, hanem mély tisztelettel meg kell őket becsülni. Az embernek nem tárgyakat kellene látnia bennük, hanem testvéreket, akikkel szellemileg kapcsolatban van. Fel kell ismernie, hogy csak egy része a természetnek és anélkül nem tud élni. Szüksége van a levegőre a légzéshez, a vízre az iváshoz, a talaj gyümölcsseire az evéshez. A természet szépségei nélkül elhervadna, mint egy rózsza, amely a pincében elszárad. Ha biztosítani akarja további fennmaradását, akkor tisztelnie és szeretnie kell őket.

Isten a Földet és minden élőlényét egészségesnek akarja tudni. Segíteni akar, de ahhoz nekünk, embereknek meg kell adnunk a lehetőséget. Hinnünk kell a segítségében.

A beteg fák is meggyógyulnak

Az emberek Bruno Gröning által megtanulhatják Isten erejét tudatosan felvenni és azt szellemileg továbbadni a természetbe. Így gyógyulnak meg a növények és az állatok. Gerta Jakobs (Wegbergi Közösség) elmondja:

„A cseresznyefánk húsz éves. (...) 1984 nyarán hirtelen beteg lett, éppen cseresznyeérés idején. Levelei összeráncolódtak, megsárgultak és lehullottak. A cseresznyék ‚kényszererettek‘ lettek. Sok volt már lenn a földön, elszáradva. Vízhányról nem lehetett szó, mert abban az időben sokat esett az eső.“

Jakobs asszony ráhangolódott a Heilstromra a fa érdekében, de a hervadás gyorsan haladt előre.

„A fa tizennégy napon keresztül szörnyen nézett ki. Férjem akkor azt mondta: ‚Ez elszárad, ki lehet vágni.‘ De én bíztam és hittem a Regelungban. Ez pontosan a szabadságunk előtt volt. Három hét múlva nagyon csodálkoztunk. A kertünkben egy egészséges cseresznyefa állt. Lombozata olyan volt, mintha megtisztították volna. A cseresznyék, amelyek az ágakon maradtak, gyönyörűen piroslottak. Sötétpirosak, nagyok, szaftosak, édesek voltak és pompás ízűek. Szívből jövő köszönetet mondtam Bruno Gröningnek.

Egy kertész a következőképpen kommentálta ezt az eseményt:

„A leírás alapján nagyon valószínű, hogy moniliáról van szó. Ez a betegség gyógyíthatatlannak számít. Azt, hogy a fa magától meggyógyult, nagy segítségnek tekintem. A kertészek ajánlják, hogy a megtámadott ágakat vágják le és égessék el. Egy ilyen fertőzőtségnél kémiai részről csak megelőzőesképpen tudnak valamit tenni.“

Jakobs asszony így folytatja:

„Ez a csodás esemény még néhány alkalommal megtörtént, mégpedig egy erdei fán a ház előtti kertben. A fiatal vörösfenyőn megbarnultak a tűlevelek és lehullottak. A fácska nagyon szomorúan nézett ki. Ráhangolódtam a Heilstromra és hittem. És újra jött az ítélet: „Ezt ki kell venni, nem hagyhatod itt állni. Lehetetlenül néz ki!“ Ragaszkodtam hozzá: a vörösfenyő marad.

Négy hét múlva megmutatkoztak az első gyenge zöld ágvégek. Bensőséges örömmel köszöntem meg Bruno Gröningnek. 1984/1985 tele az oleander bokrokat is erősen megviselte. Miután teljesen megbarnultak és elszáradtak, azokat is ki kellett volna szedni. Otthagytam őket és ráhangolódtam a Heilstromra.

Kezdetben valóban úgy nézett ki, mintha semmi nem történt volna velük. Türelmem nagy próbát állt ki. Hét hónapig tartott. És lám – alulról jöttek az első zöld hajtások. (...) Bruno Gröning mindig segít, mindegy, miről van szó.”

További fagyógyulások

Fagyógyulásról beszélt Karin Optenplatz is (a Wegbergi Közösségből):

„Néhány évvel ezelőtt az almafáink betegek voltak és a cse-resznye fán is látszott, hogy gond van vele.

A szomszédunk kertész és beszéltem vele, hogy mit lehetne tenni. Azt mondta, hogy a beteg részeket le kell vágni és elégetni, mert ez a betegség olyan, hogy minden más fát megfertőz. (...)

A kertész később újra azt mondta: „Ezt bizony ki kell vágni!“ De ekkor azt gondoltam: „Nem, ó nem, ezt egyáltalán nem kell megtenned, te Bruno Gröningnél vagy, és rá tudsz hangolódni a

Heilstromra a fák érdekében! Azután ráhangolódtam és öt percig a fák törzsére tettem mindkét kezemet.

Éreztem, hogy kezeimen keresztül a Heilstrom hogyan áramlik a fába. Ezt azután minden nap egyszer megtettem az almafával és a cseresznyefával.

A hervadt levelek mind lehullottak a cseresznyefáról, az almafának egyáltalán nem lett levele, sem virága tavasszal. Először egész későn lettek az almafának levelei, de virágai már nem, mert túl késő volt, mégis lehetett látni, hogy élet van benne.

A cseresznyefáról a legtöbb levél lehullott, és a cseresznyék is lepotyogtak, egyetlen cseresznye sem érett meg, de én hittem és bíztam és kértem: „Kérlek, Bruno, segíts a kis fának, hogy újra teremjen, hogy egészségesen élhessen!”

És a következő tavasszal virágzott a cseresznyefa, teljesen virágba borult, csodaszép volt. Az almafa is virágzott, csodálatos gömbölyű almái lettek.

És amikor leszedtem az almákat, akkor megköszöntem Bruno Gröningnek. (...)

Az almát hálatelt szívvel ettem meg. Akkor már tudtam, hogy a jó Isten mindennel megajándékoz bennünket és mindaz a jót, ami odakint növekszik, azt Isten nekünk, embereknek szánja.

Nagyon hálás vagyok, ebben az évben is virágoztak a fák. Most már három éve ennek, és a fák egészségesek maradtak.“

Egy kertész kommentálja a cseresznyefa gyógyulását:

„Itt egészen világosan a moníliáról van szó, amelynél csak egy lehetőség marad: a megtámadott hajtásokat levágni és elégetni. Ez a gombabetegség rettentő gyorsan elterjed, és visszamenőlegesen cselekedni, azaz permetezni, lehetetlen. Ahogy ez a fa mégis túlélte és újra gyümölcsöt hozott, az nemcsak nagy segítség, hanem még egy kis csoda is.“

Az ember viseli a felelősséget a természetért

Az állatok és növények attól függenek, hogyan bánik az ember velük. Ha Istennel vagyunk kapcsolatban és szeretettel vagyunk eltelve a

Teremtés iránt, az megfelelően hat a természetre. De ha az ember meghasonlott Istennel és a természet szépségei mellett közömbösen megy el, vagy még tönkre is teszi azokat, úgy a hatás negatív az állatokra és a növényekre.

Ha az ember rablógazdálkodást folytat a Föld kincseivel, akkor a természet kiszolgáltatottá válik. Állatok és növények megsemmisülnek, egész fajok halnak ki.

De ha az ember szívvel viseltetik a természet iránt, és szeretetteljesen bánik vele, ez építőleg és gyógyítóan hat a teremtményekre. Ahogy felélénkül egy kutya, ha szereti a gazdája, úgy a természetnek összességében is, és végül az egész Földnek szüksége van az emberek szeretetére, hogy egészségesen tudjon élni.

A tudományos vizsgálatok gyakran megmutatták, hogy az élőlények reagálnak rá, ha az ember szeretetteljesen vagy szeretetlenül bánik velük. Így írta pl. a *Brücke am Sonntag* című újság 1992. március 7-én a „Növényekhez fűződő szeretet” címmel:

„A növényeknek szükségük van a megbecsülésre. Ezt eredményezte a WDR szerkesztőségének kétéves tesztje: „Itt és ma.” A paradicsomtövek, amelyekkel szeretetteljesen bántak, jó 22%-kal több termést hoztak, mint azok, amelyek csak vizet és trágyát kaptak.”

Hans Sterneder írja a *Der Wunderapostel* (A csodaapostol) című könyvében:

„Mindenekelőtt egy szükséges: a szeretet! Önzetlen, tiszta szeretet!

Megmondtam neked, hogy minden lény az emberhez közeledik, mert a segítőtjét és Istent látja benne. Mind többet még segíteni tiszta szeretettel és erős kívánsággal a természetbe és ugyanazt érzed a szívedben, annál jobban hozzád sereglik minden, és szereteted varázsos hatalma alatt felfelé fejlődik. Mostantól fogva csak úgy járj a természetben, hogy mindenütt csak testvéreket láss, és újra meg újra azt mondd: „Fivéreim és nővéreim vagytok. Nem vagyok több nálatok, én csak előbbre haladtam a fejlődés útján. A szívem egész erejével szeretlek benneteket és

az a forró óhajom, hogy segítsek nektek! Jöjjetek mindannyian hozzám! Melegedjete a keblemen, erősödjete szeretetem hullámain!⁶

Hidd el nekem, Beatus, ha ezzel a segítő áhítattal még a természetbe, akkor áldásosztó vagy! Segítővé válsz, aki számtalan teremtményt felfelé vezet és megvált.“*

Bruno Gröning pedig ezt mondta:

„Szeresd a Föld életét! Ha szereted ennek a Földnek az életét, az Isten, aki azt mondja: Legyen.“

Ebben van a parancs betöltése felé vezető út: „Hódítsátok meg a Földet!“ Meghódítani a szeretetteljes segítség értelmében és nem habozás nélküli kizsákmányolással!

Az embereknek újra a természet felé kell fordulniuk és hívő szívvel kell kérniük annak megőrzését. Ne nézzék többé tétlenül, hogyan pusztul el az erdő, hogyan nő az ózonlyuk, az olaj szállító hajók hogyan szennyezik be a tengereket és az atomhulladék a szárazföldet. Az emberek által okozott pusztítás olyan rettenetes, hogy az ember már nem tudja leállítani. Csak Isten tud segíteni. Higgyünk segítségében! Ne higgyük, hogy az erdő elpusztul, hanem higgyük, hogy élni fog! Ne higgyük, hogy az ózonlyuk nő, hanem higgyük azt, hogy be fog zárulni! Helyezzük szembe az emberi szellem hiterejét a mesterséges mérgek romboló erejével!

Bruno Gröning mondta egyszer felemelt mutatójával:

„Mindig higgyenek !“

Állandóan kiemelte:

„Sok minden van, amit nem lehet megmagyarázni, de semmi nincs, ami nem történhet meg.“

A természetért mi, emberek viseljük a felelősséget. Ne mérgezzük tovább! Forduljunk vissza és kezdjünk hinni a természetes környezet megmentésében! Ha ezt tesszük, akkor nagyban is megtörténnek a csodák, amik kicsiben már többszörösen bizonyítást nyertek! Ezentúl

* Hans Sterneder: *Der Wunderapostel*

mindig csak a jóban higgyünk, és már egyáltalán ne higgyünk a rosszban! Bruno Gröning:

„A tartós jó legyőzi a rosszat.“

„Mindig ott, ahol a teljes, a jó isteni erő fellép, ott eltűnik a gonosz.“

A Föld a mi anyánk

Gondolkozzunk el azon, hogy a táplálékunkat és mindent, ami az életünket lehetővé teszi ezen a Földön, nem a tudománynak, hanem a természetnek köszönhetjük. Így mondta Bruno Gröning:

„Mi, emberek a természettől függünk. Nem fordíthatunk neki hátat, mint sokan kijelentik: ‚El a természettől, a kultúrához!‘ A kultúra lépcsőjét megmászták, és a természetes, a tiszta, az emberi félreszorult. Pedig mégis a természettől függünk. Amit az Úristen számunkra megteremtett – anélkül nem tudunk létezni!“
(kultúra jelentése itt: mesterséges, nem természetes. A szerk.)

„Tudom, vannak emberek, akik néhányszor kijelentették – természetesen önként – s újra meg újra azt mondták: ‚Mit érdekel engem a jó, mit érdekel engem az isteni; a fő dolog, hogy nekem megvan mindenem.‘ De ha most a jóhiszemű emberek, akik még Isten gyermekeinek érzik magukat, azt mondanák ezeknek az embereknek: ‚Akkor nincsen már létjogosultságod, mit akarsz itt? Te mégis a jót élvezed állandóan, az istenit, te mégis a levegőt szívod be, hagyod, hogy rád süssön és rád sugározzon a Nap, az isteni Földön jársz, ruházatot viselsz, eszel és iszol, hogy élni tudj.‘“

Emlékezzünk a Duwamish-indiánfőnök, Chief Seattle beszédére az 1855-ös évből, amivel az amerikai elnök ajánlatára válaszolt, aki meg akarta venni az indiánoktól földjüket.

„Ha eladjuk a földünket, akkor emlékeznetek kell erre és gyerekeiteket meg kell tanítsátok rá: A folyók a fivéreink – és a tettek – és mostantól kezdve a folyóknak jóságot kell adnotok, mint minden más fivérnek is. (...)

Ő (a fehér ember) úgy kezeli anyját, a Földet és fivérét, az eget, mint megvételre, kifosztásra való dolgot, mint eladni való birkát vagy fénylő gyöngyöt. Éhsége fel fogja emészteni a Földet, és semmi mást nem fog hátrahagyni, mint egy pusztaságot. (...)

Tanítsátok meg gyerekeiteket arra, amire mi tanítjuk gyerekeinket. A Föld az anyánk. Ami a Földet éri, az a Föld fiait is éri. Ha az emberek a földre köpnek, akkor magukat köpik le. Mert azt tudjuk, hogy a Föld nem az embereké, az ember a Földé – azt mi tudjuk. Minden kapcsolatban van egymással, mint a vér, ami egy családot egyesít. Minden össze van kötve. Ami a Földet ellepi, az ellepi a Föld fiait is. Nem az ember teremtette az élet szövevényét, ő csak egy szál benne. Amit ezzel a szövevény-nyel elkövettek, azt magatokkal szemben követitek el. (...)

A fehér ember a hatalom birtokában azt hiszi, hogy ő már Isten – akié a Föld. Hogyan tudja egy ember birtokolni az édesanyját? (...)

Maga a fehér ember, akivel Isten vele jár és beszél vele, mint barát a baráthoz, az sem tudja elkerülni a közös rendeltetést. Talán mégis fivérek vagyunk. Meglátjuk.

Mi egyet tudunk, amit a fehér ember talán egy napon fel fog fedezni –: Istenünk ugyanaz az Isten. Ti talán azt gondoljátok, hogy birtokoljátok Őt – mint ahogy azon igyekeztek, hogy birtokoljátok a mi földünket – de Őt nem birtokolhatjátok. Ő az emberek Istene – egyformán a rézbőrűeké és a fehéreké. Ez a föld értékes a számára – és a Földet megsérteni annyi, mint a Teremtőt megvetni.

A fehér emberek is el fognak múlni, korábban talán, mint minden más törzs. Folytassátok, fertőzzétek meg az ágyatokat és egy éjjel a saját hulladékokba fogtok belefulladni.(...)

Ha az utolsó rézbőrű is eltűnt erről a földről és az emlékezete már csak egy felhő árnyéka a préri felett, atyáim szelleme még mindig élni fog ezeken a partokon és ezekben az erdőkben. Mert ők szerették ezt a földet, mint az újszülött anyja szívverését. Ha országunkat eladjuk, szeressétek azt úgy, mint mi szeretjük, törődjetelek vele úgy, mint mi törődtünk vele, tartsátok meg

emlékezetekben a földet olyannak, amilyen, ha megveszitek. És minden erőttökkel, lelketekkel, szívetekkel tartsátok meg a gyermekeiteknek és szeressétek, ahogy Isten mindannyiunkat szeret. Mert egyet tudunk – a mi Istenünk ugyanaz az Isten. Ez a Föld szent neki. Még maga a fehér ember sem tudja elkerülni a közös rendeltetést. Talán mégis testvérek vagyunk. Meglátjuk.“*

A természet Isten

Isten a Földet Paradicsomnak teremtette. Az emberek élvezhették minden nagyszerűségét. Teremtőjükkel a legnagyobb harmóniában és egységben éltek és a természet szépségében felismerték Isten legmagasabb kifejezési formáját.

De mikor az emberek Isten törvényei ellen vétkeztek, tönkrement az Istennel és a természettel való harmónia.

Az emberek kiűzettek a Paradicsomból, már nem érezték magukat a természet részének, hanem elkezdtek attól elszigeteltnek tekinteni magukat: itt vagyunk mi emberek – ott pedig a természet. A természettel való kapcsolat elveszett. Az emberek saját maguktól vonták el az életük alapját, kiszakították gyökereiket az anyaföld talajából és kezdtek elszáradni. Betegség, szükség és baj jött rájuk.

De a természetnek is ártott a különválás. Hogyan tud egy egész egészségesen létezni, ha egy fontos rész hiányzik belőle? Másrészt hogyan tud egy rész egészségesen létezni, ha megválnak az egésztől?

A Föld szent. Isten Paradicsomnak teremtette. Az ember, mint Isten gyermeke a Földre küldetett, hogy Isten nevében meghódítsa. Felelős a természetért és annak fennmaradásáért, óvnia kell, nem tönkretenni. Bruno Gröning ide akarja vezetni az embereket, hogy ezt a feladatot újra Istennel való harmóniában és szeretetben tudják teljesíteni, és végül eljussanak a nagy felismerésre, amelyet Bruno Gröning ezekbe az egyszerű szavakba foglalt:

„A természet Isten!“

* Chief Seattle: *Wir sind ein Teil der Erde*, Walter-Verlag, Freiburg i. Brsg., 1988

11. fejezet: Minden baj gyökere

Ha a gröningi tevékenység szellemi hátterét meg akarjuk érteni, akkor korunk bajainak okát kell szem előtt tartanunk. Ha valaki felismeri, hogy a legtöbb rossz az egoizmusra és a szeretet hiányára vezethető vissza, az hamarosan rájön arra, hogy Bruno Gröning miért tud olyan sok esetben segíteni.

A materializmus ellen

Kurt Trampler már 1950-ben, *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvében rámutatott Bruno Gröning fellépésének magasabb összefüggéseire:

„Aligha volt 1949-ben, Németországban olyan esemény, amely akkora feszült figyelmet és olyan mély, belső együttérzést keltett volna, mint mindaz, ami Bruno Gröning körül történt. Az ő fellépése egyáltalán nem volt beilleszthető az anyagi, materialista világképbe. Ez is mélyebb oka a vélemények időnkénti elkeseredett harcának, melyek személye és gyógyításai körül lobbantak lángra. Ha valaki annyira a materialista gondolkodásmódban él, hogy csak azt tudja elhinni, amit kézzel megfoghat, vagy műszerekkel kimérhet és bebizonyíthat, az nem lesz toleráns és szemben fog állni a megérthetetlen, ami Gröning tevékenysége által történik. Aki azonban megőrzi magában a tiszteletet a kikutathatatlan és isteni dolgok iránt és nem egyedül értelmére bízva élete döntéseit, az felelősségteljes komolysággal megpróbál a mélyére hatolni annak, hogy Gröning gyógyító ereje tényleg azokból az örök forrásokból származik-e, amelyek gondolatainkon túl erednek. Ezen kívül képes lesz jelenségekben, melyeket látott és megtapasztalt, akkor is hinni, ha semmilyen magyarázatot nem talál rájuk az általa ismert és kutatásokkal alátámasztott világban.

Így Bruno Gröning fellépése szétválásra kényszeríti a világot, teljesen mindegy, hogy mi lesz az utolsó felismerés róla és művéről: azokra, akik belsőleg képesek a kikutathatatlant is, mint

élő valóságot elismerni, és azokra, akik hitüket ez irányban megtagadják.

Az az érzés, hogy a materialista korszak saját megsemmisítése felé halad, a világon manapság általános. Itt is szétválnak a nézőpontok, vannak, akik nyomorult elhagyatottságban a katasztrófa felé sodródnak, vagy ha a hatalmasságokhoz tartoznak, egy ragadozó állapot erkölcsével a túlélésben bíznak, és vannak, akik a nagy káosz közepette is rendületlenül hisznek abban, hogy új, élő korszak kezdődik, amelyben minden élet újra magasabb szintű rendben, harmonikus egyensúly és együttműködés felé vezet. Mivel az egész világon számtalan ember ezt a kérdést teszi fel és mivel számukra a válasz az élet értelmét jelenti – ezért van az, hogy nem csak a segítségre szoruló betegek néznek Gröningre. Az egészségesek is azt kérdezik, hogy megmagyarázhatatlan gyógyításai is az idők változását jelentik-e. Igen, sok beteg számára ez az utolsó kérdés többet jelent, mint saját gyógyulása.“*

Az idő szorítása

A jólét, a tudományosan magasra fejlesztett kutatások és roppant nagy műszaki vívmányok ellenére az emberiség súlyos válságban szenved. Az ipari országok gazdasági fejlődését nem lehet a végtelenségig növelni. A különbség észak és dél között egyre fenyegetőbb méreteket ölt. Az erkölcs romlása félreismerhetetlen. Az erőszak és a szex nemcsak a tömegtájékoztatóban kerül előtérbe, hanem sokak életét csak ez jellemzi és határozza meg. Félelem és depresszió alakul így ki.

A tudományos felfedezéseket fegyverkezésre és nyereségnövelésre használják ki. Nem az emberek bajait akarják orvosolni, hanem egyesek zsebeit megtölteni. Itt bőség, ott éhség.

A környezetet kirabolják, a levegőt, vizet és földet megmérgezik. A természetes egyensúlyt megzavarják. A természet az összeomlás előtt áll. Erdők kihalása, ózonlyuk, klímaváltozások – iszonyatos rombolásról tanúskodnak.

* Kurt Trampler: *Die große Umkehr*

Az ember saját életalapját teszi tönkre, és úgy látszik, hogy ezt észre sem veszi. Továbbra is mérgeket vezetnek a tavakba, folyókba, és égéstermékkel megmérgezik a levegőt. A hatalmas erdőterületek brutális kiirtása továbbra is tart, és a csomagolóipar több szemetet termel, mint valaha. A természet kizsákmányolása profit miatt, és a kapzsiságból mutatja, hogy kinek a vezetése alatt áll az ember. A haladást nem a felépítéshez, hanem a leépítéshez, a romboláshoz használják fel.

Bruno Gröning azt mondta ehhez:

„Az Úristen, a mi Atyánk, Földünk teremtője. Ezekkel a szavakkal bízta meg az embereket:

„NövekedjeteK és sokasodjatek!”

A Földet Paradicsomnak teremtette, és az embernek kell rendben tartania.

Mit tesz és mit tett az ember? – Rombolást! Miért? Mert valójában a Sátán szolgálja.“

A rosenheimi Traberhofban rámutatott az emberiség válságának okaira:

„Az emberek évszázadokkal ezelőtt letértek a természet útjáról, az Úristenünkben való hitről. Mindegyik azt gondolta, hogy egyedül is helyt tud állni a világban. „Most élünk ezen a földön, most berendezkedünk itt, úgy ahogyan mi akaruk, és tudjuk jól, hogy hogyan fogjuk ezt csinálni“, gondolta mindegyik. De most tudatom Önökkel, hogy senki nem kapja meg azt, amire vágyik, Úristenünk segítségével nélkül. És aki azt hiszi, hogy ki tudja vonni magát a természet hatása alól, melyet az Úristen ilyen szépre teremtett számunkra, az emberiség számára, az mehet oda, ahova akar. Valaki azt gondolta, hogy egyiket a másiktól el lehet választani úgy, hogy hátat fordít a természetnek, és felhág a kultúra lépcsőjére. Itt van a hiba, itt van minden, ami az embereknek hiányzik: a természet. Vissza a természethez! Vissza Úristenünkhöz, vissza az emberi jóságban való hithez!“

Az idő szelleme

A mai társadalom leplezetlenül nyilvánítja ki a jelen uralkodó szellemének megnyilvánulási formáit: pusztítás és teljes elidegenedés az eszményektől, mint felebaráti szeretet, megbocsátás, irgalmasság.

A következő felsorolás – a mai társadalom minden bajának példájául – arra mutat rá, hogy milyen nagy lett a szakadék Isten és az emberek között:

- Betegségek kínozzák az embereket, mindegy, hogy milyen korúak, milyen foglalkozásúak és milyen társadalmi helyzetűek. Mindig újabb járványok jelentkeznek. Az orvostudomány tehetetlen. A kórházak és az orvosi rendelők túlszűfoltak. Alig akad, aki egészséges. A többmilliárdos beruházások ellenére sem lehet javulást észlelni. Habár mindig új gyógyszerek kerülnek a piacra, a betegek száma mégsem csökken.
- Jólét és luxus ellenére általános depresszió terjed szét. Az öngyilkosságok száma nő. Sok ember nem tud mit kezdeni az életével. Stressz, kapkodás és munkahelyi nyomás, törtetés, a munkahely féltése és túlzott szabadidőprogram-kínálat jellemzi a modern társadalmat, amely egyre több embert tör meg.
- Az erkölcs félelmet keltő hanyatlása magával ragadta az emberiség nagy részét. Erkölcsi perverzió alakul ki. Úgy tűnik, hogy minden megengedett. A kifejezések, mint erkölcs és etika, elvültek. Az életet, magát, megtagadták. A legtöbb ember ezzel a jelszóval él: szex – igen, gyerekek – nem! A magzatelhajtás egyre inkább kései megelőzéssé válik. Az élet iránti tiszteletnek nyoma sincs. „Minden lehetőségünk megvan, használjuk is ki! Élvezzük az életet, a számla kifizetése nélkül!”
- A kábítószer által okozott halálos áldozatok száma nő. Egyre többen menekülnek a függőségbe. A hatóságok tehetetlenségükben még a kemény drogokat is meg akarják engedni. Az alkohol már régóta a hétköznapi élethez tartozik. Minden társadalmi rétegben akadnak kábítószer-függőségben élők.
- Az erőszaknak a tömegtájékoztató általi dicsőítése nyomán egyre többen lesznek hajlandóak az erőszakra. Rambo, Terminator

és az aktuális sztárok a fiatalság eszményképei. Már a gyerekekkel megszerettetik a harcot és az öldöklést a számítógépes játékokon keresztül.

- A háború továbbra is elismert, használható módszernek számít a politikában. A saját érdekei védelmében már nem egy „békés“ politikai kardot ragadott, és számtalan embert a halálba küldött. Minden évben hatalmas összegeket költenek háborúkra és a fegyverkezésre. A gyilkolás üzletté válik.
- A tudományos kutatás olyan utakon jár, melyet az „átlagember“ növekvő bizonytalansággal vesz tudomásul. Címszavak, mint az FCKW (pl. a spray-k hajtógáza), a magenergia vagy génmanipuláció, félelemmel töltik el az embereket.
- Állatok milliárdjait ölik meg a kutatólaboratóriumokban orvosi, kozmetikai és katonai célból. Védekezéséként az emberiség jólétét hozzák fel, azért, hogy perverz kutatási vágyukat kiéljék.

A pénz uralma

Az emberek olyan társadalmi rendszert hoztak létre, amelyben a pénz mindent, az egyes ember semmit sem ér. Akinek pénze van, az megvehet mindent, amit akar. Akinek viszont – mindegy, hogy milyen okból – nincs pénze, az elveszíti az élethez való jogosultságát. Így minden ember kénytelen a figyelmét főleg a pénzszerzésre összpontosítani. Ha ezt nem teszi, akkor ebben a jelenlegi rendszerben elbukik, sőt a legrosszabb esetben még az életét is elveszíti. Néhány országban létezik ugyan egy szűk szociális háló, amely ezeket az embereket felfogja, vagy próbálja felfogni, de ez – világszerte nézve – kevés.

Napjaink majdnem minden problémája a pénz uralmára vezethető vissza, illetve az emberek pénzszerzési és földi javak iránti mohóságára:

- Dél-Amerika erdőit értelmetlenül irtják, hatalmas területek sivatagosodnak el, a földet határtalanul kizsákmányolják, mert egyesek még több profitot akarnak elérni. A munkások nagy része kénytelen ezeknél a büntetteknel közreműködni, ha a pénz rendszerében tovább akarnak létezni.

- A levegőt, vizet és földet a tudomásunkon kívül megmérgezik. A természet kiirtásán rendszeresen dolgoznak. A pénz utáni mohóság egyeseknél olyan méreteket ölt, hogy nem képesek mások érdekeit a sajátjuk elé helyezni. Az erdőpusztulás, az ózonlyuk, stb. okainak tudományos felismerése ellenére, sem a politika, sem az egyház, sem az ipar oldaláról nem történik semmi, ami ezt a pusztítást megállításra kényszerítené. Az időt évekig tartó tárgyalásokkal pazarolják el.
- Egyes emberek lelkiismeretlenül üzletelnek kábítószerral, és ezzel „ügyfeleiket“ nemcsak a függőségbe és anyagi romlásba, hanem végül a halálba küldik. Miért? A pénz és a gazdagság utáni vágyból.
- A pénzhez jutás érdekében egyesek hajlandók lopni, csalni, ölni. Aki a pénz utáni vágy mámorában él, az nem riad vissza semmitől. A még több pénz utáni vágy minden aggályt felemészti.
- Még azokat a területeket is, ahol az embereken kellene segíteni, a pénz uralja. Az egészségügyi szolgáltatás például annyi munkahelyet tart fenn, hogy gazdasági katasztrófa lenne, ha minden beteg meggyógyulna. Így bizonyos iparágaknak nincs érdekükben a beteget meggyógyítani, hanem csak a termékeiket akarják eladni. Azzal az ürüggyel, hogy jót akarnak tenni, más emberek szorultságát kihasználva üzletelnek a hátuk mögött.
- Az állatkísérletek alibi-funkciót töltenek be, és csak azért hajtják végre azokat, hogy új termékeket találjanak, és ezeket a piacon jövedelmezteshessék.
- A fegyvergyártó cégek sem a békét akarják biztosítani, hanem romboló termékeiket akarják eladni. Nincs érdekükben a „piac telítése“, hanem mindig új üzleti lehetőségekre vágnak. A piaci gazdaság perverziója!

A pénz uralja a világot. Ez mindent kifejez. A pénz uralmának megsemmisítő következményeit már nem is nagyon lehet átlátni. Az ember beleilleszkedett ebbe a rendszerbe és a kiszolgáltatottja lett – emellett annak sincs jelentősége, hogy a rendszer monarchia, diktatúra, demokrácia vagy kommunizmus formájában jelenik meg.

Az iparosítással olyan fejlődés kezdődött, amely a helyzetet kiélezte a rendszerben. Úgy tűnik, hogy nincs mód a menekülésre. Az értelemnek nincs megbízható választási lehetősége ez ellen a jónak tűnő, a valóságban azonban ilyen megsemmisítő módon működő rendszerrel szemben. Minden eddigi különböző államforma ugyanazt akarta elérni. Egyesek kezükben tartották a tőkét és ezzel együtt a hatalmat is, azért, hogy a tömegeket erőszakkal és ígéretekkel, vagy látszólagos jóléttel elnyomják, vagy engedelmessé tegyék (ahogy Néro mondta annak idején: Kenyeret és cirkuszt a népnek!). Mít tehetünk? Emberi megítéléssel egyáltalán elképzelhető-e megoldás? Vagy el kell, hogy fogadjuk ennek a rendszernek a létezését és megsemmisítő következményeit?

Csak Isten tud segíteni

Bruno Gröning folyton rámutatott arra, hogy az ember Istentől függő, és rá van utalva segítségére:

„Amit emberi kezek megalkottak, majd megsemmisítettek, az csak emberi kéz által építhető fel újra, de Isten segítségével (az isteni erővel). De amit Isten teremtett, és az emberek megsemmisítették, azt csak Isten tudja újra felépíteni. (Itt az igazi Istenhit. A megtérés.)“

Pénzzel nem lehet mindent elérni. A fenyegetett természetet nem tudja megmenteni az ember. A pusztítás mindig tovább terjed. A kábítószer-élvező nem tud saját erejéből megszabadulni a kábítószer utáni vágytól. És a gyógyíthatatlan beteg nem tudja semmilyen földi vagyonnal egészségét visszavásárolni.

Bruno Gröning azt mondta, hogy csak Isten tud segíteni. A gyógyulás vonatkozásában ez nem kérdés, mivel erre bizonyítékok vannak. De mi a helyzet más területeken? Tud Isten itt is segíteni?

Hogy az igazi gröningi hatást jobban felismerhessük, érdemes a „gröningi-történet“-be jobban belemerülni, és megvizsgálni, hogy miért üldözték ezt az embert ilyen eltökélten.

Nem hajolt meg a pénz előtt

Bruno Gröning nem hajolt meg a pénz hatalma előtt. Nem kért pénzt a gyógyításokért. Ezáltal megszegte a meglévő rendszer szabályait. Pont azért vált veszélyessé, mert nem kért pénzt, az egészséget nem adta el, mint árut. Általa az egész rendszer bukásának veszélye állt fenn.

- Ha megengedték volna, hogy teljesen kibontakozzék, akkor egy teljes gazdasági ág halt volna ki. Betegbiztosítók, kórházak, klinikák, orvosi kutatás, gyógyszeripar, modern orvosi gépezetek stb. váltak volna szükségtelenné.
- Ha az emberek komolyan vették volna Gröning felszólítását a megtérésre és az egymás elleni harcot a testvéri szeretettel váltották volna fel, akkor a könyöktársadalom rendszere magától roskadt volna össze.
- Ha Gröning példája, embertársainak minden ellenszolgáltatás nélkül segíteni, sikert aratott volna, és az élet más területeire is áttérjed, akkor a pénz hatalma megtörik.

A „rendszer“ mérvadó képviselői azonban felismerték ezt a veszélyt, és szembe szálltak vele. Kilenc éven át üldözték és követték Bruno Gröninget. Mindent mozgásba hoztak, hogy megsemmisítsék, és tevékenységét leállítsák. Orvostudomány, egyház, igazságszolgáltatás, sajtó: minden erőt mozgósítottak, hogy leállítsák őt. A gyógyulásra várók bizalmát akarták megtörni. Különböző perekbe vonták be és úgy kezelték, mint valami gonosztevőt, kinevették és gúnyolták.

Másrészt nagy pénzösszegeket ajánlottak neki gyógyításokért. Egyes gazdagok hatalmas összegeket raktak le asztalára, de Gröning nem ment ebbe bele. Az ilyen embereket elutasította. Nem engedett a csábításnak, hogy üzletet csináljon képességéből.

„Az egészséget nem lehet megvenni, az Isten ajándéka!“, élete végéig hű maradt ehhez az elvhez.

A *Visszafordulás* nevű folyóirat első kiadásában, 1950-ben többek között ez volt olvasható:

„Gröning könnyen a világ leggazdagabb emberévé válhatna, ha az egészséget meg lehetne vásárolni tőle. Valószínűleg sen-

ki nem venné rossz néven, mivel ez jellemző lenne a mai idők szellemére. Az, hogy nem kér pénzt, de ezért belső megtérést, igazi életfordulatot vár el a betegektől, akik hozzá jönnek, ezzel szétrombolja a mértékeket, melyekkel kortársai mérik egymást, és gyanússá válik mindazok számára, akik nem tudják felfogni, hogy létezhet a huszadik században valaki, akit a pénz egyáltalán nem érdekel.“

A szeretet legyőzi az önzést

Az egész, pénzre és a gazdagság utáni vágyra felépített rendszer az egoizmusra, az önzésre épül. Ez az alapvető feltétele annak, hogy valaki a törtető társadalomban megállja a helyét. Ha valaki először nem magára, saját személyes előnyére gondol, az nem fogja sokra vinni. A legnagyobb és legkeményebb szívű egoisták számára viszont szabad minden út. Ha valaki egészen magasra akar kerülni, annak át kell gázolni másokon.

A felebaráti szeretet, ahogyan azt Bruno Gröning megtestesítette, az egoizmus ellen küzd. Fellépése nem magát a rendszert támadja, hanem annak gyökereit. Ha a felebaráti szeretet kiszorítaná az egoizmust, akkor a pénz rendszere elveszítené létalapját. Senki sem használná vagy zsákmányolná ki többé a másikat, senki sem akarna mások elnyomásával sikeres lenni. A konkurenciától, a vetélytársaktól való félelem megszűnne, és a gazdagság, a felhalmozás utáni vágy kihalna.

Ezáltal Bruno Gröning volt a legnagyobb veszedelem, amely a meglevő rendszert fenyegethette. Habár ő nem volt forradalmár, sem politikai, sem gazdasági kérdésekről nem nyilatkozott, mégis magában hordta az egész rendszer és e rendszer minden romboló hatásának megbuktatásához szükséges kulcsot. Csak egyet tett: szeretett, szerette az embereket, még az ellenségeit is. Mindent megtett, hogy segítsen az elesetteknek és a rászorulóknak. Minden vizsgálat és harc ellenére sem hagyta, hogy elvegyék tőle ezt a szeretetet. Utolsó órájáig szeretette az ellenségeit és megbocsátott nekik.

„Szeretem az ellenségeimet. A gonosz saját hálójába gabalyodik.“

Azáltal, hogy Bruno Gröning utolsó leheletéig szeretetet hordozott magában és a gyűlölet gondolata soha nem fogalmazódott meg benne, lehetséges ma, hogy minden ember segítséget és gyógyulást kaphat. Mindenki megtapasztalhatja, hogy a Heilstrom felvétele útján nemcsak az egészség, hanem a szeretet is, Isten iránt, a másik ember iránt és minden lény iránt, beléköltözik. A megkeményedett, önző szív megpuhul. Hirtelen az ellenségekből barátok lesznek és akik haragban voltak, kibékülnek.

Aki ezt a változást magában megérte, az belső indítatásból követi és visszatér az isteni rendbe – nem az értelemszerű belátás miatt, hanem a benne feléledő szeretet érzése által. Aki a másikat szereti, nem tudja azt meglopni, bántani, kihasználni vagy akár megölni. Aki az életet szereti, az nem tudja a természetet rombolni, az erdőket irtani, a folyókat és tengereket megmérgezni, és az állatokat kínozni. Nem tudná elviselni, hogy azt pusztítsa el, amit szeret.

Nem mindenki tudta, aki annak idején Bruno Gröninget üldözte, hogy mit tesz és ki ellen harcol. De a hatalom kapcsolóközpontjában lévő személyek, akik általában a háttérben maradnak – Bruno Gröning egyszer egy „klikk“-ről beszélt – pontosan tudták, hogy miről van szó. Nekik minden eszköz alkalmas volt a Gröning elleni harcban. Gyilkossági merényletet terveztek és hajtottak végre ellene, titkosszolgálatokba akarták beszervezni és sok más egyéb dolgot terveztek. De nem sikerült a „kis Gröninget“ eltenni láb alól.

Ha a halála után úgy tűnt is, hogy ellenségei sikeresen végrehajtották terveiket, az igazság mégis felülkerekedik. A Gröning név harminc éven keresztül feledésbe merült, de 1989 óta egyre sűrűbben hallható a tömegtájékoztatóban. Az érdeklődés egyre nő. Egyre többen követik tanítását, és veszik fel magukba a Heilstromot. Elképzelhetetlen dolgok történnek manapság, éppúgy, mint hatvan éve, és az egoizmus előbb vagy utóbb helyet kell, hogy adjon a szeretetnek. Bruno Gröning:

„Ezt nem lehet feltartóztatni. Az egész világon végbe kell, hogy menjen a gyógyulás!“

12. fejezet: A hamis próféták

Sokan bizonytalanul állnak a jelenséggel, Gröninggel szemben. Gyorsan elhangzik a figyelmeztetés a hamis prófétákra.

Talán Bruno Gröning is csak egy volt azok közül a hamis próféták közül? A gyógyításai azok a nagy jelek és csodák voltak, amiket tőlük vártak?

A kérdés tisztázására a tettek után kell kérdeznünk, mivel:

„A gyümölcséről fogjátok megismerni. Szedhetünk-e szőlőt tövisbokróról vagy fűgét bogáncsról? Minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa azonban rossz gyümölcsöt terem. Egy jó fa nem tud rossz gyümölcsöt adni és egy rossz fa nem tud jó gyümölcsöt adni.“

Hogy néztek ki Bruno Gröning cselekedetei? Mit tett rosszat? Nem utalt-e mindig Krisztusra, nem segítette-e a rászorulókat és nem gyógyított-e betegeket? Lehetnek-e az orvosilag bebizonyított gyógyítások egy rossz fa jó gyümölcsei? Egy álprófétát kellene-e felfedeznünk ezekben a cselekedetekben? Bruno Gröning azt mondta:

„A tetteim alapján fogtok engem megismerni, ez azt jelenti, hogy az alapján, amit teszek. Én nem teszek semmi mást, csak azt, amit tennem kell és így felismerhetitek, hogy tényleg az isteni vezetés alatt állok.“

A következőkben arra fogok rámutatni, hogy hol találhatóak valójában az álpróféták. Őket is a tetteik, és nem a szavaik alapján lehet felismerni. Az élet minden területén megtalálhatók és azt állítják, hogy az emberiség jólétének érdekeit szolgálják. Itt három területre szeretnék rámutatni:

*a) Orvostudomány és gyógyszeripar:
az emberiség jótevői vagy korbácsolói?*

Az orvostudomány szerepe és célja, hogy az embereket meggyógyítsa. De ha a többmilliárdos egészségügyi költségeket és a betegek

folyamatosan emelkedő számát vesszük szemügyre, akkor jogosan kérdezhetjük, hogy ez szerep teljesül -e?

Az orvosok: segítők vagy pénzkeresők?

Már a pályaválasztásnál kezdődik. Miért döntenek a gimnazisták orvosi egyetem mellett? Ez valóban az a vágy, hogy a betegeknek segítsenek? Vagy az ok nem inkább a kiemelkedő fizetés és a társadalmi megbecsülés, amelyben az orvos részesül? Vagy talán a hatalom, amellyel a betegek fölé emelkedik?

A tisztán intellektuálisan képzés során a leendő orvosokat csupán a beteg szervek kezelésére képezik ki, nem pedig az emberekkel való bánásmódra. Nem az emberileg legjobban megfelelőeknek, hanem a legjobb intellektuális egyéneknek vannak a legjobb kilátásaik, függetlenül attól, hogy a betegek gyógyulását a szívükön viselik vagy sem. Nekik csak szakmailag kell tudásukat bebizonyítani.

Azt is meg kell kérdeznünk, hogy kik vannak valójában „hatalmon” az egészségszolgáltatásban. Az orvosok végtére nem csak a gyógyszergyárak forgalmazói? Egy betegségre többféle gyógymód van. Az orvosokat levelekkel árasztják el, melyekben minden egyes gyártó cég a saját gyógyszereit magasztalja. Hans Ruesch azt írja *Die Pharma-Story - Der große Schwindel* (A gyógyszeripar története – a nagy csalás) című könyvében:

„A nagy számban piacra kerülő, titokzatos és varázserővel hangzó nevekkal ellátott szintetikus gyógyszerek nélkül, amelyeknél sokak menedéket találnak, a legtöbb ma praktizáló orvos nem tudná, hogyan űzze hivatását. Mégis gyógyszerészeti kiképzésük az egyetemen csak nagyon korlátozott, mivel professzoraik sem tudnak lépést tartani az új produktumok megítélésében, amelyek folyamatosan elárasztják a piacot, hogy felváltsanak másokat, melyeket kivonnak a forgalomból, mert már nem lehet a hatástalanságukat és ártalmasságukat titokban tartani.

Csak akkor, amikor az egyetemről kikerülnek, és közvetlen kapcsolatba kerülnek betegekkel, kezdik el a fiatal orvosok a szakmájukat igazán tanulni. Ugyanekkor kezdődik valójában

gyógyszerészeti kiképzésük is, és ez folyamatosan továbbfejlődik egész szakmai tevékenységük folyamán. Ez a kiképzés a gyógyszer-előállító gyárak brosúráinak áradatából és kereskedelmi képviselőinek látogatásaiból áll, melyek során az orvosok esetleg egy arany golyóstollat vagy egy vadkacsavadászatra szóló meghívót is kapnak ajándékba – ehhez természetesen egész mappákat tele az „új” szerek próbáival, azzal az ajánlással, hogy ezeket betegeiken kipróbálják, és az eredményről beszámoljanak.“*

A gyógyszeripar, mint minden más ipari ág a profitra és a nyereség növelésére orientált. A cégek nem akarják vevőközönségüket – a beteg embereket – elveszíteni, hanem arra törekednek, hogy termékeiket el tudják adni. A betegségek és betegek nagy része tehát az ilyen cégek érdekeihez számítanak. Így ki csodálkozhatna azon, hogy sok orvosság a hallatlan, de mindenhol elfogadott mellékhatásai mellett – „A kockázatokról és mellékhatásokról kérjük, olvassa el a betegájékoztatót és kérdezze meg orvosát vagy gyógyszerészét!“ – egészségkárosító következménnyel jár? Hans Ruesch:

„A következő példák felsorolása messze van attól, hogy teljes legyen. Ezek csak egy állandóan növekvő lista csekély részét mutatják be.

Következmények

Ezerötszáz embert kellett 1971-ben, Angliában kórházba szállítani, mert „veszélytelen” fájdalomcsillapítót, Paracetamolt szedtek. Szokásos módon, nagy részük további kárt szenvedett a kezelés által, amit a kórházban kapott.

Körülbelül ugyanabban az időben az Egyesült Államokban az Orabilex-szel való kezelés vezetett halálos kimenetelű vesebetegséghez. MEL/29 szürke hályogot okozott, Methaqualon komoly lelki zavarokat, melyek legalább 366 esetben halálhoz vezettek, gyilkosság vagy öngyilkosság által.

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story - Der große Schwindel*, F. Hirthammer kiadó, München, 1990

A német Thalidomid (Contergan), amely legalább 10 000 gyereknél okozott fejlődési rendellenességet, csak az első volt a teratogén, vagyis fejlődési rendellenességet okozó gyógyszerek rohamosan bővülő listáján, melyek a hibás szülések számát drámai módon megsokszorozták, mióta a kötelező állatkísérleteket e szerencsétlenségek ellen, az állítólagos biztonság érdekében előírták.

Dr. Paul D. Stolley a Johns Hopkins Kórház orvosa (USA) 1972-ben jött rá, hogy az Isoproterenol spray, melyet Nagy-Britanniában gyártanak, volt az oka annak a rejtélyes járválynak, amely a hatvanas években világszerte nem kevesebb, mint 3 500 asztmás beteget ölt meg.

Röviddel később felfedezték, hogy a Stilböstrol fiatal nőknél rákot okoz.

1975 őszén az olasz egészségügyi hatóság lefoglalta a Trilergran Antiallergicumot, mert Hepatitis vírust (májgyulladást) okozott, tehát pontosan azt a betegséget, amelyet az állatkutatók évekkal ezelőtt örökre megszüntnek nyilvánítottak, amely azonban időközben egyre inkább terjedt.

1976 tavaszán a svájci Sandoz cég Salvoxyll laboratóriuma visszavonta Flamanil nevű gyógyszerét, amelyet reumabetegeknek írtak fel, azonban semmi más bebizonyítható hatást nem ért el, mint azt, hogy néha eszméletvesztéshez vezetett; ez is egy módszere a fájdalomak átmeneti megszüntetésének.

Néhány hónappal később Nagy-Britannia vegyi óriása az ICI (Imperial Chemical Industries) cég bejelentette, hogy elkezdte a kárpótlások fizetését az Eraldin nevű, szíverősítő gyógyszerükkel kezelt áldozatok (vagy hátrahagyottaik) számára, habár a szokásos alibi mögé bújva közölték, hogy a szer csak hétevi intenzív laboratóriumi kísérletek elvégzése után került forgalomba – természetesen állatokon végezve, amelyek tökéletes egészségügyi bizonyítványt nyújtottak ennek a méregtartalmú gyógyszernek. Időközben azonban sok fogyasztó szenvedett komoly károkat a szemén és az emésztőtraktusban és sokan meg is haltak.

1977 nyarán a hatalmas svájci Ciba-Geigy cégnek kellett az amerikai piacról Phenformin nevű gyógyszerét visszavonni, melyet tizennyolc

éve cukorbetegeknek írtak fel. Mivel már nem tudták eltitkolni, hogy mellékhatásai évente 1000 ember halálát okozták. Ennek ellenére, miután ezt a sajtóban nyilvánosságra hozták, nyugatnémet gyógyszeripari cégek, saját hatáságaik tűrését kihasználva, még egy teljes évig – 1978. július1-ig – eladhatták diabétesz elleni gyógyszereik tartalékait, melyekhez Dipar, Silubin-Retard és Sindatil tartozott. Teljesen nyilvánvalóan, nem a népegészség volt az, ami az előtérben állt, hanem a kartell nyeresége.“*

A gyógyszeripar fortélyai

Hans Ruesch felfedi könyvében a gyógyszeripar fortélyait. Itt néhány idézet:

„A rendszeres csalás, melyet a mindenható vegyi kartellek folytatnak és ezt az egészségügyi hatóságok titkos beleegyezésével és az emberiség kárára teszik az egész világon, napról-napra nő. És mégis egyre jobban napfényre kerül, hogy az „új orvosságok“ (valójában ezek általában a régiéek, ugyanazokat az anyagokat keverik össze más formában és más névvel látják el őket) nemcsak a betegségeket nem tudják gyógyítani, amelyeket a természet meggyógyítana, ha csak egy kis esélyt adnának neki, hanem még egyre újabb bajokat hoznak létre, melyek egy pár évvel ezelőtt számunkra még teljesen ismeretlenek voltak.“*

„Nem követel különösebb magyarázatot a nagy cégek viselkedése, hogy minden legális és illegális módszert bevetnek, melyeket büntetés nélkül felhasználhatnak, hogy érdekeltségi arányukat növeljék a világban, mivel ez minden versenyképes kereskedelmi vállalkozásnak az alapja. Ugyanúgy világos, hogy ezek a vállalkozások ellenérdekeiket azonnal elfelejtik és szövetségesek lesznek, ha a közös érdekek ellen történik valami vagy ha közös veszélyt éreznek.“*

A *Pharma-Story* harmadik részében, „Csalás az egészséggel“, a következő címetek találhatjuk:

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

„Rák, a kimeríthetetlen aranybánya – A rák előretörése – Gyógyíthatatlanságot kíván? – Az uralkodó indító ok: profit – A rákból élni – Akiket nem kezelnek, azok tovább élnek – Halálra kezelt – Európai rákmafia – Újra emberi kísérleti nyulak – A szegények kifosztása.“*

Az utoljára említett fejezetben többek között ez olvasható:

„A legszegényebb országok váltak a kizsákmányolás legkívánatosabb területeivé a gyógyszer kartell számára. Elárasztják az egészségügyi misszionáriusoknak álcázott ügynökök kiképzett hadseregeivel, becsapják vagy megtevesztik a kormányzósági hivatalnokokat és ezzel a módszerrel elérik, hogy ezekben az országokban való forgalmazással még azoktól a termékektől is megszabadulnak, amelyeket ártalmasságuk miatt más piacokról már rég vissza kellett vonniuk.“ (...)

A Mims nevű kézikönyvben, amelyet az angol gyógyszeripar havonta kiad, felsorolják a neves gyógyszerek mellékhatásait és összeférhetetlenségeit. Az Afrika számára összeállított Mimsben viszont azokat a gyógyszereket sorolják fel, amelyeket már Európából és Amerikából rég kivontak a forgalomból, vagy pedig olyan adagolásokat adnak meg, amelyek túllépik a biztonsági határt. Nincs veszélye annak, hogy távoli országok megkárosított szegényei bevádolják őket. (...)

Egy kombinált antibiotikumot (Streptomycin/Penicillin), amelyet Combioticnak hívnak, az amerikai és angol vállalatok kivétel nélkül az összes létező betegségre ajánlják, sőt még vágási sérülésekre is! De ez nagymértékben mérgező hatású (fültre és vesére), és azoknak az embereknek, akik tuberkulózisra hajlamosak, nagy veszélyt jelent. Az amerikai Pfizer cég ott helyben állítja elő, noha Amerikában már tíz éve betiltották. (...)

Az amerikai *Mother Jones* c. folyóirat 1979. novemberi száma főleg a gyógyszerkartellon belüli áron aluli ajánlatok módszereivel foglalkozik és bemutatja, hogy alkalmazottjai hogyan sóznak rá dömping áron a fejletlen országok tudatlan lakosaira számos olyan terméket, amelyet a gyártó országban már tilos eladni, vagy

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

pedig figyelmeztető cédula nélkül árusítják, amelyet a gyártóknak saját országukban kötelező a gyógyszer csomagolásába betenni.

Néhány évvel ezelőtt Dr. Milton Silvermann, a kaliforniai Medical Center kaliforniai egyetemének docense San Franciscoban lesújtó bizonyítékokat talált, de ennek sajnos kevés hatása volt. Két kollegájával összehasonlításokat végzett, hogy hogyan reklámoznak az orvosok egyrésről az USA, másrésről Latin-Amerika területén, ami a gyógyszeripar érdekeltségeinek kedvenc küzdőtere, bizonyos fontos receptköteles gyógyszereket. Néhány példa az eredeti tanulmányból:

„Tetracylin, antibiotikum, amit különböző fertőzőes betegségeknel használnak, gyártója a Lederle nevű laboratórium. A USA-ban megadott mellékhatása: hányinger, hasmenés, szédülés, gyomorbántalmak, bőrküítés, vesepanaszok. Közép-Amerikában és Argentínában megadott mellékhatás: semmi.

Ovulen, fogamzásgátló tableta, gyártója G.D. Searle Co. Amerikában megadott mellékhatások: feszültségi állapot, agyvérzés, botladozás, álmatlanság, rögeszme, bőrvizketés, látási zavarok, a végtagok érzéketlensége, székrekedés, szédülés, hányinger, étvágytalanság, hasmenés. Közép-Amerikában, Braziliában és Argentínában megadott mellékhatások: semmi.⁶

Imipramin, depresszió elleni szer, gyártója Ciba Geigy. Amerikában megadott mellékhatások: feszültségi állapot, agyvérzés, botladozás, rögeszmék, álmatlanság, a végtagok érzéketlensége, látási zavarok, székrekedés, bőrvizketés, szédülés, hányinger, étvágytalanság, hasmenés, izzadási rohamok. Közép-Amerikában, Braziliában és Argentínában megadott mellékhatások: semmi.⁶

Ezeket az információkat és még sok ehhez hasonlót a *The Physician's Desk Reference*-ből, egy amerikai orvosi standard-könyvből vették, amely a gyógyszergyártó cégek gyártmányairól szóló közleményeit és leírásait tartalmazza.

Így van folyamatban a „haladó” országok gyógyszeriparának népirtása a „fejletlen” országokban.“⁶*

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

Az emberi testet megfertőzni

1949. július 12-én Herfordban, a Wilhelm tér 7-es számú házban megbeszélés folyt Bruno Gröning és a „Pharmadyn e.V.“ munkaközösség képviselői között. A „Ring der Freunde Bruno Grönings“ és a munkaközösség közötti együttműködésről tárgyaltak. Elnöke, a biológus Prof. Dr. Berndt vezette a megbeszéléseket, és többek között a következőket mondta:

„*Berndt*: Az a szándékunk, hogy a nép számára fejlődést hozunk. Nem a résztünetek leküzdését akarjuk, hanem követelményünk a betegségek alapbajainak leküzdése. Miért? Manapság a talaj, növények, az állatok elfajzásában az élelmiszerek által az emberek elfajzását láthatjuk. (...) A fájdalmak elnyomására alkalmazott mérgek állandó kiszolgáltatása által, s enyhén kifejezve, egy üzletelő, anyagiás beállítottságú kémiai-gyógyszeripar megtartása miatt, az emberek nincsenek annak tudatában, hogy a természet az első és utolsó, ami a legtöbbet adja, hogy az emberek megtarthassák, ill. visszakaphassák egészségüket. (...)

Az emberiség a túltényésztt egészségügyi tudományok által idősebb kort érhet el, ill. az elhalálozás idősebb korba tolódik ki, de az egészségi állapot lényegesen rosszabb, mint azelőtt volt. Sok betegséget nem ismernek fel, mint betegséget, mert nem kutatnak az eredete után, hanem mindig csak a fájdalmat, a másodlagost kezelik, mint szimptomát. (...)

Mindenekelőtt a háziasszonyok figyelmét akarjuk felhívni arra, hogy mi az, amivel megmérgezik gyermekeiket, családtagjaikat: ipari szulfátok (már a nyilvánosság is rákkeltő anyagként ismeri), gyógyszerek, rovarirtó szerek, a gyümölcsök és zöldségek tartósítószerai által. Méreggel permetezik a gyümölcsfákat, s a gyümölcsöt természetesen nyersen fogyasztjuk ..., lassú víz partot mos, amíg a szervezet nincs többé abban a helyzetben, hogy a mérgeket kiválassza, és nem képes a fertőző betegségek elleni megfelelő ellenálló-képességet kifejleszteni ...

Gröning: „Az emberek 99 százalékának vére fertőzött. Először megváltoztatom e vért, ami a testben pang, nincs rendes folyása többé; a vér mozdulatlan. A vér meg van mérgezve.“

Berndt: „A téves táplálkozás miatt az emberi szervek méreggel töltődnek fel, ez ellen küzdenünk kell. Ebből kifolyólag hoztuk létre a *Pharmadyn e.V.* tanulmányi társaságot, hogy az ipar körére koppintson, mivel az nem kész arra, hogy a háziasszonyoknak méregtelen tészta, gyümölcs- és zöldség konzerveket, stb. adjon el. Ennek odáig kell jutnia, hogy a háziasszony ezeket a mérget nem tartalmazó és egészséges, mindenképpen szükséges élelmiszereket követelje meg. Minden összeadódik: minden egyes korty a színezett anyagokból az öröklött tulajdonságokban méreggá összegződik, amíg el nem éri azt a mennyiséget, hogy mint rák jelenik meg. Ez lehet, hogy csak a harmadik vagy negyedik generációban történik meg. De azért, hogy a halált tartalmazó anyagot továbbadják, egy szülő sem akar gyereket világra hozni.

Azok a harcok és irányelvek Gröning úr, amelyeket Ön követ, bizonyos tekintetben párhuzamosan futnak a mi céljainkkal.‘
(...)

Gröning: „Mindenképpen azt állítom, hogy a betegségek alap oka az, hogy a népet mesterségesen tartják. Én olyan ember vagyok, aki nem tanult tovább és nem szaladt a tudományok után, hanem ezekre a tudásokra mind saját tapasztalatomból és sugallatomból jöttem rá. Erre a meggyőződésre jutottam, noha nem vagyok orvos. A művészet és a tudomány azt mondja: „El a természettől, a kultúrához.‘ És itt vannak a betegségek okai. Az ipar tehet róla. Eszközöket állított elő, hogy az emberi testet teljesen megfertőzze. Mindig is mondtam az orvosoknak: „Mindent csak gyilkosság – gyilkosság! Doktor úr, Ön a gyógyszeripar termékeinek a forgalmazója.‘

Mindig is a gyógynövények mellett vagyok. A természet mindent megad az embernek, amit Urunk számunkra teremtett. Miért kell mindent mesterségesen előállítani? Miből állítják elő ezeket a preparátumokat? Mindenféle vacakból! Ezt az összeállítást az emberi test nem tudja elviselni. Ha manapság egy beteg orvoshoz megy, és valamit felírnak neki, az azt jelenti: érte – ahelyett hogy ellene. (...)

Én azon az állásponton vagyok, hogy az embereknek mindent érthetővé kell tenni, tényekkel kell jönni, ezekről a káros dolgokról fel kell világosítani őket. (...)

El a mesterséges műtrágyákkal – el a mesterséges gyógyszerekkel. Mert ki volt az első orvos, és mi volt az első gyógyszer: a természet!”

Az állatkísérletek, csak alibik

Hans Ruesch a gyógyszeripar csődbejutásának legfontosabb okát az állatkísérletek bevezetésében látta. Ezek csak hamis viszontbiztosításai a kartellnek, mindenféle lehetséges károk ellen. Valójában az állatokon elvégzett kísérleteket nem lehet emberekre kiterjeszteni.

„Két gramm Scopolamin megöl egy embert, de a kutyák és macskák ennek százszorosát is elviselik. Egyetlen Ananita phalloides (gyilkos galóca) egész családot ki tud irtani, de a legkedveltebb kísérleti állatok egyikének, a nyúlnek ez egészséges eledel. Egy sündiszó károsodás nélkül olyan sok ópiumot tud egyszerre megenni, amennyit egy kábítószerből függő ember két hét alatt szív el, és ezt az ópiumot akkora mennyiségű ciánsavval tudná leöblíteni, ami elegendő volna egy egész hadsereg megmérgezésére. A bárány képes arra, hogy hatalmas mennyiségű arzént fogyasszon, ami a gyilkosoknak egykor kedvenc mérge volt. Morfium, ami az embert megnyugtatja és narkotizálja, macskáknál és egereknél fokozott izgalmi állapotot hív elő. Másrészt az édes mandulánk meg tud ölni egy rókát, a közönséges petrezselymünk pedig mérge a papagájoknak, és a nagyra becsült penicillinünk képes azonnal megölni egy másik kedvenc kísérleti állatot, a tengeri sünt.

A listát kedvünk szerint folytathatnánk, de ezek a felsorolt példák elegendőek ahhoz, hogy lássuk, új gyógyszerek előállítására egyáltalán nincsenek megbízható állatkísérletek – amelyekre még ráadásul nincs is szükség. Az ún. egészségügyi hatóságok és kutatók ezt nagyon jól tudják. Ennek ellenére a sajtót és a nyilvánosságot állandóan ezzel a felmelegített levessel traktálják. Akarná Ön, hogy új gyógyszereinket gyermekén próbáljuk ki?

Valójában minden szintetikus termék káros, és ezért minden új preparátumot Önön és gyermekén próbálnak ki, és pedig állandó jelleggel, mert az állatkísérletek, amelyek – ezt nem lehet eleget ismételni – csak alibiként szolgálnak, nem tudnak választ adni, vagy még rosszabb, ami az emberekre való hatását illeti, hamis eredményhez vezetnek. EZ ALÓL A TÖRVÉNY ALÓL NINCS KIVÉTEL!

Ellenkezőleg, egyre jobban szaporodnak a gyógyszerkatasztrófák, amelyek azelőtt egyáltalán nem léteztek, csak amióta az állatokon végzett ‚biztonsági kísérletek‘ kötelezővé váltak. Az egyre növekvő számú terápiai baleset tehát az elterjedt állatkísérletek közvetlen eredménye.“*

Ma a törvény előírja, hogy az állatokat kínozzuk és öljük. Milliószerosan ölnék életet. A profit és a haszon érdekében minden aggály megszűnik. Nem ismerhetjük-e fel ezekben a tettekből, hogy melyik hatalom áll a gyógyszerészet és az orvostudomány mögött? Nem hamis próféták munkálkodnak itt? Van még valami alázatos tennivalója az életben? Nem az lenne-e ez, hogy „Ne ölj!“?

Az állatokon végzett kísérletek mindegyike egy-egy merénylet az élet ellen. Bruno Gröning ezzel szemben kijelentette:

„Isten maga az élet.“

Eredmények helyett katasztrófák

Az élet égi adomány, amelyet nekünk megőriznünk, és nem megsemmisítenünk kell. A gyógyszerészet állatkísérleti laboratóriumaiban végzett milliószeros gyilkosság semmilyen relációban nincs az állítólagos eredményekkel. Ellenkezőleg, A legfőbb eredmény utólag, mint katasztrófális kudarc jelenik meg. Hans Ruesch közli:

„A *Time* újság 1962. február 23-i számában arról tájékoztat, hogy a Thalidomid, háromévi állatokon végzett kísérletek után, megjelent a piacon.

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

1958. augusztus 1-jén a Chemic Grünenthal nyugatnémet gyár körlevelet küldött a német orvosoknak, amelyben a Contergánt (Thalidomidot), mint a legjobb nyugtatószert jelölte meg a várandós és szoptató anyák számára, mivel használata rizikómentes mind az anya, mind az újszülött esetében.

1961 októberében az angol licenctulajdonos Distillers Company saját széleskörű, állatokon végzett kísérletei után a Thalidomidot Distaval néven a következő bizonyítvánnyal vitte az angol piacra:

„A Distaval minden gyanú felett áll, ezért a terhes és szoptató anyák részére, az anya és a magzat számára minden káros mellékhatás nélkül, beadható.“

1970 decemberében a németországi leghosszabb büntetőper azzal fejeződött be, hogy a Chemic Grünenthal elleni eljárást megszüntették. Nemzetközi orvos-szakértők hosszú sora jelentette ki, hogy az állatkísérletek jogilag sohasem megalapozottak az emberek számára, ezzel ők Grünenthalt a tragédiára vonatkozóan minden felelősség alól felmentették.

Ha tehát az állatokkal kísérletezők ismét csődöt mondtak, elpírtak-e egy kicsit, lemondtak-e könnyelmű kutatási módszereikről, eltűntek-e az éjszakában? Távrolról sem! Csak még több pénz után siránkoztak, hogy helyrehozzák a kárt, amit okoztak.

A Thalidomid-estnek egyszer s mindenkorra az összes állatkísérlet megszüntetéséhez kellett volna vezetnie. Minden logika ellenére csak a nyereségre koncentrálva s a felhasználók biztonságának teljes mellőzésével, egyre több állatkísérletet hajtanak végre – könnyen megjósolható katasztrofális eredménnyel.

Primodos, Amenoron-forte, Duogynon és Debendox járultak hozzá egész Európában a Thalidomid-tragédia további bemutatásához.“*

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

Az orvosoknak ez nem megengedhető

Az egészség az ember legnagyobb értéke, amelyhez mindenkinek természetes, Istentől adott joga van. A gyógyszerészet és az orvostudomány azonban az emberek jó közérzetéből, illetve szenvedéséből üzletet csinál. Nem a népegészség, hanem a profit a döntő tényező. Ezen az alapon a tudósok nem az egészséget, hanem a betegséget kutatják. Az orvosok sem a gyógyulásban hisznek, hanem a betegséget keresik, a rosszat. Bruno Gröning mondta egyszer:

„Nem keresni! Ha keresnek, találnak. Ha Önök a betegséget keresik, meg is találják azt.“

Az embernek a jóra, és nem a rosszra kell törekednie. Az egészséget, nem a betegséget kell keresnie. Bruno Gröning mondta máshol:

„A gyógyulást-keresők istenkeresők. A segítség szeretet.“

Az orvosoknak az emberek testét nem a betegséget keresve kellene átvilágítaniuk, hanem betegükkel közösen a gyógyulásban kellene hinniük, de azt azonban ott keresni, ahol meg is található: Istennél. Bruno Gröning:

„Egy ember sem tud gyógyítani, mindig csak Isten!“

Csak így segíthetnek az orvosok betegeiknek. Az orvostudomány minden más útja hiábavaló, és minden kutatás sikertelen marad. Másként hogy lenne lehetséges, hogy az USA-ban a rákban meghaltak száma az összes haláleset százalékában az 1968-as alig 17%-ról 1985-re 25%-ra emelkedett? Csak, ha az orvosok felismernék, hogy Isten a legnagyobb orvos, s ezt a hitet pácienseiknek tovább adnák, tudnának hatásosan segíteni. Bruno Gröning 1949. aug. 31-én kijelentette:

„Ezzel én nem azt akarom mondani, hogy az orvosok, akik talán mindent megtettek, hogy Önöknek segítsenek, nem megfelelőek azért, mert nem állt módjukban Önöknek segíteni. Nem. Az orvos a tőle telhető legjobbat nyújtotta, hogy segítsen. Az orvosoknak nem adatott meg, hogy mindenkin segítsenek, aki ezt elvárja.“

Azt azonban ki kell jelenteni, hogy az egyedüli orvos, minden ember orvosa, egyedül a mi Úristenünk.“

b) *Az ember maga akar teremtő lenni*

Amint az állatkísérleteket és a gyógyszerészeti kutatást azon lepel alatt végzik, hogy az emberek javát szolgálja, így bontakozott ki az utolsó évtizedekben hasonló ürüggyel egy új kutatási terület: a génterápia.

A génterápia

A kutatók azzal dicsekednek, hogy olyan területekre hatoltak be, amelyek számukra lehetővé teszik azt, hogy a teremtés aktusába belevatkozzanak. Az ember a legjobb úton van, hogy maga határozza meg, milyen állatfajok lesznek a jövőben, milyen növényfajták és milyen embertípusok!

Génkezeléssel az eddig gyógyíthatatlannak bizonyuló betegségek megszűnnek. Lehetőségek nyílnak meg, amelyek lehetővé teszik az ember számára, hogy úrrá váljon az élet és halál felett. A Föld éhségtől fenyegetett régióiban géntechnikával manipulált állat- és növényfajtákkal gondoskodni lehetne a szükséges táplálékról, és minden ember boldog jövővel nézhetne szembe – vagy?

1992. február 24-én a *Der Spiegel* „Génspray a dobozból“ cím alatt közölte:

„A molekulárbiológusok laboratóriumaiban új gyógymód születik: a génterápia. Ez a mucoviscidosisos beteget a megfulladástól kell, hogy megmentse, a májbeteget a szívinfarktustól. Az USA-ban most először engedélyezik egy kereskedelmi vállalatnak az emberi génekbe való beavatkozást. Távlati cél: génterápia az Aids ellen. (...)

A mucoviscidosis Európában a leggyakoribb öröklött betegség, s ez idáig nem gyógyítható.

Sőt az orvosok már a következő évekre áttörést remélnek egy újszerű terápiától az öröklött betegség kezelésében. A „halálos gén“-t, amely a betegséget előidézi, körülzárják, mondja a *Time* és Robert Beall, az amerikai Mucoviscidosis alapítvány elnöke,

egyesülete ambiciózus céljává nyilvánítja azt, hogy ez a XX. század végéig megoldódik.

Génterápia az a varázsigé, amelyen az összes ilyen remény alapul. A molekulárbiológusok a 70-es években fejlesztették ki a molekuláris eszközt, hogy az öröklési anyagot szétszabdalják, és ismét újból összeragasszák. Most az a céljuk, hogy az öröklött betegségeket az embernél meggyógyítsák, azáltal, hogy a cellák genetikai építési tervében a hibákat kijavítják.

A következőkben ismertetjük, hogy a génterápiával hogyan lehetne forradalmi eredményeket elérni. Új világok tárulnak fel a kutatók szeméi előtt. A szellem kiszabadulása a palackból: már csak idő kérdése? A géntechnika olyan utat látszik kijelölni, hogy egy távoli napon hogyan szüntethető meg a Földön az ínség, a szenvedés és a nyomor, és ezek helyett egy tiszta, higiénikus világ keletkezhetne. Mégis, nem csalóka ez a vízió? A *Der Spiegel* bejelenti első kételyeit:

„Mégis éppen az ideák sokasága mutatja, milyen messze van még az, amikor az ipar álma teljesülhetne, hogy a géneket tömeges gyógyszerként alkalmazzák. Több száz öröklött betegség ismert, és mindig újakat fedeznek fel. Ezen betegségek csaknem mindegyikére saját metódust kellene kifejleszteni.

E mellett maguk a kutatók is tisztában vannak azzal, hogy új módszerük milyen sok rizikóval és bizonytalansággal van összekötve. (...)

Minden ilyen kétely ellenére már megkezdődött a versenyfutás a jövőbeni piacért. Előfeltétel a szabadalmi jog a megváltoztatott génekre. A NIH-kutatók már az elmúlt évben világszerte tiltakozást váltottak ki, amikor 347 gén szabadalmaztatását kérelmezték. A bethesdai intézet adta hírül, hogy most akarnak újra módosítani: 2375 új, emberi agyból származó gént akarnak a NIH-kutatók szabadalmaztatni.

Az ipar áll a géntechnika mögött. A „versenyfutás a jövőbeni piacért“ már megkezdődött. Minden csak üzlet. Nem az emberek jólétéért történik ez, hanem a pénzért.

Az élet szabadalmaztatása

A gének („agyi gének“) szabadalmaztatása a legkomolyabb aggodalomra ad okot. Itt egy olyan utat mutatnak meg, amelynek követése George Orwel („1984“) összes aggályát messze túlszárnyalhatná. A jövőben talán még szabadalmakat is kiadnak meghatározott emberfajtákra. Talán nemsokára vásárolhatunk iparilag gyártott rabszolgákat, szeretőket, intellektusokat vagy emberi harci-gépeket. Ez utópisztikusan hangzik, és borzalom, hogy miket képes az emberi agy kitalálni, és ez nem ismer határokat.

1992. május 13-án az Európai Szabadalmi Hivatal a génmanipulált emlősállatokra szabadalmat adott ki, az úgynevezett „rákegeret“. Egér, amelyet géntechnikailag emlőrákkal oltottak be, s utódaival együtt borzalmas betegség által ítélték halálra. Gyógyítás, mint állítólagos cél, de betegség előidézése, gyilkosság, mint tényleges cselekedet. Hol van itt az élet iránti tisztelet? Hol az Isten iránti tisztelet?

Bruno Gröning mondta:

„Minden élőlényben Isten van, Isten valóban mindenütt ott van. Csak az egyikben kevesebb, másokban több, azaz túl sok nincs, hanem csak annyi élet van benne, ahogyan ezt Isten meghatározta, de Ő mindenben benne van – mindenütt!“

Mit művelnek az emberek Istennel a kísérleti laboratóriumokban? Biztos, hogy nem láthatják Őt, de az élet, amit lassan és gyötrelmesen az állatokból kikínóznak, az Isten.

Nos hát az emberek „kitalálnak“ olyan élőlényeket, amelyek kezdetől fogva halálra vannak ítéelve, amelyek életének egyedüli értelme az, hogy kínlódjanak s az „emberiség jólétéért“ feláldozzák. Ez gyilkosság, és a gyilkosság minden szép szó ellenére gyilkosság marad.

Az emberek egészségéért?

A génterápia motívumaként az emberek egészségét adják meg. A jelentéseknek, amelyekben az új kutatás „forradalmi“ eredménye-

it dicsőítik, a nyilvánosság hangulatát kell befolyásolniuk. Milliókat adnak ki a hirdetési kampányokra.

Hogyan lehetne a sok gyógyíthatatlan betegséggel egyébként boldogulni? Néhány kicsinyes kétely miatt kellene kihasználatlanul hagyni egy hatalmas lehetőséget? Ki vállalja a felelősséget az emberekkel szemben, akiken génterápiával segíthettek volna? És ki felelős az anyagi veszteségért? Géntechnika a jövő technológiája!

Így és hasonlóképpen érvelnek. A toborzáshoz a közélet ismert személyiségeit nyerik meg. Még püspökök is nyilatkoznak a géntechnika mellett és hirdetik azt.

Csak az marad a kérdés, hogy az ürügyül felhozott indokok tisztességesek-e? Nem áll-e minden egyes kutató elsősorban saját konszernje rendelkezésére, amely a magas fizetésért megfelelő eredményeket vár? Nem arra törekszik minden konszern, hogy gyorsabban érjen el eredményt, mint a konkurencia? Minden vállalat a termékeiből a lehető legnagyobb nyereségre akar szert tenni, így vagy úgy. Ez tehát kevésbé történik a szükségét szenvedők egészségéért, mint a gyárosok profitjáért. Az egész egy nyereséget hozó üzlet.

Ezenkívül a múlt megmutatta, hogy az új vívmányokkal katonai célokból mindig visszaéltek. Mindent negatív, romboló hatású oldalról vizsgálnak. Atomfegyverek, vegyi fegyverek – és jövőben géntechnikai fegyverek is!?

Az orvosi körben állítólagos eredményjelentések nagy terjedelmű tudósításokban kerülnek nyilvánosságra, kudarcok nem. Éppoly kevésbé a veszélyek, a rizikók vagy a katonai génkutatás eredményei.

A manipulált igazság

A gyógyszeripar által nyilvánosságra hozott vélemények manipulációjáról Hans Ruesch a *Pharma-Story* című könyvének 5. részében „A nagy agy mosás” cím alatt lerántja a leplet a gyógyszeripar látszólagos emberszeretetéről. Bemutatja, hogy az, ami a nyilvánosságra jut, azt a gyógyszeripar diktálja és a média csak szócsőként szolgál, és a hirdetések, a reklámok által a legtöbb médiába belopakodott. Ha a riporterek

fel akarják tární a szabálytalanságokat és másképpen akarnak beszámolni, mint amit a gyógyszeripar diktál, részben megtorlással kell számolniuk, vagy pedig alig találnak olyan újságot vagy adóállomást, amely kész a cikket kiadni, vagy az adást közvetíteni. Leleplezésekről, károkról stb. szóló cikkeket csak a gyógyszeripar által megállapított keretek között lehet nyilvánosságra hozni.

Der Kauf der öffentlichen Meinung (A közvélemény megvásárlása) című fejezetében Ruesch a következőképpen ír:

„A szisztematikusan és gondosan megtervezett hamis adatok általi propaganda és a tömegmédiá általi információk elnyomása és elferdítése a mi ún. demokráciánkban, ami a legtöbb embernek elkerüli a figyelmét, sokkal szomorúbb jelenség, mint egy diktatúrában. Ott a médiának egyáltalán nincs lehetősége szabad véleménynyilvánításra, és a lakosság mindent, mint természetest fogad el, és minden hírt, akár külföldi- vagy belföldi forrásból, szkeptikusan fogad. „ Ezzel szemben egy demokrácia polgárai teljesen meg vannak győződve arról, hogy a tömegkommunikáció, sőt a hivatalos helyről továbbadott információk megfelelnek az igazságnak. Valóságban ez félrevezetés.

Más országokban is hasonlóan járnak el, mint a New York Times-nál, a Readers Digest-nél és más befolyásos folyóiratoknál, amelyek vonakodnak a nagyhatalmú orvostudomány megtévesztő állításaival ellentétes véleményeket hozni. A Cape Times folyóirat 1977. június 28-i számában Dr. Christian Barnard felhívta az állatkísérletek ellenzőit, hogy mutassák meg neki, hogy az állatkísérletek nélkül az orvostudomány a várakozásnak megfelelően hogyan érhetett volna el eredményeket a múltban, vagy hogyan érhetne el a jövőben. SAAAPEA, a dél-afrikai antivivisekcionális liga (állatkísérletek ellenzők ligája) megválaszolta a kérdést, de a Cape Times, amit Barnard természetesen nem cenzúrázott, éppen olyan természetesen törölte a válasz legjellegzetesebb részeit.

Valamennyi európai újság hasonlóképpen jár el. 1977. július 29-én a párizsi napilap, a Le Figaro nyilvánosságra hozott egy újságcikket, aminek a címe már előre bementa az irányzatot: „A tengeri sün, vagy az ember.” Egy bizonyos prof. J. P. Cachera írta

a cikket, amely dicsőítő himnusz volt az állatkísérletek mellett, és szószólóinak már minden rég megcáfolt sablonszövegét tartalmazta. Az emberiséget – a cikk szerint sejteni lehet a végkövetkeztetést – csak az állatkísérletek mentették meg. A modern orvostudomány legnagyobb hibáit nyíltan átütő sikerekként értelmezte.

A szerkesztőséget elárasztották a tiltakozó levelek, de ebből csak kettőt hoztak nyilvánosságra, és azokat is alaposan megcsonkítva. Az egyik ezek közül Jean Doranton de Magny, a francia, az élveboncolást ellenzők ligájának elnökétől, aki egyúttal világszerte az állatkísérletek megszüntetéséért működő egyesület elnöke, a másik pedig tőlem ered. Noha igyekeztem a választ különösen röviden és határozottan megfogalmazni, hogy a szokásos törléseket lehetőleg megelőzzem, ennek ellenére a leglényegesebb részeket törölték. Közöttük jellemző módon azt az ajánlatot, hogy a Figaro minden olvasója a CIVIS első franciául megjelent beszámolójának egy ingyenes példányát megkaphassa, amely többek között fontos információkat, és szerte a világból 150 orvos beszámolóját is tartalmazza, amelyek az állatkísérleteket, mint tudományos tévedést bizonyították be, vagy elítélték.

Általában más európai országok vezető újságjai sem viselkedtek másképp.“*

A mesterséges az életbe való beavatkozást jelenti

Az ember a géntechnológia eszközével megkísérli, hogy a teremtés műveletébe beleavatkozzon. A tudósok azt hiszik, hogy utat találtak arra, hogy megteremtsék saját magukat. Úgy tűnik, hogy az emberiségnek lehetősége nyílt arra, hogy direkt behatoljon az élet területére. De hová vezet majd ez?

Ha feltesszük a kérdést, milyen következményekkel járt az, amikor az ember az élőbe, a természetbe beleavatkozott, akkor megállapíthatjuk, hogy abból mindig csak baj, halál és rombolás származott. Az

* Hans Ruesch: *Die Pharma-Story...*

ember mindig megkísérelte a természetre rákényszeríteni saját racionális, logikus rendjét, a természetet a piac törvényeinek alárendelni. És az eredmény?

Sok állat- és növényfaj kipusztulása („a megítélés szerint, jelenleg az ökológiai veszteség naponta három fajt jelent“*), sok fontos biológiai öko-rendszer megsemmisítése, sivatagok keletkezése és növekedése, erdők kipusztulása, ami földcsuszamlásokat okoz és ezáltal veszélyezteti a hegyi világot stb. A savas hatású esőzések és a mesterséges műtrágya használata miatt a talaj megmérgezése, a víz és a levegő elszennyeződése, a déli félteke fölötti ózonlyuk keletkezése és talán később az északi fölött is, a földmágnesség eltűnése, stb. Nem kellene ezen elgondolkodnunk?

Mennyire veszélyessé vált napjainkban az ember a Föld és annak élőlényei számára! És még a géntechnológia, a tudományos kutató örületnek a betetőzése. Nem működött az élet kifogástalanul évmilliókon keresztül, amíg az ember úgy gondolta, hogy közbe kell lépnie? Most ő akarja a teremtő folyamatot befolyásolni, az állatokat, növényeket és még talán az embereket is saját akarata szerint manipulálni! El tudja viselni ezt még a természet?

A tudomány beképzeli magának, hogy az emberiséget megsza-
badíthatja minden bajától. Valójában pedig ő maga az, aki bajt és életveszélyt terjeszt. Az emberek tudatában a mesterséges kiszorítja a természetet, és az a veszély fenyeget, hogy a közeljövőben a természetben belül is kiszorítja azt, és a Föld ökológiai struktúrája ezzel nem lesz képes megbirkózni. Előbb vagy utóbb a természetnek fel kell adnia.

Ezek nem apokaliptikus rémképek, hogy félelmet okozzanak, ezek tények. A Föld élettere az összeomlás határán van. Valaminek történnie kell, mégpedig gyorsan.

Az emberek radikálisan meg kell, hogy változtassák gondolataikat. Ha továbbra is mérgezik a levegőt, a talajt és a vizet, ez az életmód előbb vagy utóbb katasztrófához vezet.

A tudomány a végét járja. Bebizonyította tehetetlenségét. Hibája abban rejlik, hogy megkísérli a teremtést átalakítani, anélkül, hogy a

* Jonathan Schell: *Das Schicksal der Erde*, Piper, München, 1982

Teremtőt figyelembe venné, vagyis anélkül, hogy a teremtés törvényeit ismerné. A természetet a mesterséggel akarja pótolni: a természetet a modern, anyagias világgal, a Teremtőt a tudománnyal. A géntechnológia segítségével akarja az ember magát Istenné emelni és végérvényesen a mesterségesnek a magját növénybe, állatba és az emberbe behelyezni. De ezen a módon nem talál menekülési lehetőséget a bajból. Ha segítséget akar kapni, úgy meg kell térnie és ismét Istenhez fordulnia. Bruno Gröning azt mondta:

„Az ember évezredekkel ezelőtt eltért a természettől és az Istenben való hittől. Mindenki azt hitte, hogy egyedül érvényesülhet: „Most itt vagyunk ezen a Földön, most berendezkedünk, úgy ahogy mi akarjuk, és segíteni tudunk magunknak” – gondolta mindenki. De tudatom Önökkel, hogy Istenünk nélkül senkinek sem lehet segíteni. Egyedül Ő a mi Atyánk, és az is marad. Egyedül Ő az emberek legnagyobb orvosa, és az is marad!

És aki azt gondolja, hogy kivonhatja magát a természetből, amit Istenünk olyan szépen megteremtett nekünk, embereknek, az mehet, ahová akar. Azt gondolták, hogy valaki különbözik a többitől, mert hátat fordít a természetnek és megmássza a kultúra fokát. Itt van a hiba, ebben van minden, ez az, ami az embernek hiányzik: a természet. Vissza a természetbe! Vissza Istenünkhöz! Vissza az Istenben való hithez! Vissza az emberi jószágban való hithez!“

Féligazságok, a tudományos cselekedetek alapja

Dr. med. Erwin Gamber a *Luzifers Griff nach dem Lebendigen* (Lucifer megragadja az élőket) című könyvében bemutatja, hogy a tudomány hogyan árt a természetnek, az embereknek és az egész földnek.

„A részgazságok felismeréséből származó eljárások határozzák meg ma az életet, a gazdaságot, táplálkozásunkat, hazánk képét, a Föld arculatát. A fizika, kémia és a technológia ezzel a rész tudással alaposan beleavatkozik az élet eredeti felépítésébe. A motor legyőz mindent, ami ellenszegül neki, többnyire gőgös

szellemtől irányítva. De hová vezet a bevett út? Körvonalai már ijesztően megmutatkoznak. A tudomány már száz egyéni életfolyamatot megértett, de számára még ezer rejtve van. És ha az ezrediket megérti, észreveszi, hogy újabb tízezer tárul fel előtte. Az bizonyos, hogy az életben mindenegyes folyamat a kémiai – természettani törvények szerint játszódik le. Ezeket a tudomány foglalja össze, és ez jó. De ugyanakkor az egész élőlény vele együtt cselekszik. Az egyes folyamatok működése és vele együtt az egész, nem egymás mellett halad, hanem együtt és összefonódva. Ezeket nem is lehet egymástól elválasztani, éppen azért, mert ez az élőnek a törvénye, és örök titok marad.

Ez mindig úgy lesz a tudománnyal, ahogy a földművessel, aki saját maga akarta az időjárást irányítani. Ekkor rábízta Isten az időjárás irányítását és trónjára helyezte őt. A földműves jól végezte dolgát. A nap a megfelelő időben sütött, az eső is a megfelelő időben jött. Nem felejtette el a fagy és a hőség váltakozását sem, a nyarat, a telet, a nappalt és az éjszakát sem. Sőt zivatart is küldött, és itt volt hamarosan a szüret ideje. De amikor itt volt a betakarítás ideje és csépelni akartak, mindenegyes kalász üres volt! Miért? A földműves elfelejtette a szelet, ami a beporzást és ezáltal a gabona megtermékenyítését végzi.

De a tudomány nem látja be egyoldalú és rosszul átgondolt irányításának következményeit. Mindig úgy tesz, mintha tudna mintha tudna minden titkot és összefüggést. (...)

Az élő folyamatok területén számos részizgazság felismeréséből ma a beteg embereket, a beteg állatokat és növényeket kezeljük. Ebből a részizgazságból hozzuk létre táplálkozásunkat, ami egészen más, mint ami számunkra kezdettől elrendeltetett. Ebből a részizgazságból avatkozunk bele a természet és a talaj struktúrájába. Azt nem mondhatjuk, hogy a földműves számára a szél fontosabb lett volna, mint a nap vagy az eső. De csak akkor ésszerű a cselekvés, ha minden, amire szükség van, összességében hat. Ez a tökéletes együttműködés soha sem lesz lehetséges az embereknek. Ezt el kell, hogy ismerjük. Ahhoz, hogy a termés tényleg fejlődhessen, tökéletesen elegendő, ha a földműves csak a földet műveli meg, és nem akarja az időjárást irányítani. Prof. Dr. H.

Mommsen azt mondja: „A mi korszakunk betegségének gyógyulása egy új szellemi hozzáállással kezdődik el, vagyis a teremtés iránti alázatossággal.“ (...)

Itt kezdődik el csak az igazi tudás. Prof. W. Kollath azt mondja: „Amíg az ember azt érzi, hogy ő az úr, fennáll az a veszély, hogy a romboló eszme fog uralkodni. Ha majd az ember a legfelsőbb szolgának érzi magát, akkor lehet csak garantálni, hogy működésével a legjobbat fogja csinálni: a rábizott életet gyámolítani.“ “* ”

Az ember a teremtmény és nem a Teremtő

A géntechnológia által az ember belép az isteni körzetébe, vagy ahogy ezt Gamber kifejezi, az „élőnek“ körzetébe, aminek törvényszerűsége az ember számára soha sem lesz teljesen hozzáférhető. Számára soha sem lesz belátható, hogy cselekedete milyen következményekkel fog járni. Így írt pl. a *Der Spiegel* című folyóirat az 1992. február 24-i számában:

„Minden génterápia rákos veszélyt rejt magában. Mert lehetetlen irányítani, hogy a vírus öröklött tulajdonságait a kromoszómák melyik részére építi be. Ha ez egy rákot okozó gént aktivál, vagy egy Tumorsuppressor-gént kapcsol ki, rák lehet a következménye. Így keletkeztek a múlt év decemberében három kísérleti majomnál gyorsan növekvő daganatok egy génterápiai kísérletnél (NIH). Előbb vagy utóbb – attól tart Andersen, a génterápia pionírja – az ember ennél is megbetegedhet rákos daganatban.“

A *Verbraucher-Konkret*, a fogyasztói iniciatíva információs szolgálata, 1991. november 6-án a következőképpen írt:

„Géntechnológiai behatások képesek a szervezetben ismeretlen, új anyagokat előállítani. Így jelentkeztek az USA-ban a Tryptophan altatószer szedésénél súlyos mellékhatások, eddig 5000 krónikus megbetegedés és 27 haláleset, mert a gyógyszer

* Dr. med. Erwin Gamber: *Luzifers Griff nach dem Lebendigen*, Turm-Verlag, Bietigheim

előállításához egy géntechnológiailag ,optimális‘ baktériumtörzset vetettek be.“

Azok a gének, amelyeket haszonnövényekbe építenek be, a szabaddá válás után átmehetnek a vadon élő növényekre. Az új növények bizonyos körülmények között ellenállók lehetnek természetes ellenségeikkel szemben, és rohamszerűen elszaporodhatnak. Következménye: kiesik az aratás, újabb növényvédő szerek bevetése és beláthatatlan ökológiai károk.“

Isten a teremtő, az ember csak teremtmény. Soha sem fogja azt elérni, hogy az életet jobban és bölcsebben alakítsa ki, mint maga a Teremtő. Az ember arra van hivatva, hogy a Földet a rajta lévő élőlényekkel együtt alattvalójává tegye, Istennel való szeretetben és harmóniában. Bruno Gröning a következőképpen fejezte ki:

„Isten a Földet Paradicsomnak teremtette, az ember tartsa rendben.“

Az ember Isten gyermeke, és az Ő nevében használhatja a Földet, de nem akarhat többet tudni, mint maga a Teremtő. Ebben rejlik korszakunk hibája, ebben rejlik minden baj oka. Az ember azt hiszi, hogy egyedül, Isten nélkül is tud boldogulni, de keserűen kell tapasztalnia, hogy ez nem megy. Bruno Gröning:

„Isten számunkra minden, és mik vagyunk mi Ő nélküle? Meggyőződéssel mondom – senkik!“

c) Az atom: az élet építőköve

Az ember az atomkutatás terén is olyan területekre hatolt be, amelyeket ésszel soha sem lesz képes felfogni. Az atomenergia segítségével olyan erőket tud felszabadítani, amelyeknek következményeit nem tudja áttekinteni, és még csak elképzelni sem tudja. Megteremtette annak lehetőségét, hogy a legrövidebb időn belül kioltsa az életet a Földön. Hihetetlen mértékű romboló erő van már készenlétben.

Az atomkutatás hatásos módon demonstrálja, hogy a tudomány minden új vívmányát elsősorban megsemmisítő célból kutatja. Már sokkal előbb, mint ahogy az első atomerőművet szolgálatba állították

volna, Hiroshima és Nagasaki felett atombombák robbantak. Eddig még ismeretlen, megsemmisítő erő vált láthatóvá. Ezzel új korszak vette kezdetét.

Farkas báránybőrben

Manapság az atomenergia civil használata áll az előtérben. E nélkül az energia nélkül a nyugati világban a jólét fenntartása nem lehetséges. Ez az energianyeresnek „tisztá“ módja, ami nem Földünk nyersanyagának számlájára megy. De hogy mennyire tiszta és biztonságos az atomenergia használata, azt láthattuk 1986-ban, Csernobilnál.

Az akkori szerencsétlenség színhelyéről még ma is komoly veszély fenyeget. Ezt ugyan agyonhallgatják, de Damokles kardja még mindig az emberiség feje fölött függ. Az „átburkolt“ reaktorban minden sugárzik. A veszély még nem múlt el, csak megfékeztek.

De mi van a többi atomerőművel? Az ember olyan fennhéjázva mondja, hogy a fennálló berendezések – legalábbis Nyugat-Európában – olyan biztosak, hogy nem történhet semmi baj. De a tudósok állításai mennyire helytállóak? 1912-ben a Titanic-ot is biztonságosnak tartották! De a luxus-gőzös minden dicsérő himnusz ellenére, már első útján elsüllyedt és a halálba ragadott 1500 embert. Manapság a tudomány az atomerőművek biztonságosságáról beszél. A tudomány tévedhetetlen? Időközben a kutatók már felismerték az élet minden titkát és rájöttek annak nyitására? Nem lesz itt kecske a kertész és farkas a juhász? Az ember meg kell, hogy élje először a Föld radioaktív elszennyeződését, mielőtt belátásra jut? Hogy lehet valami egyáltalán jó, ami olyan megsemmisítő erőt rejt magában, ami a kék bolygón minden életet többszörösen ki tud oltani? A rombolás se nem jó, se nem isteni, egyedül csak sátáni. Ezt fel kell ismerniük az embereknek. Bruno Gröning az atomenergiáról a következőket mondta:

„Rövidre fogom, és csak azt mondom, mint mindig, hogy az emberi tudomány a végét járja. Elérte tetőpontját. Működésemet és tevékenységemet is mesterséges úton kell előállítani. Természetesen nem 100 százalékosan, annyira még nincs az emberi tudomány. De a Sátán értett hozzá, és jól elrendezte, hogy a jó

és a rossz, a hamis és az igaz, nagyon hasonlóak legyenek. Így a Sátán is adott valamit az emberiségnek, hogy mesterséges dolgokat tudjon magának előállítani. A tudomány már évezredek óta igyekszik az ég és a föld közötti dolgokat kikutatni. Nem természetes úton. Az emberek örültek, mint a gyerekek, hogy valamit létrehoztak. De manapság már odáig jutottak, hogy mindent szét is rombolhatnak. Mert a Sátán olyan, hogy megkísérel mindent szétrombolni. Az ember hagyja, hogy félrevezessék és csak kísérletezik. Csak egy kis szócskát mondok: atom. És ez az emberi tudás és a sátáni hatalom, de én ez ellen harcolok.“

A sátáni elv neve rombolás, az isteni elvé fejlődés, felépítés, élet. Az embernek újra emlékeznie kell az élet magasabb értékeire, ahelyett, hogy még nagyobb romboló erő előállításával foglalkozna. Manapság az egy főre eső robbanóanyag több mint az étel. Nem kellene ezen elgondolkozni? Az emberekkel elhitetik, hogy a béke biztosítása érdekében nem lehet az atomfegyverekről lemondani. Sőt a Szovjetunió és a Varsói Szerződés felbontása után is ragaszkodnak ehhez a magyarázathoz. De mi van akkor, ha ezek a fegyverek rossz kezekbe jutnak? Visszariadt volna Hitler az atomfegyverek bevetésétől? Nem lett volna ennek az a következménye, hogy a szövetségesek is atomfegyverekkel ütnek vissza? Mit kezdenének ilyen fegyverekkel manapság a diktátorok? Mit csináltak volna az USA és a Szovjetunió vezetői, ha komoly konfliktus tört volna ki? Visszariadtak volna az atomfegyverek bevetésétől? Egyik kérdés a másik után vetődik fel, és ezek komoly gondra adnak okot. Így ír Franz Alt a *Frieden ist möglich* (A béke lehetséges) című könyvében:

Végét járja a teremtés?

A történelemben először van az emberiségnek lehetősége, hogy történetét befejezze. A nukleáris holocaust nem csak a ma élő 6 milliárd embert semmisítené meg, de az elkövetkező életek milliárdjait tenné lehetetlenné, és ezzel együtt az elmúlt életekre való emlékezést is. Ez nem csak a jelen halála lenne, hanem a múlt és a jövő halála is. A nukleáris holocaust minden új életnek a halála lenne, és minden egyes halálnak a halála. Günter Anders és Jonathan Schell a nukleáris holocaustot „második halálnak“

nevezi. A történelemben nem volna emlékezés az előző generációkra és nem lenne semmi remény a következőkre sem. Így a halottakat még egyszer megölnénk és saját gyermekeink fejére fegyvert fognánk. Nem volna „generációs kapcsolat” többé (Edmund Burke).

A ma élők megsemmisítésének bűncselekménye túltenne még a jövő generációk megsemmisítésének bűncselekményén is. A néma, meg nem születettek nem a nukleáris stratégiák számlájára fogják írni, hanem a mi adós számlánkon lennének, milliárd-szorosan.

Mi manapság órákon belül meg tudnánk semmisíteni azt, aminek a növekedéséhez 4 milliárd évre volt szükség. Jelenleg – s ezt újra ki kell hangsúlyoznunk – fejenként több robbanóanyag létezik, mint élelmiszer. Eddig az emberek csak az egyéni halált ismerték. Ma sejtjük már, milyen a kollektív halál. Világvége hangulat már többször volt a történelemben, de az apokalipszis többnyire összhangban volt Istennel. (...) A mai világ végének a hangulata istentelen. Az emberek magukat állították Isten helyére, ők maguk vannak abban a helyzetben, hogy a teremtést befejezzék. „A jelenlegi amerikai és szovjet arzenál, ami a hirosimai bomba romboló erején milliószerosan túlszáz, nem teljesíti célját – huszadrésze elegendő a legmerészebb rémisztő elméleteknek a biztosításához.” (George F. Kennan)

A nukleáris holocaustot nem lehet pontosan leírni, csak sejtjük, hogy milyen. Ha pontosan le lehetne írni, akkor nem lenne már senki sem, aki leírja. Nincs másik Föld, ahonnan egy atom holocaustot nyugodtan meg lehetne figyelni. A Földdel éppen olyan kevésbé szabad kísérletezni, mint az emberekkel. Jonathan Schell: A Föld „pótolhatatlan, mint az egyes ember, ugyanolyan szent, mint maga az ember.”

A rizikó az eddigi történelemben mindig a további élet keretén belül maradt. Földünk lehetséges megsemmisítése azonban minden életet fenyeget.

Többen ellenvetést tesznek, hogy ez csak egy lehetőség, nem bizonyosság. Csak lehetőség? Mennyien kötünk életünkben biztosítást, hogy a lehetséges balesetek ellen felfegyverezve érezzük magunkat? Aki megértette, hogy nukleáris holocaust lehetséges,

annak védekeznie kell ellene. A politikának, ami ezt a nevet megérdemli, nem szabad a teremtéssel játszania. Ha ezt a játékot elveszítjük, nem kapunk új esélyt. A nukleáris megsemmisítésnek intellektuálisan csak egy lehetősége van: politikailag és erkölcsileg ezt a lehetőséget, mint realitást kell felfogni, különben nem lehet sikeresen a veszély ellen küzdeni. A nukleáris holocaust csak egy lehetőség marad, ha mi ezt a lehetőséget, mint valódi veszélyt fogjuk fel.

A kiút csak ettől a veszéltől való megszabadítás lehet. Az atomfegyverek előállításáról való tudást nem tudjuk elfelejteni. Ezzel kell élnünk. De a veszély túl nagy ahhoz, hogy állandóan magával az atomfegyverek veszélyével élhessünk. Az egyre komplikáltabb atomfegyverekkel hosszú távon csak meghalni lehet. Az egyetlen esély a túlélésre a veszély tudatos tisztázása.

A nukleáris fenyegetés az egész teremtés ökológiai fenyegetése. Az atombomba a civilizációs jéghegy teteje. A civilizált haladás, a természet ellen irányított tevékenységnek az eredménye. (David Carver). Mindent, amit nem természetesen élünk meg (...), tudattalanul a hatalom és pénz iránti törekvéssel kompenzálunk. A kompenzált élet csúcса az atombomba, aminek a létezése nem új, aminek a veszélyét azonban nem vettük komolyan. De amit nem veszünk komolyan, az újra jelentkezik.

Embernek lenni a teremtésben való részvételt jelenti. Ezt a részvételt az atomfegyverekkel kétségessé tesszük. Az a remény, hogy a nukleáris holocaustot diplomáciai megegyezésekkel és ésszel meg lehet akadályozni, csalóka és ellentmond minden tapasztalatnak. A Harmadik Birodalomban megtapasztalhattuk, milyen kevésbé hat az ész, ha a 'gonosz banalitása' (Hannah Arendt) uralkodik. A nukleáris holocaustot csak kibékülés és az ellenség szeretete által tudjuk megakadályozni, vagy sehogy sem. A nukleáris fegyverek összessége, az emberi történetben egyedülálló és a régóta felgyülemlett gyűlöletnek a kifejezése.

Hatalmunk romboló hatása. Bár be tudjuk fejezni a teremtést, és minden embert meg tudunk ölni, de egyetlen egy embert sem tudunk teremteni. Hogy még egyetlen zöld fűszálat sem tudunk teremteni, de ennek ellenére nem akarjuk egy Teremtő létezését

elismerni, az megmutatja, hogy mi hiányzik ma nekünk leginkább: önismeret, határaink felismerése.

Maga a romboló erő, amivel rendelkezünk, az is kölcsönzött. Aki a természet törvényeit ismeri, az már rég nem lesz maga is törvényhozó.“*

Isten terve ellen cselekedni

Vajon van-e kiút a nukleáris dilemmából? Lehetséges-e tartós megoldás egyedül csak a lefegyverkezés által, ha nagyon rövid időn belül újabb atombombákat tudunk készíteni? Azt a tudományos felismerést, hogy hogyan lehet atombombákat előállítani, már nem lehet visszavonni. Mit okozott a tudomány, amikor elkezdte az atomot, az élet elemi részecskéjét kutatni? Milyen katasztrofális következménye van a tudományos kíváncsiságnak a Földön lévő élet számára? De a tudomány csak kutat egyre tovább, egyre mélyebben akar az élet titkába belemerülni, tévedhetetlenül, konokul. Atomfizika, géntechnológia és ki tudja, mi mindent kutatnak és próbálnak ki még a zárt ajtók mögötti kísérleti laboratóriumokban?

Lehet ez a kutatás Isten nevében? Hol leselkednek a hamis próféták, ha nem ott, ahol az ember minden élet megsemmisítésének lehetősége körüli tudását, mint nagy vívmányt dicséri, mint az emberiség áldását? Hogyan tud az atomenergia, ami elképzelhetetlenül nagy megsemmisítő erőt hordoz magában, polgári használatával áldássá és katonailag nélkülözhetetlenné válni?

A radioaktív anyagokban olyan erők rejlenek, amik megsemmisítően az élet ellen hatnak. Ezeket a Teremtő nem véletlenül „zárta“ be az anyagba, ezeket nem volna szabad kiengedni. Ez nem felel meg Isten törvényének!

Így jut a tudomány ahhoz a téveszméhez, hogy valami kiemelkedőt hozott létre. Ez mindenképpen az örökérvényű teremtő-törvény ellen van. A hamis próféták működnek és a képességükkel megörvendeztetik az emberiséget. Nem nagy csodák ezek, amiket élénk tesznek?

* Franz Alt: *Frieden ist möglich*, Piper kiadó München 1983.

Nem hatalmas egy atombomba rombolóereje, nem forradalmiak a géntechnológia lehetőségei? A tudomány a század új gyógy-tudományának rangjára helyezte magát. Elvitatja Istentől a segítség lehetőségét, és mindent megkísérel, hogy a félreértéseket saját maga oldja meg. A szavak nemes motívumokról beszélnek, de a tettek mérhetetlen rombolásról tanúskodnak. A természet megsemmisítése bolygónkon, a Földön, egyike a legragyogóbb gyümölcsöknek a tudományos tévedések fáján.

d) A kiút: Következetes megtérés

De hol található kiút ebből a fenyegető helyzetből, amibe a tudományos kutatói elvakultság az emberiséget belevitte? Jonathan Schell a következőképpen ír a *Die Abschaffung. Wege aus der atomaren Bedrohung* (A leszerelés. Kiút a nukleáris fenyegetésből) című könyvében:

„Csak ha képesek vagyunk a szeretetre, akkor tudjuk csak megsemmisítésünket megakadályozni.“*

Franz Alt pedig azt írja:

„A hegyi beszéd politikája békepolitika. Békepolitika több mint biztonsági politika. A béke több mint nem ölni. A béke egyfajta cselekvés. Béke és fejlődés elválaszthatatlanok a Harmadik Világban. Béke és a természet kizsákmányolása nem egyeztethető össze. Az is lehetséges, hogy a kék bolygónkon lévő élet befejezését atomfegyverek nélkül is megteremtjük.

(...) Szelídség, alázatosság és jóság több mint passzív erőszak nélküliség. Az nem béke, ha a munkahelyeket fegyverek exportálásával próbáljuk biztosítani. A fegyverszállítás öl. A Harmadik Világban sokak számára a háború már rég elkezdődött.

* Jonathan Schell: *Die Abschaffung. Wege aus der atomaren Bedrohung*, Piper, München 1984.

A béke általános megtérést követel. A béke ott kezdődik, ha megértjük, hogy másképp kell élnünk ahhoz, hogy mások is élni tudjanak. Nem csak fegyvereink ölnek, hanem az életstílus is.“*

Elfordulás a megszokottól

A kiút a következetes visszafordulásban van, félre a materializmussal, vissza egy új, életigénylő szellemi magatartáshoz. Elfordulás az egoizmustól, kapzsiságtól, hatalomvágytól és mohóságtól; a felebaráti szeretet felé fordulás. Elfordulás egy brutális, életellenes, törtető társadalomtól; a becsület, szeretet és a segítség felé való fordulás. Elfordulás a viszálytól, hazugságtól és irigységtől; a béke, igazság és nagylelkűség felé való fordulás.

A felsorolás tetszés szerint folytatható. Egy nagy fordulatnak kell minden élethelyzetben bekövetkeznie, ahogy ezt Bruno Gröning kívánta. Az embernek el kell fordulnia materialista hitetlenségétől a bizalommal teli istenhit felé. A szeretet egyetlen Istenében való hithez. Bruno Gröning ezt a következő szavakkal foglalta össze:

„Eddig gyűlölet és irigység volt, nemcsak a németek között, hanem a Föld minden népe között. Egyszer ennek is véget kell érnie. Ez csak akkor ér véget, ha mindenki visszatalál a hit útjára. Akkor nem lesz köztük semmi gyűlölködés, s a Föld népei között sem. És ez biztosítja a világbékét.“

Az emberiség végül is nem fog más kiutat találni az önmaga által teremtett dilemmából, mint vissza az Istenhez, vissza az egy Istenhez, aki Mindenható, s mindazt jóra tudja fordítani, amit az emberek a Földön okoztak. Ennek alapfeltétele, hogy az ember felismerje saját korlátait, ahogy azt Franz Alt kiemelte, önismeretre tesz szert, ahogy ezt Bruno Gröning mondta. El kell ismernie, hogy ő nem teremtő, hanem teremtmény. Csak ezután fogja Bruno Gröning szavait megérteni:

„A Sátán hatalmas, de Isten mindenható.“

„Sok minden van, amit nem lehet megmagyarázni, de semmi sincs, ami nem történhet meg.“

* Franz Alt: *Frieden ist möglich*

„Istennél semmi sem lehetetlen.“

A visszatéréshez való erő: a szeretet

Ha az ember eljut oda, hogy Istennel szembeni kicsinységét felismerje s kész a nagy visszatérés végrehajtására, sok erőre van szüksége, hogy megszabadítsa magát a megszokott gondolkodástól és a régi szokásoktól. Isten ezt az erőt készen tartja számára, csak meg kell tanulnia, hogy ezt magába felvegye. Bruno Gröning:

„A legfontosabb azonban az, hogy először önmagunkat ismerjük meg, és akkor tudni fogjuk, hogy mi szükséges a testünknek. Ezáltal a testünket is megismerjük, és akkor tudni fogjuk, hogy mit nyújtunk testünknek, miközben nem zárkózunk be, hanem megnyitjuk magunkat annak, akihez tartozunk, s ez mindig Isten. Isten ugyanis megadta nekünk, s mindenegyes élőlény számára elhhez az erőt.“

Bruno Gröning még ma is segíti az embert, hogy megkezdje az Istenhez vezető utat, s az élet pozitív ideáljait kövesse, ezeket ne csak szívében hordja, vagy hirdesse, hanem minden nap valóra váltsa. Ez az út az egész emberiség megmentéséhez. Mindenkinek ezen kell járnia. Mindenkinek békében kell élnie önmagával, hogy környezetével is békében tudjon élni. A népeknek harmóniában kell együtt élni, így legelsősorban az egyes emberek szívében kell lennie harmóniának, csak így válik valósággá a világbéke utópiája.

Bruno Gröning döntően hozzájárult ahhoz, hogy ez egy napon ismét lehetővé váljék. Ezért azt mondta:

„Az ember minden igyekezetével azon van, hogy a világ tönkremenjen, hogy szakadékba jusson, de én a szakadékot legyőzhetőnek vélem.“

„A Föld széteséssel fenyeget. Én egy gyűrűvel veszem körül, ezután nem tud szétesni.“

„Élek, hogy az emberiség tovább élhessen.“

Ez merészen hangozhat, s néhány olvasónak túlzásnak tűnhet, de ez az igazság. Bruno Gröning visszahozta az embereknek az Isten

szeretetét. Ez a szeretet az, amely képes a Sátán hatalmát megtörni, s az egész emberiséget a kiszipolyozott Földdel együtt a pusztulástól megmenteni.

A Bruno Gröning Baráti Körhöz való tartozásom ideje alatt megtapasztaltam, hogy a barátok között olyan szeretet, és tisztelet uralkodik, amelyet a világ szinte nem ismer.

Perspektíva

A hamis próféták ténylegesen megérkeztek, de másként, mint vártuk. A hatalom kulcspozícióiban ülnek s a háttérből irányítják modern társadalmunk történetét. Mint egykor Néró római császár, kenyeret és cirksuzt kínálnak a népnek, s hitegetik, hogy a lehető legnagyobb szabadságot fogják élvezni. A valóságban az emberek csak azt használják fel, amit eléjük raknak, elsősorban a rosszat. Bruno Gröning egy pontosan meghatározott klikkről beszél. Ragályként hatoltak át az élet minden területén, s a Földet a szakadék szélére vezették. Nemcsak a gyógyszerészetben és a tudományban, hanem mindenhol megtalálhatóak, a politikában, a médiában, a gazdaságban, mindenütt. Ezért nem történhet meg, hogy a tudományos előrehaladást elátkozzuk, vagy az egyedi jelenségek ellen fellépjünk. Az emberiség csak úgy vonhatja ki magát a hamis próféták befolyása alól, ha Isten felé fordul, s az egoizmustól visszatér a felebaráti szeretethez. Ekkor a hamis próféták elveszítik hatalmukat, s eltűnnek a Földről.

Akkor a tudomány is egészen más eredményt ér el, mint eddig. Ha az ember a teremtés törvényeit Istennel és a természettel összhangban alkalmazza, olyan utak tárulnak ki előtte, amelyek ma alig elképzelhetőek. Ezután a tudományos előrehaladás nem fogja a természetet tönkretenni, hanem minden élőlénynek hasznára válik. Az emberiség számára a lehetőségek olyan előre nem sejtett tárháza nyílik meg, amely azokat az erőket tudja a maga számára hasznosíthatóvá tenni, amelyek ma tudományos műszerekkel még nem mérhetőek. Amíg azonban a tudomány Isten létét s az Ő törvényeit mellőzi, tevékenysége kontármunka marad, s a hamis próféták szolgálatában pusztítást idéz elő.

Isten az emberek számára mindent készen tart, nekik azt csak el kell fogadniuk. Nem szükséges, hogy atommag hasadást végezzünk, állatokat kínozzunk vagy géneket manipuláljunk. Az isteni erő a mindenhatóságot hordja magában. Az egész univerzum teremtője olyan erők felett rendelkezik, amelyeket a tudósok a legmerészebb álmaikban sem tudnak elképzelni. Azonban ezek az erők csak azok számára hozzáférhetőek, akik alázatosan elismerik Istentől való függőségüket és jóakarattal cselekszenek. Gőg, fennhéjázás, hatalomvágy és kapzsiság olyan várfalak, amelyek Isten végtelen erőtartálékainak bejáratát lezárják. Ha az emberiség felismeri, hogy Istentől függ, a Föld ismét Paradicsommá válik.

Végső megjegyzés: Miért Bruno Gröning?

Sokan, akik első alkalommal kerülnek szembe a „Gröning-féle jelenséggel“, nem tudnak ezzel mit kezdeni. Ez korunk jól összeállított gondolkodási rendszerének nem felel meg és nem sorolható be a megszabott kategóriákba. Gröning nem volt sem orvos, sem lelkész, mégis Istenről beszélt, és gyógyulásokat idézett elő. Hogyan volt ez lehetséges? Miért éppen Gröning?

Bruno Gröning olyan időben vált ismertté, amikor a háború külső és belső következményei nyomasztották az embereket. Betegség, bajok s nyomorúság határozták meg a szétrombolt Németországban uralkodó állapotot. Gröning jött, hogy segítsen. Az embereket gondolkodásra buzdította, s fordulatra hívta fel. Tudta, hogy nem csak a házakat, hanem az embereket is helyre kell hozni, testileg ugyanúgy, mint lelkileg. Sőt, ehhez mindenki közreműködése elengedhetetlen volt. A betegnek magának kellett a betegségben való hitéről lemondani, s a gyógyulásban való hitet magáévá tenni. Rossz szokásait el kellett hagynia, és meg kellett hajolnia az isteni törvények előtt.

Bruno Gröning tudatta az emberekkel, hogy Isten szüntelenül küldi azt a gyógyító erőt, amelyet az ember felvehet magába. Felvilágosította a reá hallgatókat arról, hogy hogyan fogadják be ezt az erőt és hogyan tudnak a Regelung-fájdalmakra lelkileg felkészülni. Mit használ az, ha Isten a gyógyító erőt állandóan biztosítja, az ember azonban nem használja fel? Mit használ, ha az ember azt felhasználja, azonban újabb fájdalmak esetén ismét a betegségben hisz, s így a gyógyulási folyamat megszakad? Milyen sok beteget segíthetne meg például Lourdesban az, ha tudnák, hogy ott olyan erő hat, amelyet magukévá tehetnek, és hogy a fellépő fájdalmak Regelungok.

Bruno Gröning hatásában azonban a kiemelkedő az, hogy általa ténylegesen gyógyulások történtek (és történnek ma is), és nem kis méretekben, hanem elképzelhetetlen nagy számban. A bénák jártak, a vakok láttak, és a nagy kavarodás ellenére, mely személye körül létre jött, volt alázatossága, hogy kijelentsé:

„Ne nekem köszönjék meg, adjanak hálát Istennek, Ő cselekedte ezt.“

„Nem én gyógyítok, hanem az isteni erő gyógyít általam.“

Bruno Gröning tanítása s az egész világban látható hatása által sok ember talált vissza Istenhez. A háború pusztításai ellenére felvirágzott bennük a szeretet, az Istenben való hit, aki nem büntet, hanem gyógyít, nem gyilkol, hanem éltet. A háború utáni időszak sötét ínségében Bruno Gröning a szeretet fényét hozta és az emberek felé azt a bizakodást sugallta, hogy minden rossz jóra fordítható.

Hídat épített a szenvedésekkel teli életből az Istenhez vezető útra. Legyőzte a szenvedés hatalmát és megtanította az embereket arra, hogy hogyan kerüljenek újra isteni vezetés alá. Az ember Bruno Gröning által átélheti az Istennel való közvetlen kapcsolatot, az Ő vezetését és védelmét minden élethelyzetben.

Sőt, Bruno Gröning még többet tett, ő viselte a szenvedést, a betegséget magára véve. Nem hiába mondta:

„Adják nekem betegségeket! Adják nekem gondjaikat! Önök nem tudnak mit kezdeni velük. Én hordozom ezeket Önök helyett. Széles a hátam.“

Földi élete utolsó hónapjaiban néhány barátjának elárulta, hogy az összes betegséget, amelytől a segítséget keresők megszabadultak, a testén át „távolította el.“ Felvette testébe a segítségkeresők összes fájalmát, összes szenvedését.

Végtelen szeretet ösztönözte őt arra, hogy a szükségét szenvedőkön segítsen. Sem tilalom, sem áskálódás és üldözés nem tudta útjáról eltéríteni. Vállalta a szenvedést.

De mást is vállalt. Miközben a lelkiismeretlen kufárokat, akik felebarátjaik szenvedéséből pénzt akartak szerezni, egész közel engedte magához, felfedte nekik gonosz tevékenységüket. Kortársai közül sokan nem értették meg, miért vette magát körül ilyen emberekkel, de azt mondta:

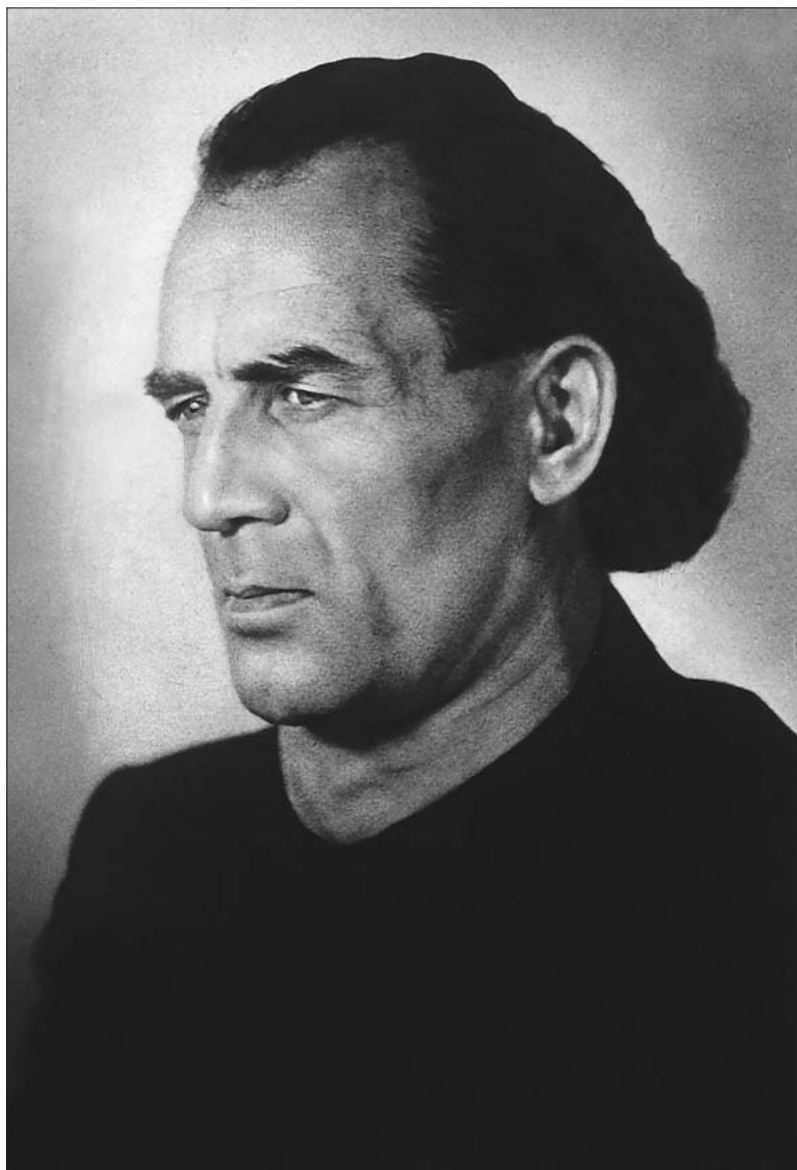
„Ha hibáztam is, hogy gengsztereket eltúrtem magam körül, ez rendben volt így. Tudom, hogy az emberek azt mondják, ha Gröning olyan sokat tud, miért tűrte meg ezeket? Meg kellett

mondanom az embereknek, kicsoda az az ember. Nekem ehhez bizonyítékokat kell eléjük tárnom, miközben nekem is szenvednem kell. De ez nem árt nekem. Sok ilyen ember van közöttük, és már az megéri, hogy az ember miattuk is szenved.“

Minthogy Bruno Gröning azoknak a gonosztevőknek kiszolgáltatta magát, s felvette velük a harcot, a szükségét szenvedők számára szabaddá tette az utat, és lehetővé tette, hogy az emberiség rövidebb vagy hosszabb idő alatt megszabadulhasson az emberek ezen fajtájától. Letépte arcukról az álarcot, és bemutatta, hogy mások rászorultságából semmilyen üzletet nem szabad csinálni. Ezen mércék szerint felismerhetjük azt, aki a segítségről beszél és közben csak a saját haszna jár a fejében.

A Gröning körül történetekben a megfoghatatlan azonban az, hogy a gyógyulások halála után is történnek. Az erőt nem vitte magával a sírba, hanem ma is hat. A gyógyulásokat orvosi vizsgálatok is alátámasztják és megtámadhatatlanok. Tény, hogy Bruno Gröning hatása nem múlt el. A „Gröning jelenség“ ma fenomenálisabb, mint valaha. A gyógyulások ma is megtörténnek, úgy mint hatvan évvel ezelőtt. A gyógyultak száma állandóan nő. Bruno Gröning műve kiterjed az egész Földre. Sőt, állat- és növényi gyógyulások történnek. Bruno Gröning megnyitott egy utat, amely az összes élőlényt visszavezeti az isteni világrendbe. Ez nem tagadható, és nem tartóztatható fel, az üdvösség valóság. Minden olvasó győződjön meg a valóságról saját testén. Bruno Gröning:

„Ne legyenek hiszékenyek! Ma, mint mindig azt mondom, nem szükséges elhinniük, amit mondok. Ezt nem is igénylem. Egy kötelességük van, saját maguknak kell arról meggyőződniük.“

„Sok minden van, amit nem lehet megmagyarázni,
de semmi sincs, ami nem történhet meg.“

Bruno Gröning

Alig akadt név az ötvenes években, amely annyira felizgatta a kedélyeket, mint Bruno Gröning neve. Alig történt olyasmi, ami annyira ellenétes reakciókat váltott ki, mint ami Bruno Gröning személye körül történt. Egyesek szerették és tisztelték, mások gyűlölték és harcoltak ellene. Egyesek számára ő volt az utolsó remény a különböző orvosi kezelések sikertelen útjain. Mások számára ő volt a legnagyobb veszély, ami összeomlással fenyegette a szorgalmasan, évszázadokon keresztül kialakított tudományos világgépet.

Milyen ember volt ez a Bruno Gröning, aki ilyen nagy érzelmeket váltott ki az emberekből? Egyesek térdre borultak, mások kardot ragadtak. Az ő idejében alig volt olyan ember, akinél környezet reakcióiban ilyen szorosán egymás mellett jelent volna meg a „hosszanna“ és a „feszítsd meg“, mint Bruno Gröningnél.

Bruno Gröning fenomén, aki után érdemes kutatni.

ISBN 978-3-933344-45-8 ungarisch
(*Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute*)

Bruno Gröning Baráti Kör

